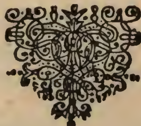
CONSTITUTIONES
A C
DECLARATIONES
CONGREGATIONIS MONACHORUM
REFORMATORUM
S. BERNARDI
Ordinis Cisterciensis
In Regulam Sanctissimi Patris Nostri
BENEDICTI
ABBATIS
A Capitulis Generalibus annis 1693. & 1696.
recognitæ, & approbatæ.

ROMÆ ANNO JUBILÆI MDCC.
Ex Typographia Antonii de Rubeis.
SUPERIORUM PERMISSU.

INDEX CAPITUM
REGULÆ
S. BENEDICTI

De

De

De

INDEX CAPITUM CAPITULI GENERALIS.

Commissione, ac mandato Reverendissimi Patris, ac Domini D. Ioannis Mariæ à S. Florido Congregationis Reformatorum Sancti Bernardi Ordinis Cisterciensis Abbatis Generalis, Nos subsignati Assistentes conjunctim has præsentes Constitutiones cum suis correctionibus, additionibus, & expunctionibus, attentè vidimus, & diligenter examinavimus; cùmque eas cum Originalibus Capitulorum Generalium Decretis summo studio, parique diligentia contulissemus, nihil in eis, vel additum, vel expunctum, seù correctum animadvertimus, quod eorumdem Capitulorum Decretis consonum non sit, aùt non fideliter expressum. In quorum fidem has præsentes fecimus, & subscripsimus. Ex Monasterio Sancti Bernardi de Urbe hac die 13. Novembris 1699.

D. Ferdinandus à S. Ignatio Assistens Primus.
D. Joannes Franciscus à S. Bernardo Assistens Secundus.

Imprimatur.

Si videbitur Reverendiſs. Patri Mag. Sac. Pal. Apoſtolici.

Domin. Belliſ. de Bellis Epiſc. Melphecten. Viceſgerens.

Imprimatur.

Fr. Gregorius Sellari Mag. & Soc. Reverendiſs. Fr. Paulini Bernardini Sac. Pal. Ap. Mag. Ord. Præd.

PRÆ.

PRÆFATIO
IN CONSTITUTIONES.

UM multæ olim rationes ſapientèr initæ fuerint à primis Ordinis noſtri Ciſtercienſis Patribus, majoribus noſtris, hoc eſt, à Beato Stephano tertio Abbate Ciſtercienſi, à Sancto Bernardo Abbate Claravallenſi, aliiſque, qui tunc erant ex eadem familia, & diſciplina, quibus concordiam, & conſenſionem in ſuſcepto inſtituto religioſo, quibus inter ſe conjuncti erant, inviolatam conſervarent: tùm illud præcipuè ſummo conſilio ab iis factum eſſe memoriæ proditum eſt, quod ritus, & inſtituta vitæ regularis in omnibus Ordinis ſui cœnobiis eodem modo ſervanda propoſuerunt: ex quo neceſſe eſſet, ut in omni parte diſciplinæ monaſticæ ſummè concordes, atque uniformes exiſterent. Cùm enim Regula Sancti Patris Benedicti ad complures obſervantiæ rationes accommodari poſſit, ipſique è Ciſtercio profecti in plura jam monaſteria quaquaverſum fundi, & propagari divina benignitate cœpiſſent, ex nonnulla varietate, quæ inter ipſos jam irrepſerat, facilè intellexerunt, niſi naſcenti diſſimilitudini maturè occurreretur, brevi fore, ut illa conſentiens, & conſpirans diſciplinæ concordia, qua unanimes, & tanquam unius moris in domo uno ore glorificabant

Deum, & serviebant ei humero uno, quotidiana varietatum accessione, divelleretur, & concideret. Itaque mali hujus avertendi causa, prudenti cautione, convocato Generali Capitulo, cui præstanti religione Abbates interfuerunt, cùm in unum coïvissent, Chartam, quæ dicitur, Charitatis confecerunt, aliaque multa decreverunt, quæ cùm in omnibus monasteriis eorum eodem modo servarentur, ipsi hoc quasi vinculo connexi pulcherrimam illam tùm rituum, & institutorum, tùm animorum, & voluntatum concordiam, & unionẽ perpetuò retinerent, & quasi in unum coalescerent. Quo tanquam domestico exemplo admoniti nos eorum posteri, & filii, quamvis hoc nomine haudquaquam digni, cùm eamdem illam rituum, animorumque consensionem, & concordiam, sine qua Congregatio monastica stare nulla potest, sartam tectam inter nos conservare cuperemus, illorum vestigia persequentes, atque adeò omnium Ordinum, & Congregationum regularium consuetudinem tenentes, faciendum nobis esse duximus, ut Constitutiones Regulæ Sancti Benedicti, nostroque instituto consentaneas ab omni Congregatione observandas conderemus, & literis consignaremus. Dedimus autem operam, quantum in nobis fuit, ut eæ cum sinceritate Regulæ quam maximè consentientes, cum veterum etiam Patrum Cisterciensium simplicitate, religione, & sanctimonia congruerent. Nec verò parum confidimus eas Constitutiones omnibus, qui in hac Congregatione erga perfectionis spiritualis institutum optimè fuerint animati, cum magno ad eam adipiscendam usui, præsidioque futuras, tùm maximæ suavissimæque voluptati,

luptati, & quod caput eſt, certiſſimæ ſaluti.

2. Illud autem primò poſitum à nobis ſit, generatimque ſemèl conſtitutum, non eſſe conſilii, mentis, aut intentionis noſtræ, quemquam, qui contra Decreta, aut inſtituta hæc commiſerit, ad ullam pœnam earum, quæ hic conſtituuntur, obligare, niſi cùm Superior ejus eam pœnam ei nominatim ob culpã admiſſam indixerit: excepto tamen, ſi in Conſtitutione ſcriptum ſit, ejus culpæ reum pœna in Conſtitutione addita ipſo facto teneri.

3. Sed nè ad peccatum quidem, aut mortale, aut veniale volumus harum Conſtitutionum violatione quemquam obligari, niſi propter votum, quo ſe fortè aliquis ad id nominatim devinxerit, aut propter contemptum, aut ſi aliud jus, vel cauſa, aut etiam præceptum Superioris in virtute ſanctæ obedientiæ factum interceſſerit.

4. Hoc autem genus præcepti cùm rariſſimè, & in re magni momenti tantùm adhiberi debeat, in literis dumtaxat obedientialibus dandis uſurpari poſſit à quovis Superiore. Abbas Generalis prætereà ubi, & quando neceſſitas exegerit, eo uti non poſſit, niſi cum Aſſiſtentium, & Procuratoris generalis præſentium conſilio.

5. Hac eadem facultate Viſitatores in actu viſitationis tantùm potiantur, & Viſitatores Provinciales, quoties neceſſitas occurrerit. Qui omnes hac in re, dùm, ſcilicet, ſunt in actu viſitationis, graviores Patres monaſterii, in quo erunt, in conſilium adhibere teneantur.

6. Liceat & Superioribus localibus pro aliqua contumacia celeriter comprimenda uti hoc præcipien-

di modo, Seniorum monaſterii adhibito conſilio in ſcriptis. Subſcribatur autem præceptum hujuſmodi tùm ab ipſis, à quibus fit, tùm ab iis, quorum aſſenſu approbatum fuerit.

7. Prætereà licere volumus Superioribus monaſteriorum, adhibitis in conſilium Senioribus ſui cujuſque monaſterii, cum fratribus ſuis, aut etiam cum ſeipſis, in iis, quæ pertinent ad diſciplinam, & ad communem victum ad tempus diſpenſare. Eamque diſpenſationem pro rei neceſſitate repetendi, ac renovandi, non tamen perpetuandi, nec toti conventui tribuendi, niſi graviſſima, manifeſtaque neceſſitas coegerit, facultatem damus. Quod cùm facient, ea religione, & timore Dei faciant, ut appareat eos ad id conſilium non propenſa voluntate delapſos, ſed mera neceſſitate pertractos eſſe. Et in rebus gravioribus conſulant Abbatem Generalem, aut Viſitatorem Provincialem. Cumque deſierit cauſa diſpenſationis, deſinat etiam diſpenſatio.

8. Quod ſi quis de his Conſtitutionibus pertinacitèr diſputaverit, aut de iis detrahendi cauſam cum quovis homine contumelioſiùs locutus fuerit, is primò quidem admoneatur, ſicut fraternæ correctionis ordo poſtulat. Deindè verò publicè objurgetur coram omnibus in capitulo. Poſtremò ſi hæc illi non profuerint ad emendationem, præter alias pœnas ab ipſius Superiore erogandas, ipſo facto privatus ſit activa, & paſſiva voce per quadriennium, ſilentiumque ſervet per menſem. Quam tamen pœnam, ſi reſipuerit, liceat Superiori cum Seniorum monaſterii conſenſu imminuere.

9. Porrò ſi quid in his Conſtitutionibus, aut aliis

earum præſcripto condendis ambiguum, aut obſcurum repertum fuerit, ejus interpetratio ad Capitulum Generale pertineat, ex majoris partis eorum, qui convenerint, ſententia definienda. Quod ſi neceſſitas poſtulaverit, ut ante tempus habendi Capituli ea obſcuritas explanetur, Abbas Generalis cum aſſenſu ſeniorum Aſſiſtentium, & Procuratoris generalis intereà quid ſequendum ſit, conſtituat: ità tamen, ut poſteà tota res ad Capitulum Generale referatur, vel confirmanda, vel improbanda.

10. Nè autem inutilis, & ſupervacanea congeries Conſtitutionum fiat, harum Conſtitutionum decreto abrogamus, antiquamus, nulliuſque roboris eſſe volumus quaſcumque alias ante hac factas in hac Congregatione Conſtitutiones. Et cùm in poſterùm aliquid novi in Congregatione conſtitutum fuerit, id decretum edictumque eſſe, & vim Conſtitutionis habere tùm demùm intelligatur, cùm ab uno, & altero Capitulo, nullo alio Capitulo interjecto, continuatis, ex majoris partis convocatorum Patrum ſententia decretum, approbatumque fuerit. Et id quidem poſt prius horum Capitulorum obſervetur tanquam ordinatio; poſt alterum autem conſtitutio habeatur. Eademque ratio ſervetur in quacumque Conſtitutione, ſivè ex toto, ſivè ex parte abroganda.

11. Poſtremò quoniam permagni intereſt, unumquemque leges, quibus parere debeat, optimè perceptas, & comprehenſas in promptu habere, dent operam ſinguli fratres Congregationis, ut Conſtitutiones, quæ quidem ad ſe pertinent, diligenter addiſcant, memoriæque mandent. Sitque curæ Supe-

rioribus, ut in id ſtudium, tùm univerſi, tùm ſinguli incumbant in quoque monaſterio. Ac propterà curent eas in conuentu fratrum, ſivè in capitulo, ſivè in refectorio, quatèr in anno, facto initio à Dominica proximè antecedente Quatuor quæque anni Tempora, clara voce recitandas. Quod ſi quis ei conventui defuerit, idem quod recitatum fuit publicè, ipſe privatim attentè legat.

De Generibus, vel vita Monachorum.

CAPUT PRIMUM.

1. MONACHORUM *quatuor eſſe genera &c.* Cùm ex quatuor Monachorum generibus, quæ à Sancto Patre, & Legislatore noſtro Benedicto ipſo Regulæ initio proponuntur, ejus ſententia fortiſſimi ſint, qui ex ſocietate, in qua vitam ſub moderatore agunt, Cœnobitæ vocantur, in quorum gratiam vir ſanctus Regulam conſcripſit; noſtrum planè eſt, quos ad id vitæ genus divina benignitas vocavit, nè in tanti beneficii auctorem Deum ingrati animi vitio turpitèr impieque peccemus, ſumma ope niti, ut eam religioſiſſimam vitam quàm ſanctiſſimè colamus, & ad perfectam animi puritatem, divinamque ſapientiam ei vitæ propoſitam ardentiſſimo ſtudio dies, ac noctes aſſiduè contendamus. Quamobrem alia tria Monachorum genera miſſa facientes, in horum caſtris militemus, & armis ex hac Regula, tanquam ex inſtructiſſimo armamentario depromptis, accincti adversùs animarum noſtrarum

hoſtes infeſtiſſimos acerrimè depugnemus; certa, videlicet, ſpe nixi felicis, glorioſæque victoriæ, & ex victoria beatiſſimæ immortalitatis, non noſtra virtute, ſed divino præſidio conſequendæ.

2. *Deinde ſecundum genus eſt &c.* Si quis noſtrum interdùm vitam ſolitariam, & eremiticam in aliquo Congregationis loco ad eam accommodato experiri concupierit, nolumus ejus rei facultatem ei à quoquam alio, quam ab Abbate Generali dari poſſe; idque ſi is hoc illius animæ ſaluti profuturum, aliis non obfuturum judicaverit, atque id illi ad menſis, anni, aut ſummum biennii ſpatium concedat. Ad longius verò tempus concedere, Capituli tantùm Generalis ſit.

3. *Tertium verò Monachorum &c.* Ut teterrimum genus Monachorum, quod dicitur Sarabaitarum, in hac Congregatione vitetur, ſtatuimus, ut nullum poſt hac monaſterium Congregationi oblatum recipiatur, aut etiam extruatur, quod reditus ad tredecim, aut duodecim minimùm fratres alendos non habeat, ut diſciplina regularis commodè ſervari poſſit. Liceat tamen Abbati Generali cum conſilio ſeniorum Aſſiſtentium, & Procuratoris generalis interdùm ob gravem cauſam diſpenſare, ut ſi ad decem fratres alendos reditus monaſterii ſuppetant, non rejiciatur.

4. In unoquoque monaſterio monachorum, ac fratrum is tantùm deinceps conſtituatur, & impoſterùm retineatur numerus, qui ex redditibus illius propriis ſubſtentari poſſit.

5. *Mentiri Deo per tonſuram &c.* Ternis ſingulis hebdomadis, & æſtivo tempore frequentiùs ad Supe-

rioris arbitrium coma capitis, & barba tondeantur, relicta corona infrà minoris digiti latitudinem super auriculas circularitèr extensa, quæ quidem solo forficum ductu, & incisis lineatim capillis non fiat, sed supernè, infernèque abrasis, seù incisis ad cutem pilis semper promineat. Donatis incidantur capilli, prout in Rituali.

6. *Quartum verò genus est &c.* Ad quarti generis Monachorum, qui Gyrovagi dicuntur, diram pestem ab hac Congregatione avertendam, decernimus, ut in quo quisque monasterio collocatus est, in eo constantèr, quieteque permaneat, nisi Abbati Generali, aut Visitatori Provinciali Consultores suos respectivè in consilium adhibentibus aliter videatur. Caveant autem Abbas Generalis, & Visitatores Provinciales ipsi, nè monachum aliquem, vel fratrem mutent de loco ad locum, vel de Provincia ad Provinciam respectivè, nisi ille per annum saltem in monasterio commoratus fuerit; quod si aliquando urgeat necessitas, solus Abbas Generalis possit hanc mutationem facere, & de consensu sui consilii.

7. Non possit Superior cujusuis monasterii cuiquam fratri, nec sibi ipsi, nisi propter negotia necessaria monasterii potestatem facere peregrè proficiscendi longiore quàm triginta milliariorum itinere, nec diuturniore quam quinque dierum, à monasterio absentia. Qui secùs fecerit arbitrio Abbatis Generalis, seù Provincialis, aut etiam Visitatorum pœna plectatur. Liceat tamen Abbati Generali, & Visitatori Provinciali cum aliquibus Superiorum dispensare, ut longioris, & viæ, & absentiæ licentiam possint suis concedere; dummodò ad alienæ Provinciæ

monasteria, vel ad civitates, & loca, ubi hujusmodi monasteria sita sunt, proficisci contingat, hac enim in re solus Abbas Generalis dispensabit.

8. Ne cuiquam prodeunti è monasterio liceat aliò ire, quam quò eundi licentiam a Superiore acceperit. Nisi quis fortè in ipsa via nactus opportunam occasionẽ aliquò se conferendi, quò Superior non concesserit, probabili argumento sibi persuadet, Superiorem hanc sibi licentiam, si petere in mentem venisset, facilè fuisse concessurum. Ea tamen lege, ut reversus in monasterium id Superiori patefaciat. Qui secùs fecerit, non sit impunè.

9. Qui autem accepta Superioris licentia aliquem locum adeundi intrà sibi assignatum terminum non revertitur, vel longiùs, quàm permissum fuerit, proficiscitur, tot diebus in pane, & aqua in medio refectorio jejunet, quot ultra sibi à Superiore definitos è monasterio abfuerit.

Qualis debeat esse Abbas.

CAPUT II.

1. CUM boni Superioris, & Magistri sit discipulos suos non tàm verbis, quàm factis ad virtutem instituere, studeant Superiores monasteriorum in servanda quàm accurratissimè disciplina regulari, suis virtute prælucere. Idque potissimùm faciant in rebus asperioribus, à quibus sensuum, naturæque imbecillitas, & mollities magis abhorrere solet.

2. Abbas verò Generalis det operam, ut totum

ejus statum optimè teneat, & percalleat, & quemadmodum se res in dies habeant, cognoscat: Quomodò Superiores monasteriorum, & reliqui officiis, & ministeriis præfecti se gerant: nùm quo loco disciplinæ ratio immutari, aut severitas remitti incipiat, præsertim in monasteriis remotioribus, & ubi sunt Novitiorum tyrocinia; nùm Constitutionum, & aliarum ordinationum refrigescat observatio.

3. Curet, ut in unoquoq; monasterio semel saltem in anno ab omnibus per decem dies fiant exercitia spiritualia. Quo tempore conceditur iis, qui in similibus exercitiis occupantur, facultas eligendi sibi confessarium ex nostris, qui illos absolvat à casibus Superioribus quibuscumque reservatis. Superiores, qui id fieri neglexerint, graviter ab Abbate Generali, vel Visitatoribus Provincialibus puniantur.

4. Quæcumque majoris momenti geruntur in Congregatione, sibi reservet cognoscenda, & approbanda, & tanquàm è specula prospiciens omnes partes Congregationis, omne studium adhibeat, ut disciplinam regularem, ubi stat, conservet, ubi nutat, fulciat, & quidquid vitii in mores irrepit, resecet, & excidat; cùm meminisse debeat sibi, ut est in Regula, reddendam esse rationem villicationis suæ tùm Deo, quod est primum, maximèque perhorrescendum, tùm Capitulo Generali.

5. Atque ut omnia in Congregatione meliùs cognoscere, emendare, & constituere possit, ipse vel per se, vel per Visitatores semel in triennio omnia Congregationis monasteria obeat, & lustret uno Assistentium, alterius scilicet Provinciæ, nisi grave aliquod impedimentum obstet, & Secretario simul

cum

cum Donato adjunctis comitibus.

6. Ipse sibi eligat Secretarium, hominem è vocalibus tùm fide, & taciturnitate, tùm intelligentia, & usu, peritiaque scribendi præstantem; cujus operam promptam, & opportunam in omni literarum scribendarum genere ad manum habeat.

7. Si quid in visitatione graviùs occurrerit, ut verbi gratia si deponendus sit (quod avertat Deus) aliquis monasterii Superior, vel etiam alius quàcumque de causa eligendus, præter Assistentem comitem, asciscat sibi Consiliarium aliquem viciniorum monasteriorum Priorem, cujus assensu tàm in supradictis gravioribus, quàm in aliis similibus decernendis utatur. Visitationis autem ratio seorsim descripta dabitur.

8. Cùm discedit ab Urbe visitandi causa relinquere teneatur Vicarium Generalem Assistentem secundum, & non alium, qui toto eo tempore, quo Abbas Generalis visitat, & abest ab Urbe, præcedentiam habeat supra quoscumque alios Superiores etiam pares, illique omnes prærogativæ attributæ censeantur, quæ eidem Abbati Generali competunt, ad arbitrium tamen ejusdem Abbatis Generalis.

9. Cùm Abbas Generalis discedit ab Urbe ad visitandum, si primũ Assistentem aliquo impedimento detentũ non possit sibi socium adjungere, eligere debet de consensu sui Consilii in socium visitationis professum illius Provinciæ in dignitate constitutũ, cujus est primus Assistens. Quod si post discessum Abbatis Generalis ab Urbe, ut suprà, senior Assistens ejus comes in morbum incidat, vel alitèr legitimè ab in-

cępto itinere impediatur, tunc Abbas Generalis aliquem ex Superioribus sivè actualem, sivè titularem, aut etiam Abbatem titularem sibi benè visum in visitationis socium assumere possit, eidemque sic assumpto, eadem omninò in re quæcumque facultas attributa censeatur, quæ Assistenti comiti, si præsens esset, attribueretur.

10. Abbas Generalis, quæ majoris momenti inciderint, Capitulo Generali reservet.

11. Quæ autem sic urgebunt, ut dilationem non admittant, ut sunt bonorum stabilium venditiones, emptiones, permutationes, emphyteuticæ locationes, & conductiones, & omnium bonorum stabilium alienationes, vel acquisitiones, ædificiorum majorum extructiones, aut destructiones, fundanda nova monasteria, aut oblata accipienda, missarum, aut aliorum officiorum pia quorumcumque fundatione in perpetuum celebrandorum acceptiones; hæc ipse cum consensu Assistentium, & Procuratoris generalis expediat, eamque moderationem adhibeat, ut in ea, quæ ad Capitulum Generale propriè pertinent, se non interponat, & cætera sic gerat, ut nec auctoritati Capituli injurius, nec suæ potestatis in universam Congregationem immemor esse videatur.

12. Quæ decreta, aut sancita fuerint à Capitulo Generali, non solùm curet quàm diligentissimè observanda, sed etiam contra ea nihil omninò statuat, vel decernat, sub pœna nullitatis eorum, quæ ipse contra aliquod dictorum decretorum sanciverit. Parcè autem, raròque faciat ordinationes, & à rebus novis abhorreat.

13. Quæ tamen fuerint ab eo ordinata, quoad ejus officium durabit, vim habebunt.

14. Magna cautione parcissimeque censuris utatur, tamquam acriori remedio extremis tantum morbis adhibendo. In gravi necessitate v. g. alicujus negotii, seù litis ad totam Congregationem spectantis Abbas Generalis de suorũ Consiliariorum assensu cogere possit Superiores monasteriorum ad persolvendam summam pro tali negotio taxandam sub pœna à contumacibus incurrenda etiam suspensionis ab officio ad arbitrium ejusdem Abbatis Generalis. Quod si negotium sit particulare alicujus Provinciæ, facultas, de qua suprà, sit penès Visitatorem Provincialem ejusdem Provinciæ.

15. Possit sibi reservare aliquot casus cum seniorum Assistentium, & Procuratoris generalis consilio, ex iis, quorum reservatio in Decreto Clementis Octavi felicis record. Superioribus conceditur, aut qui præter illos juxtà facultatem in Decreto concessam, à Capitulo Generali fortè reservati fuerint, proùt ipse ad tuendam disciplinam opportuniùs judicaverit, quorum omnium facultatem, quibus videbitur, possit impertiri.

16. Sedes, & domicilium ejus sit monasterium Sanctæ Pudentianæ de Urbe juxtà Breve Urban Octavi sub datum Romæ die 22. Maji 1630. Videat porrò, nè sine necessitate prodeat è monasterio stationis suæ, idemque ab aliis Superioribus diligentèr observandum curet.

17. Officium ejus triennale sit, quantum, videlicet, est intermedium tempus duorum Capitulorum Generalium, nec possit ad aliud triennium confirma-

ri, ſtante alternativa inter utramque Provinciam.

18. Si autem divina benignitas huic Congregationi ſic benedixerit, ut patrum ad regimen idoneorum copiam habeat; qui Superiores fuerint, officii ſui triennio tranſacto, poſſint ad aliud triennium confirmari; poſt autem ab omni officio immunes in obebientia degant, niſi alitèr Capitulo viſum fuerit. Quando autem erit in Congregatione tanta copia patrum ad regimen idoneorum, Capituli Generalis judicium ſit.

19. Crimina, propter quæ prorsùs, & ſine exceptione deponentur tùm Abbas Generalis à Capitulo Generali, aut etiam ab Aſſiſtentibus, Viſitatoribus, & Procuratore generali conjunctis, vel alii quique Superiores ab Abbate Generali conſenſum Aſſiſtentium, & Procuratoris generalis adhibente, ſi in aliquod eorum (quod avertat Deus) inciderint, hæc ſunt: Carnis copulatio, vel de violata caſtitate cum altera perſona talis ſuſpicio præbita, quæ vehemens, & culpabilis ab iiſdem ſupradictis judicata fuerit, audito ipſo Superiore reo, & rei veritate dumtaxat inſpecta; Converſio bonorum Congregationis in rem vel propriam, vel alienam, ſi res magni momenti fuerit Abbatis Generalis, & ſui Conſilii judicio. Item omne crimen, quod à jure civili capite punitur, aut à jure canonico depoſitione, ſicut in deſcriptione viſitationis ſigillatim explicabitur. Poſſint etiam quique Superiores, quantumvis innocentes & probi, à Capitulo Generali abſolvi, ut ſupra dictum eſt, quandocumque Congregationis utilitas id poſtulaverit.

20. Si Abbas Generalis ante tempus celebrandi Capituli exceſſerit è vita, aut exercendo officio ſuo,

quavis ratione inhabilis factus fuerit, usque ad legitimum tempus celebrandi Capituli senior Assistens illius Provinciæ, cujus erat Abbas Generalis defunctus, Congregationem regat sub nomine Vicarii Generalis. Pro se autem Vicarius Generalis hujusmodi constituat Assistentem seniorem, quem alterius Assistentis, Visitatorum generalium, & Procuratoris generalis præsentium tantùm pluralitas vocum elegerit.

21. Quod si, Abbate Generali defuncto, etiam Vicarius Generalis moriatur, ipso jure Assistens novitèr electus succedere debet, facta regula, quod quotiès Vicarius Generalis vel moritur, vel ante electionem Abbatis Generalis quacumque de causa ab officio cessat, in ejus locum suffectus Assistens ejusdem Provinciæ succedat.

22. Abbas Generalis ab officio absolutus toto tempore, quò à superioritate vacabit, titulo Abbatis semper gaudebit; subditus nihilominùs Priori suo capitulum culparum non adibit, nec publicis correctionibus subjacebit, sed si corrigendus sit, id summa reverentia à Superiore privatìm fiat. Ab officiis regularibus, quæ vel per hebdomodam disponuntur, vel aliis omnibus per vices imponuntur, immunis sit, & ubique locorum post Superiorem localem immediatè cæteros omnes etiam Suppriores (nisi quando absente Priore officio Prioris funguntur) præcedat. Sigillum peculiare ad firmandas epistolas hujusmodi Abbati titulari conceditur localium Superiorum sigillo simile, addita tamen in ejus summitate sola mitra, & cum hac inscriptione. Sigillum Abbatis titularis. Ejus porrò epistolæ non videantur,

nec

nec aperiantur, nisi ab ipsis, ad quos mittuntur. Duo Abbates hoc modo titulares in eodem monasterio nō commorentur, nec eisdem, nisi ab Abbate Generali, aut de ejusdem consensu monasteria assignentur. Si tamen ipsi ita petierint, concessum sit Visitatoribus Provincialibus, ut aliò trasmigrandi potestatem eis faciant. Præfati Abbates ad Capitulum Generale accedendi nullum jus acquisitum habeant.

De senioribus Assistentibus.

1. Ut in rebus gerendis nihil est capitaliùs præcipiti temeritate, ita nihil est salutarius prudenti consilio In quam sententiam sacra Scriptura, omnia fac (inquit) cum consilio, & post factum non pœnitebis. Quamobrem è re Congregationis esse duximus adjungere Superiori ejus duos seniores Assistentes, & Procuratorem generalem Consiliarios, & si divina benignitate Congregatio amplificata fuerit, Assistentes quatuor sint. Habeant ii vocem consultivam, non decisivam, prætèrquam in casibus, in quibus eorum assensus in his Constitutionibus nominatim requiritur, & in iis, quæ ad Capitulum Generale propriè pertinentia, moramque dilationis non admittentia, ab Abbate Generali definienda erunt. Eorum autem electio quomodò fieri debeat, in descriptione Capituli Generalis exponetur.

2. Nullus in Seniorem Assistentem omninò assumatur, qui priùs officium Supprioris, aut Magistri Novitio-

vitiorum, vel Secretarii Abbatis Generalis per triennium non exercuerit, vel nisi per annos duodecim Lector Philosophiæ, vel sacræ Theologiæ fuerit.

3. Horum Assistentium, & Procuratoris generalis opera Abbas Generalis utatur tùm in administrandis rebus Congregationis; tùm in capiendo consilio, ut cùm in partem oneris illi impositi veniant, & ille hoc adminiculo sublevetur, & Congregatio firmiori præsidio munita perfectiùs gubernetur. Imò si Abbati Generali consentaneum visum fuerit, liceat illi pro majori rerum graviorum consultatione, unà simùl cum Assistentibus, & Procuratore generali, alios etiam tùm Visitatores generales, tum Provinciales sibi consultores adhibere; dummodò tamen consultivè tantum, & non decisivè concurrant, nisi eorum assensus aliàs de jure requiratur, & hujusmodi omnes Consultores in ipso actu consultationis eadem loca inter se servent, quæ in cæteris consessibus regularibus servari sancitum est.

4. In eorum electione observetur, ut nunquàm (quod etiam de Visitatoribus intelligendum erit) ex ejusdem Provinciæ professis ambo assumantur. Eorum autem, qui superiore triennio Assistentes fuerint, alter in hoc officio ad alterum triennium confirmetur, nisi fortè videatur expedire, ut ambo ad idem munus repetantur, vel reijciantur.

5. Ad majorem tamẽ tùm novi Abbatis Generalis, tùm ejusdem Consiliariorum informationem, unus semper eorum, qui anteacto triennio fuerunt de corpore consilii, pro eodem consilio in sequenti triennio eligatur.

6. Nolumus, Abbatem Generalem eorum ſequendis ſententiis ea neceſſitate adſtringi, ut contrà eas nihil poſſit ſtatuere. Hortamur tamen, ut eorum judicio, & prudentiæ multum tribuens, non facilè animum inducat à talibus viris diſſentire; cum præſertim ſciat, faciliùs fieri, ut unus erret, quam plures. Quæ autem nominatim decernimus cum conſenſu, non tantùm conſilio fieri debere, tunc valeant, rataque habeantur, cum Abbas Generalis in eis conſtituendis, alterius trium ſupradictorum conſenſum habuerit. Quod ſi id, de quo agitur, per vota ſecreta decernendum ſit, binis ille utatur calculis.

7. Si alter ſupradictorum antè expletum triennium diem ſuum objerit, aut quavis ratione ad officium ſuum factus fuerit inhabilis, aut crimen aliquod admiſerit, Abbati Generali curæ ſit, ut alius ſubrogetur, ad eamque rem conſenſum Aſſiſtentium, Viſitatorum Generalium, & Procuratoris generalis, qui præſentes fuerint, habeat, atque totam rem ex ſententia majoris partis conſtituat. Atque idem de Viſitatoribus, ac Procuratore generali dictum ſit. Eodem modo faciat, ſi alterius eorum præſentia, propter aliquod grave, aut neceſſarium negotium, quod ei gerendum alibi mandaverit, diutiùs ſit cariturus. Quod ſi Abbas Generalis ultrà diætas duas ab Urbe diſtaverit, & Aſſiſtentium, aut Viſitatorum alterum, aut Procuratorem generalem mori contingat, aut alio pacto inhabiles reddi; tunc ad id munus alium de conſenſu Aſſiſtentis comitis, vel alterius in ejus locum ſuffecti, itemque duorum aliorum, ſivè Priorum, ſivè Superiorum, vel ex vicinioribus monaſteriis, vel alia de cauſa præſentium, idem Abbas

Gene-

Generalis eligere valeat. Quod si plures Superiores hujusmodi præsentes fuerint, eorum consensus requiratur, qui alios professione antecedunt.

8. Senioribus Assistentibus aliud officium non imponatur, nec ullo modo eligi possint in Superiores alicujus monasterii, seù aliud officium suscipere, quod Assistentis præcipuo muneri sit impedimento Ideò in administratione monasterii, in quo vivent, minimè; se interponant, nec jurisdictionem ullam habeant in eo, neque in spiritualibus, neque in temporalibus.

9. Cùm verò ipsi in choro, refectorio, aut alibi, ubi totum monasterium convenire solet, absente Abbate Generali, præsident; omnia ibi, præsentibus etiam quibuscumque aliis Superioribus, præstabunt, quæ præstare solent monasterii seniores, cum in absentia Prioris, & Supprioris, in supradictis præsident locis.

De Visitatoribus Generalibus.

1. Eligantur à Capitulo Generali duo præstanti pietate, & prudentia Patres, qui cùm Abbas Generalis jusserit, monasteria gravitèr, & cum auctoritate visitent. Si autem divina benignitate Congregatio creverit, quatuor, aut sex eligantur.

2. In sua visitatione statum omnium rerum tùm spiritualium, tùm temporalium cuiusque monasterii perscrutentur juxtà formam descriptam. Præcipimus tamen ipsis Visitatoribus tùm Generalibus, tùm Provincialibus, ne monasterium residentiæ Abbatis

Generalis sine eiusdem participatione visitent, nec ipso inconsulto quaslibet promulgent ordinationes, aut cellam Secretarii præfati Abbatis Generalis visitent. Hac tamen Constitutione præiudicium ullum præfatis Visitatoribus inferre non intendimus, quin taxatum viaticum ab eodem monasterio etiam non visitato persolvendum exigere possint & valeant.

3. Visitatores porrò (quod idem dicimus de Procuratore generali) in quibus erunt monasteriis, Priores locales præcedant, sintque jurisdictioni Abbatis Generalis immediatè subjecti, signa ubicumque præsident Assistentium ad instar facientes.

4. Ambo simul nullo alio comite visitent, actaque visitationis ipsi perscribant. Cui rei si alter eorum minus aptus fuerit, Abbas Generalis alium cum assensu seniorum Assistentium, & Procuratoris generalis electum in illius locum sufficiat.

5. Nullus in Visitatorem generalem eligatur, qui prius officium Supprioris, aut Magistri Novitiorum, vel Secretarii Abbatis Generalis per triennium non exercuerit, aut denique nisi per annos duodecim Lector Philosophiæ, aut sacræ Theologiæ fuerit.

6. Quandiù visitandorum monasteriorum paucitas patietur, possit uterque Visitatorum alicui monasterio præfici. Quod si major anni pars in visitatione ponenda erit, vel propter multitudinem monasteriorum, vel propter locorum intervalla, quibus inter se distant, tùm fas non sit Visitatoribus cuiquam monasterio præesse.

7. Impensam faciendam in visitatione monasteria visitanda sustineant. Confecta visitatione acta per Visitatores ad Abbatem Generalem referantur. Pro

eundo ad Capitulum Generale, & redeundo Visitatoribus Generalibus providendum est à suis respectivè Provinciis juxtà taxam ab Abbate Generali consiliarios suos in consilium adhibente, singulis monasteriis cuiusque Provinciæ, assignandam.

De Procuratore Generali.

1. Cùm aliquem è Patribus Congregationis constitui, qui in Urbe apud Romanã Curiam negotia totius Congregationis procuret, pernecessarium sit, Capitulum Generale unum ad id officium deligat Procuratorem generalem appellandum ex professis illius Provinciæ, ex quibus Abbas in eodem Capitulo electus non fuerit, & Romæ commoraturum. Isque vocem, prout superiùs statuimus, tùm consultivam, tùm decisivam eodem modo, quo Assistentes, potiatur.

2. Nullus in Procuratorem generalem eligatur, qui prius per triennium officium Supprioris, aut Magistri Novitiorum, aut Secretarii Abbatis Generalis non exercuerit, aut denique nisi per annos duodecim fuerit lector Philosophiæ, vel Sacræ Theologiæ.

3. Quæcumque literæ, facultates, aut concessiones à Romana Curia in gratiam Congregationis, aut alicuius eius monasterii, aut etiam fratris cuiuscumque impetrandæ erunt, per Procuratorem tantùm (excepto Abbate Generali) alium prætereà neminem, petantur.

4. Is rerum graviorum ad universam Congregationem, & ad Constitutiones pertinentium procu-

randarum, nisi à Capitulo generali anteà celebrato facultatem receperit, ab Abbate Generali saltem accipiat, qui eam illi de seniorum Assistentium consensu, vel tradet, vel negabit; si secùs fecerit, gravi pœna multetur.

De Visitatoribus Provincialibus.

1. Visitatores Provinciales, qui singulis Provinciis præsint, constituantur in monasterio commodissimo propriæ Provinciæ commoraturi. Qui Visitatores Provinciales fuerint, non sint Superiores cuiusquam monasterii, nec Abbas Generalis possit in hoc dispensare.

2. Nullus in Visitatorem Provincialem omninò assumatur, qui prius per triennium officium Supprioris, aut Magistri Novitiorum, aut Secretarii Abbatis Generalis non exercuerit, aut denique nisi per duodecim annos Lector Philosophiæ, aut sacræ Theologiæ fuerit.

3. Semel saltem tertio quoque anno omnia monasteria suarum Provinciarum visitent, aut si minus possunt, ab alio idoneo visitanda curent.

4. Cùm ad visitationem proficiscuntur, visitationis Secretarium ex gravioribus ejusdẽ Provinciæ Patribus de Consensu Abbatis Generalis assumere teneantur.

5. In causis criminalibus incipiendis, promovendis, & terminandis, itemque in monachorum, ac fratrum mutationibus, in approbandis Confessariis, & Prędicatoribus, duos viciniorum, scilicet, monasteriorum Superiores in consilium adhibere teneantur.

6. Si

6. Si Visitator Provincialis diem suum obierit, vel alia quacumque de causa defecerit, totius Provinciæ regimen translatum esse censeatur in Superiorem monasterii ordinariæ residentiæ ejusdem Visitatoris Provincialis, donec per Abbatem Generalem alitèr provisum fuerit.

7. Novitii si ad habitum, vel ad professionem recipiendi fuerint, Visitatores Provinciales decreta summorum Pontificum, præsertim fel. record. Alexandri Papæ Septimi, curent observanda.

8. In reliquis omnibus eamdem omninò authoritatem, & iurisdictionem in suis Provinciis habeant, exerceantque, quam Abbas Generalis in tota Congregatione habet, exercetque, iis dumtaxat exceptis, quæ in Constitutionibus eidem Abbati reservantur cum consensu sui consilii expedienda.

De Superioribus singulorum Monasteriorum.

1. Superiores singulorum monasteriorum, qui singuli præsint suis monasteriis, in Capitulo generali eligantur modo præscripto, officiumque suum obtineant usque ad alterum Capitulum.

2. Summam curam diligentiamque adhibeant in singulos sibi commissos fratres, cum sciant eorum sibi reddendam esse rationem tùm apud Superiores, tùm apud ipsum Deum.

3. In servandæ disciplinæ studio, & in præstanda Constitutionibus, & Ordinationibus obedientia studeant cæteros anteire, nec ab æqualitatis regula disce-

dant, nisi quatenùs officii necessitas coegerit. Communibus exercitiis regularibus nequaquam se subducant, eadem lege, qua cæteri fratres, adstricti, chorum, capitulum, collationem Patrum, refectorium, dormitorium suis horis obeundi (nisi gravis, & necessaria causa interdùm prohibuerit) ne disciplina regularis eorum absentia languescat.

4. Nullus in Superiorem monasterii eligatur, qui saltem decem professionis annos, & ætatis triginta non habuerit, idemque statuimus de Suppriore, cum quo tamen Abbas Generalis de suorum Consultorum consilio possit dispensare.

5. Professi unius Provinciæ ad gubernanda monasteria alterius Provinciæ non assumantur.

6. *Duplici debet doctrina suis præesse &c.* Ut duplici doctrina suis præsint, singulis celebrioribus festis, hoc est, in duplicibus primæ classis, itemque in diebus Circumcisionis Domini, & Nativitatis Beatæ Mariæ Virginis fratres sui monasterii in capitulo brevi saltem concione per se, vel per alium ad virtutem cohortentur. Prætereà doctrinam christianam fratribus Clericis, & Donatis, aliisque sæcularibus domesticis, qui opus habuerint, semel quaque hebdomada die festo per aliquem fratrem idoneum tradendam curent.

7. Sit ijs curæ, ut semèl quoque mense congregatis fratribus collatio, aut disputatio pia, more sanctis Patribus olim usitato fiat de rebus spiritualibus, & sanctis, ipsique Superiores interrogantium partes agant.

8. Quomodo quisque fratrum suorum tempus, & horas suas collocet, exquirant diligentèr, atque cogno-

gnoſcant: dentque operam, ut omnes omni tempore in officio ſint, & ambulent in ſapientia tempus redimentes.

9. Nullum locum, aut tempus opportunum prætermittant admonendi fratres ſuos tùm publicè, tùm privatim, præſertim ſi qua in re diſciplinæ ſeveritatem remolleſcere videant, ut confracta alligentur, infirma conſolidentur: ad eamque rem ſumant argumentum, quod occaſio dederit ex aliquo loco Regulæ, vel Conſtitutionum.

10. Singulis menſibus de ſtatu monaſteriorum ſuorum faciant certiorem per litteras Abbatem Generalem, aut certè Viſitatorem Provincialem, & tùm de perſonis, tùm de aliis rebus gravioribus, ſi quid opus ſit, eum conſulant.

11. Si quis Superior diem ſuum obierit, aut officio ſuo inhabilis euaſerit, aut, quod abſit, in crimen fuerit prolapſus, Supprior cum ſenioribus monaſterii Viſitatorem Provincialem per literas eius rei admoneat, qui ſtatim Abbatē Generalem conſulat. Quod ſi Viſitator Provincialis defuerit, ad ipſum Abbatē Generalem ſcribant, qui cum ſuorum Conſiliariorū conſenſu deſtituti Superiore monaſterii regimini proſpiciat.

12. Crimina porrò, propter quæ deponendus erit Superior quiſque ab Abbate Generali de ſuorum Conſiliariorum conſenſu, præter iam dicta ſuperiùs, pag. 14. ſint etiam ſequentia.

Non fidelitèr juxtà has Conſtitutiones exhibita reddituum conſignatio, & pecuniarum tàm ex capſis eccleſiæ, quam vndequaque habitarum, ſi res magni momenti Abbatis Generalis, & ſui conſilii ſententia iudicata fuerit.

Item ea negligentia in visitandis infirmis, & subveniendis tum eis, tùm senibus, quæ ab eodem Abbate Generali, ut suprà, culpabilis, & gravis iudicabitur.

Item non facta omnibus suis pro festo S. Andreæ (si admonitus fuerit) debita singulis vestimentorum provisio.

Item si in rerum temporalium cura ità negligens sit, aut incapax, ut eius culpa, vel monasterii bona stabilia deperdantur, vel infructuosa iudicio eorum, qui visitant, reddantur.

Demùm si ipsorum aliquis exemplaria monasteriorum ædificandorum, & ecclesiarum à nostris delineata, & descripta, non priùs à duobus architecticæ artis peritis examinata, & approbata, executioni mandabit.

De Abbatibus Titularibus iuxtà Bullam fel. recordat. Gregorii Decimitertii promovendis.

1. Tituli Abbatiales iuxtà supradictam Bullam in nostra Congregatione quatuor sint, duo, videlicet, in qualibet Prouincia. In Prouincia quidem Romana tituli Abbatiales erunt S. Sebastiani ad Catacumbas, & S. Silvestri in Monte Soracte. In Prouincia verò Pedemontana S. Bernardi Vercellarum, & S. Mariæ de Monte Cenisio.

2. Huiusmodi tituli in qualibet Provincia sic erecti conferantur senibus benemeritis nostræ Congregationis, qui ob ætatem, vel alia de causa inhabiles

effecti

effecti sunt ad gubernia, & actualia regimina nostræ Congregationis.

3. Nullus tamen in Abbatem titularem promoveatur, nisi sexagesimum ætatis, & quadragesimum religionis attingat annum, & nisi fuerit novem saltem annis alicuius monasterii Abbas, vel Prior, aut Lector Theologiæ, vel Philosophiæ, sub pœna nullitatis promotionis; nec plures sint huiusmodi Abbates in qualibet Provincia; quam duo juxtà supradictam Bullam.

4. Hujusmodi Abbates titulares teneantur à Superioribus monasteriorum, in quibus degunt, benedictionem accipere, capitulum adire, quoties monasterii negotia pertractanda sunt, & in reliquis iisdem Superioribus omninò subdi.

5. Inhibetur Abbatibus quibuscumq; nè gestare possint annulos lapillis ornatos sub pœna Abbatibus quidem titularibus privationis privilegiorum, & tituli abbatialis, localibus autem sub pæna suspensionis ab officio per tres menses, exceptis tamen diebus solemnioribus, quibus Abbates locales exercere valent pontificalia.

Hactenus de iis, quæ graviora sunt ad officium Abbatis Generalis, seniorum Assistentium, Visitatorum generalium, Procuratoris generalis, Visitatorum Provincialium, Superiorum cujusque Monasterii, & Abbatum titularium pertinentia. Cæterùm, ut in domo Dei omnia quam ordinatissima sint, tùm prædictorum, tùm aliorum minorum Officialium, nempè Supprioris, Magistri Novitiorum, Cellerarii, Secretarii, Infirmarii, Portarii, & cæterorum officia latiùs separatim describentur; ut

cum quisque quasi sub uno aspectu promptum, explicatumque habeat, quid sui officii sit, in ejus administratione per inscitiam non hæsitet, sed omnia facilè, & expeditè exequatur.

De adhibendis ad consilium fratribus.

CAPUT III.

1. CONVOCET *Abbas omnem Congregationem &c.* Omnis Congregationis nomine intelligimus non unius alicujus conventus, aut monasterii, sed totius Congregationis Monachos universos, quos in Capitulis generalibus Superiores referunt. Quæ autem pertinent ad hujusmodi Capituli celebrationem, & singula in eo gerenda, post alias Constitutiones, extremo loco sigillatim exponentur.

2. *Quoties aliqua præcipua agenda sunt &c.* Horum nomine intelligimus ea, quæ ad cujusque monasterii capitulum pertinent, ut sunt emptiones, & venditiones, conductiones, & locationes immobilium in biennium, aut triennium, eleemosynę scutatum excedentes &c. In eis, & similibus, quæ juxtà sacros canones sine capituli consensu validè fieri nequeunt, decernendis, nisi hujusmodi consensus per vota secreta habeatur, irrita sint, nulliusque roboris, & Superiores prætereà, qui hanc Constitutionem transgressi fuerint, ab Abbate Generali, vel Visitatore Provinciali, seù in actu visitationis à Visitatoribus ad tempus pro rei gravitate ab officiis suspen-

ſpendantur. Eadem autem in capitulo cujuſque monaſterii propoſita tùm denique, cum majori parti vocalium placuerint, rata ſint, executionique mandentur, & ubi illa vocalium ſubſcriptione indigeant, eis omnes etiam diſcrepantes ipſi ſe ſubſcribere teneantur.

3. Mandamus autem Superioribus omnibus monaſteriorum bona, ſeù poſſeſſiones ante tempus præſcriptum, & locatione nondùm completa denuò locantibus, vel cenſuum fructus anticipatè exigentibus, nè ſub pœna privationis vocis activæ, & paſſivæ ipſo facto incurrenda, immaturas pecunias ex locationibus hujuſmodi, aut ex alio quocumque contractu exactas, vel exigendas alicui creditorum, vel alitèr in præjudicium ſucceſſoris, cui ipſæ pecuniæ debentur, ſine licentia Abbatis Generalis de conſenſu ſuorum Conſiliariorum, & majoris partis ſui capituli concedenda, vel aſſignent, vel alio quocumque prætextu impendant, aut conſumant.

4. *Si qua verò minora agenda ſunt &c.* Horum minorum nomine, ad quæ exequenda Superiori monaſterii ſatis eſt ſeniores in conſilium adhibere, intelligimus quæ leviora, non tamen quotidiana ſunt; cujuſmodi eſt erogare plùs capitato, ſivè teſtone in eleemoſynam, uſque ad ſcutati ſummam; alicui, aut aliquibus fratrum aliquid eorum, quæ Regula, aut Conſtitutiones jubent, ad tempus diſpenſatione remittere, & alia hujuſmodi.

5. *Seniorum tantùm utatur conſilio &c.* Seniorum appellatione intelligimus præter Suppriorem cujuſque monaſterii, duos Sacerdotes, ubi decem vocales ſunt, aut unum Sacerdotem, ubi minor eſt nume-

rus; quos Superior tanquam virtute, judicio, usuque rerum præstantiores è conventu suo elegerit, ut eorum consilio adjuvetur. Quibus quotiescumque de rebus temporalibus agitur, accedat Cellerarius. Admonendi Superioris monasterii, cum humana infirmitate in officio vacillat, partes sint majoris ex senioribus, idque modestè, & reverentèr faciat.

Quæ sunt Instrumenta bonorum Operum.

CAPUT IV.

1. ABNEGARE *semetipsum sibi &c.* Ad hanc sanctissimam abnegationem comparandam multum conferet unicuique, si ad viliora quæque, humilioraque officia studiosè se demittat, easque res potissimùm amplectatur, quas naturæ imbecillitas, aut propter asperitatem, aut propter ignominiam magis refugit; si tamen ad eas Superioris jussu vocatus fuerit.

2. *Corpus castigare.* In memoriam, & venerationem Dominicæ Passionis liceat cuique fratrum sexta quaque feria, loco, & tempore à Superiore deputandis per spatium Psalmi Miserere, aut circitèr corpus suum verberibus cędere, frequentiùs non possit sine licentia Superioris.

3. *A sæculi actibus &c.* Rarissimè visitentur sęculares, aut benefactores, pręsertim mulieres, & numquam nisi propter magnam causam. Possint

tamen

tamen benefactores, cùm necessarium videbitur, nec facilè prętermitti poterit hoc officium, à Superiore, vel alio de ejus mandato invisi, prętertim in morbo, nec in ejusmodi, aut alia visitatione liceat alteri fratrum seorsim cum muliere loqui, nisi fratre comite vidente, & audiente.

4. Nemo cujusquam negotii quantumvis ad pietatem exercendam pertinentis procurationem suscipiat sine Superioris sui licentia. Nemo sine concessu Superioris sui quicquam restituendũ ei, cujus est, aut in eleemosynas erogandum, aut in alios quantumvis pios usus conferendum à quoquam accipiat, aut petat. Non liceat fratri cuiquam esse arbitro honorario in compromisso, nec interponere se in litium, aut controversiarum diremptionem.

5 Depositum pecuniarum, vestium, vini, tritici, aliarumque rerum ad mercaturam pertinentium non accipiatur in monasterio.

6. *Orationi frequentèr incumbere.* Omni tempore, meditatio matutina per dimidię horę spatium post officium noctis fiat. Vesperi autem à S. Paschate usque ad festum S. Crucis in capite jejuniorum regularium post officium Vesperarum fiat. Reliquo anni tempore tantumdem temporis meditationi post Completorium impendatur. Ad utramque porrò hanc meditationem trino tintinnabuli pulsu vocentur fratres.

7. *Mala præterita cum lacrymis &c.* Ponat unusquisque quotidie, si minus bis potest, semel saltem cum decurso diei spatio iturus est cubitum, quartam, vel octavam certè partem horę in conscientia excutienda, revocandisque sub judicii, & censurę severitatem, quantum facere poterit, omnibus factis, di-

ctis, & cogitationibus suis illius diei; sciens, quò frequentiùs id fecerit, eò sibi purgatiorem animum, ac mundiorem futurum; à mundis autem corde visum iri Deum spondet, ac recipit ipsa veritas.

8. *Castitatem amare*. Votum castitatis quàm sanctè reddendum sit Deo à monachis, supervacaneum est dicere, cùm sit luce solis clariùs. Quarè videant, ut hujus cœlestis, & angelicę virtutis candorem ab omni labe purum, & intactum quàm diligentissimè conservent.

De Obedientia.

CAPUT V.

1. SUMMÆ curę sit omnibus quam perfectissimè obedire jussis Superiorum, tanquam Christi ipsius, sivè ea literis consignata sint, ut Constitutiones, Ordinationes, aliaque hujusmodi cuiuscumque sint generis, sivè voce tantùm, aut etiam nutu data fuerint. Acceptoque, quod jubet Superior, ea celeritate confestim id persequantur, omnibus rebus relictis, ut ne literam quidem inchoatam absolvere sibi fas esse ducant. Quin etiam ubi neque literis mandata jussio, neque voce prolata, neque nutu significata erit, quid voluntati Superioris maximè consentaneum sit, attentè cogitent, & quibus poterunt conjecturis, & argumentis colligant, ad idque se accommodent. Nec majoribus tantùm obtemperent, sed minimis etiam Officialibus in iis, quę ad eorum officium pertinent.

2. Pre-

2. Prçceptum Superioris, ſi de re majoris momenti, & verbis prçceptivis factum fuerit, ab eo, cui datur, genu flexo accipiatur: ſin aliter, profunda inclinatione. Quç etiam ſufficiat, cùm fratres congregati, ſicut in capitulo fit, ipſum illud prçceptum accipient.

3. Quidquid acturi erunt, cum Superiore ſuo communicent. Ad obedientiam pertinet, ut quiſque promptus, & expeditus ſit ad officia quæque, miniſteriaque monaſterii, & ſi quid aliud operam, & ſedulitatem monachi requirit. Ad ea igitur cùm primùm tintinnabulo, aut alio quovis ſigno vocantur fratres, nulla interpoſita mora, continuò ſe conferant.

4. Si quis tardus, languidus, aut difficilis ad obedientiam fuerit, aut in voluntate Superioris non acquieſcens, alicujus favore, vel auxilio cupiditatem ſuam explere conatus fuerit, aut id in alterius gratiam tentaverit (quod in monacho facinus indignum eſt) gravi animadverſione coerceatur.

5. Fratres, qui ad fora eccleſiaſtica (ſanctæ Sedis Apoſtolicç excepto) vel ad ſçcularia recurrere, vel ad Capitulum Generale appellare tentaverit, vel id ſe facturos minati fuerint, ut mandatorum Abbatis Generalis executionem eludant, ipſo facto voce activa, & paſſiva, ſi Clerici fuerint, privati exiſtant, ſi Donati, jejunio uno in pane, & aqua ſingulis hebdomadis per annum pletantur.

De Taciturnitate.

CAPUT VI.

1. ANTIQUISSIMO, ſanctiſſimoque more ſanctorum Patrum Ordinis noſtri ſint in ſingulis monaſteriis bina locutoria, alterum in clauſtro, aut proximè: alterum propè infirmitorium, ubi loquantur, quibus licentia data fuerit. Ea locutoria aperta, & patentia ſint, atque adeò ſine oſtio. Superiores tamen in ea ſecedere non teneantur cum aliquo locuturi.

2. Ut conſtitutis locis, & temporibus ſilentii religio ſanctiùs ſervetur, inviolataque ſit, ſemel in die, liceat fratribus in his locutoriis aliquod ex intervallis temporis, quibus abſunt à choro, pio, & religioſo colloquio conſumere, aut etiam iucunda per viridarium ambulatione animum relaxare: ſic tamen, ut clamor, & omnis petulantia procùl abſit. His autem colloquiis ſemper interſit Superior monaſterii, vel aliquis ſeniorum.

3. Hos ſermones cum pudore, & modeſtia conferant voce ſubmiſſa, ut religioni addictos homines decet, nec inter ſe contendant, aut altercentur. Sed ſi qua in re fortè diſſenſio opinionum inciderit, propoſitis placidè, benignèque rationibus, eam moderationem adhibeant, ut eos non vincendi contrà ſentientes, oſtentandique ingenii, vel doctrinæ cupiditate ferri, ſed veri inveſtigandi ſtudio tantum duci appareat. Hi ſermones plerumque ſint de ratione comparandæ ab-

nega-

negationis sui, aut de progressu in virtutis studio faciendo, adhibita frequenti cohortatione ad sanctam charitatem, coniunctionemque animorum in Domino. Quod etiam faciant, qui extrà hæc solemnia colloquia inter se loquentur permissu Superioris.

4. Quæ ad regimen Congregationis, aut monasterii spectant, nemo curiosè exquirat, aut de ijs sermonem inijciat; sed quisque in sese tantùm intuens, & ad officium suum attentus, quicquid de se, aut aliis constitutum fuerit, tanquàm divinitùs decretum æquo animo securus accipiat.

5. Caveant omnes ab eo affectu, quo plerique solent de suæ nationis hominibus præclarè sentientes, & loquentes, in alienæ nationis homines iniquiore animo procaciter inuehi; complectantur potiùs omni charitate in Domino, laudibusque prosequantur alienas nationes de sua tacentes. Atque, ut peccandi in hoc genere præcidatur occasio, nullus in colloquio de bellis, aut contentionibus Principum Christianorum inducatur sermo.

6. *Scurilitates verò, &c.* Ut omnis ludi, ludicræque leuitatis, & petulantiæ in monasterio removeatur occasio, nullo modo, nulloque tempore liceat in ulla parte monasterii canes, aùt aves, aut aliud animal ad delicias comparatum alere, aut habere. Qui secùs fecerit, panis, & aquæ jeiunio plectatur in medio refectorio cibum capiens, donec eiusmodi animalia eiecerit è monasterio.

De Humilitate.

CAPVT VII.

1. SI *omni vilitate, & extremitate contentus sit monachus &c.* Sicut in media rerum copia periclitatur humilitas, ità in paupertate tutissima est. Quarè scitè sanè à Chrysostomo dictum est, paupertatem manuductricem esse ad Cœlum. Colatur igitur ea à monacho, sitque ei in amore, & deliciis, nec ulla, vel minima re unquam violetur. Ac sibi quisque persuadeat rerum monasterii ad vitæ usum comparatarum minimam, deterrimamque partem sibi cessuram, ùt ad patientiam, & mortificationem salubritèr exerceatur.

2. Supellex omnis, & instrumenta monachorum sint qualia decent pauperes. Lances, patinæ, urceoli, cæteraque mensæ vasa sint fictilia, aut lignea, aut certè stamnea, simplicissimique operis. Mensæ structura simplici ternos palmos altæ, binos cum dimidio latæ, mappa sæculari more non sternantur; sed cuique fratri binę apponantur mappulę, vna quidem pectori admovenda, & altera super mensam sternenda, cum simplicis artificii cultello, fuscinula, & cochleari.

3. Breviaria, libri, cęteraque omnia, quę monacho sunt vsui, non sint exquisitè aut affabrè ornata, sed eorum, quibus deseruiunt, paupertatem ipsa specie testentur. In crucibus, coronis, Agnus Dei, imaginibus, & aliis hujusmodi summa simplicitas serve-

tur. Non adhibeatur eis aurum, aùt argentum, ac nè ebur quidem, nec quicquam eorum unius julii, vel illius valoris, vel ad ſummum duorum iuliorum pretium excedat. Quod ſi maioris pretii fuerit, quantùmvis ſit dono datum ab extraneis, non poſſit fratri cuiquam habendum permitti.

4. Omnia ędificia, monaſteriaque noſtra ſimplicis ſtructurę ſint, commodę tàmen, atque opportunę ad diſciplinę noſtrę obſervantiam. Debet enim nobis eſſe perſuaſiſſimum, nos quò incultiùs ędificamus domos noſtras, hòc ſplendidiùs ędificare conſcientias tùm noſtras, tùm alienas; cum ſtudium paupertatis maximum ſit monachorum decus.

5. Nullis niſi ſimplicibus picturis, & in locis publicis, hoc eſt, capitulo, refectorio, dormitorio, nec in omni eorum parte, ſed in capite tantùm, ornata ſint.

6. Sacerdotum, & altaris miniſtrorum, aliaque ecclesię, & altarium ornamenta munda sempèr ſint, ac nitida, & devotionem redolentia. Pyxis, calices, patenę, & oſtenſoria ipſa argentea ſint, vel auro illita, & tabernaculum ipſum intrinſecùs ſerico ſaltem panno veſtitum ſit, & extrinſecùs inauratum.

De Officiis divinis in noctibus.

CAPUT VIII.

1. OCTAVA *hora noctis surgendum est &c.* Octauę horę nomine intelligimus secundę partis noctis in tres partes diuisę horam vltimam, ut nox veterum more accepta, hoc est, spatium temporis, quod à solis occasu ad eius ortum sequentis diei decurrit, in duodecim horas inæquales diuidatur. Quare hyberno tempore, cùm nox est quindecim horarum ęqualium, & communium, quę dicitur à S. Benedicto octaua noctis hora, decima erit huius ętatis horologiorum Italicorum, Gallicorum autem secunda cum dimidia post mediam noctem.

2. Fratres ad crepitaculi signum expergefacti continuò surgentes gratias Deo agant, & cùm primũ vigiliarum signũ audierint, eant alacritèr in chorum. In eum ingressi, si transeant ante aliquod altare, profunda inclinatione illud venerentur, & si in eo sacrum Domini corpus fuerit, id genuflectentes adorent; & cùm in sua loca peruenerint, iterùm altari inclinent, ut in rituali, & stantes deindè pia meditatione contendant animum sancto igne diuini amoris inflammatum ad Dei laudes ritè, religiosèque concinendas excitare, donec signum postremum officii detur. Ritus, & ceremonię toto diuino officio tùm diurno, tùm nocturno seruandę petantur è Rituali nouo ad antiquissimam consuetudinem Ordinis nostri, quantum fieri potuit, accommodato.

3. A choro, publicaque recitatione diuini officii nemo absit, nisi justo impedimento prohibitus de Superioris licentia. Ijque maximè adesse sempèr studeant, quorum aliqua propria functio est, vel officium in choro. Qui autem absfuerit, det operam, ut in choro, vel loco certè alio, qui sacram precationem deceat, & euagationi animi occasionem non prębeat, officium recitet.

4. *Ut jam digesti surgant.* A Pascha ad Kalendas Octobris non liceat cuiquam, cùm post completorium itum est in dormitorium, suprà horę spatium vigiliam producere, nec reliquo anni tẽpore suprà duas horas, nisi Superior id nominatim concesserit.

Quot Psalmi dicendi sunt nocturnis horis Cap. IX.

Qualitèr Æstatis tempore agatur nocturna laus. Cap. X.

Qualitèr Dominicis diebus Vigiliæ agantur. Cap. XI.

Quomodo Matutinorum solemnitas agatur.

CAPUT XII.

1. DIEBUS Dominicis, & festis, quibus ab opere vacatur, in missa conventuali, idest, cantata, quatuor ad minùs cerei accensi super Altare luceant. Diebus verò solemnioribus, hoc est, quibus celebrandæ missæ majoris Superioris partes sunt, sex ad minus cerei accendantur.

Qualitèr privatis diebus Matutini agantur.

CAPUT XIII.

1. L*ITANIÆ, & completum est &c.* Litaniarum nomine intelligimns Kyrie eleison, quod dicitur ante Pater noster.

Qualitèr in Natalitiis ſanctorum Vigiliæ agantur.

CAPUT XIV.

1. SUPERIORIBUS quibuſque monaſteriorum curæ ſit, ut dies feſti indicti, & à Sancta Sede Apoſtolica in poſterùm indicendi celebrentur.

Quibus temporibus dicatur Alleluja.

CAPUT XV.

1. ALLELVIA, nè à Sancta Romana Ecclesia diſcrepemus, eo tempore, & iis locis dumtaxat dicatur, quibus in Breviario, & Miſſali monaſticis dici pręcipitur.

Qualitèr divina opera per diem agantur.

CAPUT XVI.

1. IN triplici officio decantando, hoc eſt, Regulę, Beatiſſimę Virginis, & Defunctorum, forma, & ritus in Breviario monaſtico Pauli Quinti ſan-

ſanctę memorię pręſcripti, & ſervato decreto ſacrę Congregationis Rituum ſub die 23. Julii 1661. emanato, omninò obſerventur.

2. Officium Beatiſſimę Virginis cantu, qui dicitur indirectum, ſemper canatur; Itemque officium Defunctorum, prętcrquam in majoribus anniverſariis, & pro pręſenti Defuncto, in quibus cantetur ad pręſcriptum Ritualis lib. 1. cap. 30.

3. Tertia, & Sexta ſimùl, & conjunctim in unoquoque monaſterio, jejuniorum diebus recitari poſſint.

4. Nulli impoſterùm detur habitus converſorum. Qui ſuperſunt, omnia ſervabunt, quę ipſis jam in Conſtitutionibus impreſſis Romæ anno 1668. pręſcribuntur. Donati, quorum in operis,& miniſteriis temporalibus monaſterii verſatur officium, horarum canonicarum penſum per orationis Dominicę, & ſalutationis Angelicę certo numero definitam repetitionem perſolvant. Ac pro vigiliis quidem, aùt nocturnis dicant viginti Pater noſter, todidemque Ave Maria, pro laudibus, & veſperis dena, pro reliquis ſingulis horis quina, ſed diebus Dominicis, & feſtis, quibus ab opere ceſſatur, duplicato penſo dicant ad Nocturnos quadraginta Pater, & Ave. Reliqua officia non duplicent.

5. Donati, ſivè ſolemnitèr, ſivè ſimplicitèr profeſſi diebus Dominicis, & feſtis, quibus vacatur, conveniant ad omnes horas canonicas tùm diurnas, tùm nocturnas in locum ſibi extrà chorum conſtitutum, ubi profeſſione antiquiori curę ſit alios interim in officio, diſciplinaque continere. Cęteris diebus ad nocturnos, laudes, & completorium tantùm

con-

conveniant in dictum locum. Reliquarum autem horarum preces, cùm earum tempus inciderit, ubicumque ſunt in opere ſuo, genibus flexis antè aliquod oratorium, quantum fieri poterit, perſolvant, nec eas propter ullum opus, aùt negotium non penitùs neceſſarium differant.

6. Ad Antiphonam finalem poſt completorium decantandam, & meditationem ſubſequentem ipſi donati, ſi fieri poſſit (de quo Superioris judicium ſit) quàm diligentiſſimè conveniant, aqua benedicta poſt à Superiore aſpergendi, & rectà cubitum cum ſilentio ituri. Sin autem donati ad prędictam Antiphonam venire non poterunt, at aquę benedictę aſperſioni ſemper adſint.

Quot Pſalmi per eaſdem horas canendi ſunt. *Cap. XVII.*

Quo ordine ipſi Pſalmi dicendi ſunt. *Cap. XVIII.*

De diſciplina Pſallendi.

CAPUT XIX.

1. AD divini cujuſque officii celebrationem, ne qua ex parte claudicet, juxtà prę ſcriptum Breviarii monaſtici, & Ritualis ritè dirigendam, in omni Congregationis monaſterio eligatur ab ejus Su-

periore Prefectus ceremoniarum, idem, videlicet, qui cantor, cui id officium sedulò gerenti omnes in eo genere obediant.

2. In Psalmis, canticis, hymnis, antiphonis, & ceteris ad officium, & missam spectantibus cantandis, cantus Gregorianus, & ordinis nostri adhibeatur, servatis, quę precepta sunt à Divo Bernardo serm. 47. in Cantica Canticorum, & ad Manualis chori, & Ritualis prescriptum.

3. Regulę officium aliquantò graviùs, & lentiùs cantetur, quàm Beatissimę Virginis, & hoc lentiùs, quam officium Defunctorum. Quod tamen ipsum distinctè, & cum aliqua respiratione, vel pausa in medio quoque versu pronuncietur. Diebus verò Dominicis, & festis, presertim solemnioribus, in regularis, & Beatissimę Virginis officii decantatione major etiam lentitudo solito adhibeatur.

4. In nulla divini officii, aùt missarum parte liceat cantu figurato, aùt symphoniaco, vel musico, aùt quovis alio genere musici instrumenti uti, nec in ea re dispensari possit, nisi bis, aut ter in anno. Permittitur tamen in ecclesiis nostris, divinorum officiorum tempore, Organorum usus ad formam Ritualis, & non alio modo.

De reverentia Orationis.

CAPUT XX.

1. CUM *omni puritatis devotione &c.* Ne per aspectum extraneorum animus per se ipsum

ſum ſatis lubricus, & mobilis ab oratione, & piis meditationibus ad inania avocetur, non admittantur extranei in choros monaſteriorum noſtrorum tempore, quo celebratur divinum officium, nec intrà cancellos altaris, niſi Religioſi, & Clerici.

De Decanis Monaſterii.

C A P U T XXI.

1. SI *major fuerit Congregatio &c.* In noſtris monaſteriis regendis ſufficiat poſt Superiorem Prior in Abbatiis: in Prioratibus verò poſt Priorem Supprior ex Sacerdotibus ſemper eligendi.

2. *Secundum vitæ meritum, & ſapientiæ doctrinam &c.* Et ſi probitati, & ſanctimonię quantavis doctrina, aùt eruditio nè comparari quidem poteſt; cùm tamen illi ex hac multum roboris, & pęrſidii accedere ſoleat, ùt noſtris ad ſuę ſalutis, & alienę rem feliciter gerendam in Domino, nullum genus auxilii deſit, opere pretium viſum eſt, hoc etiam doctrinę adjumentum illis tradere. Quapropter Abbas Generalis in ipſo Capitulo Generali antè Superiorum localium electionem de Aſſiſtentium, Viſitatorum, & Procuratoris generalis conſilio unum, vel plura monaſteria, in quo, vel quibus Novitii non ſint, in quali bet Provincia pro ſtudiis tam Philoſophię, quam ſacrę Theologię, atque etiam Grammaticę, ſeù Hu-

manitatis deputare teneatur, auditis tamen priùs eorum ſententiis, qui pręterito triennio pręfuerunt monaſteriis, in quibus pręfata ſtudia collocari exiſtimat, in quibus monaſteriis, ut ſuprà, pro ſtudiis deputatis, legantur pręd ictę facultates ijs, quos Abbas Generalis, vel Viſitator Prouincialis de ſuorum reſpectivè Conſiliariorum conſilio ad id idoneos judicaverit.

3. Monachis ſtudiis literarum vacaturis immunitas ab opere manuum concedatur, à communibus tamen exercitiis regularibus chori, coquinę, & lectoris menſę nequaquam immunes exiſtant.

4. Lectores Theologiæ, ac Philoſophiæ ſicut, & Prædicatores cum actu legunt, vel concionantur à divinis officiis, aliiſque regularibus exercitiis nonnullis, prout in Rituali, excuſentur, & tam Lectores Piloſophiæ, ac ſacræ Theologiæ, qui per annos duodecim perlegerint, exemptionem à lectione menſæ, & miniſterio coquinæ conſequantur, atque habilitatem habere cenſeantur ad omnes eas dignitates, ad quas habiles à noſtris Conſtitutionibus declarantur, qui per triennium officia Supprioris, Magiſtri Novitiorum, & Secretarii Abbatis Genetalis exercuerint, dummodò alio impedimento devincti non fuerint.

5. Cum unius triennii ſpatium nimis breve ſit ad omnes Theologicos tractatus habendos, indèque fiat, ut ad animarum noſtrarum, ac aliarum inſtructionem utiliores tractatus prætermittantur; Impoſterùm, qui ſacræ Theologiæ Scholaſticæ Lectores deputati fuerint, per quadriennium ſaltem idem munus proſequantur, quo tempore teneantur ſtudentes

sibi commissos edocere omnes tractatus distributos, ut infrà: Anno primo de Deo Uno, & Trino. Anno secundo, de Angelis, de Beatitudine, & de Actibus humanis. Anno tertio, tractatus de Vitiis, & Peccatis, de Divina Gratia, & de Virtutibus Theologicis. Anno quarto, de Incarnatione, de Sacramentis in genere, de Sacrosancta Eucharistia, & de Pœnitentia. Lectores autem Theologiæ moralis unico triennio integrum Theologiæ moralis cursum conficiant, & præter hujus quotidianam lectionem, habeant etiam lectionem Sacræ Scripturæ bis, vel ter in hebdomada, horis tamen stabiliendis à Superiore locali, quibus Lectoribus sedulò munus suum exequentibus omnia conceduntur privilegia, quibus alii Lectores fruuntur; Præcipimus insuper Lectoribus, ut animarum potiùs utilitati consulentes, quam ingenii ostentationi studentes eas sententias edoceant, quæ communiores, & probabiliores sunt, quod si quacunque de causa, qui in studii principio deputatus fuerit Lector, munus suum prosecutus non fuerit; tunc Lector subrogatus tractatus non traditos edoceat, ità ut nunquam initium fiat à primo tractatu de Deo, quin omnes supradicti tractatus fuerint expleti; Studentes verò Lectoribus suis omni humilitate, & charitate obsequantur. Si quis verò è studentibus cum Lectore suo verbis procacibus sivè in studio, sivè foris altercare, aùt in eundem aliquid moliri, vel eidem detrahere ausus fuerit, is præter congruam satisfactionem eidem dandam, pro prima, & secunda vice pœna gravi multetur, si verò tertiò in idem inciderit, multetur pœna graviori, & à studio removeatur. Injungimus etiam Superioribus mona-

ſteriorum pro ſtudiis deputatorum, ne Studentibus aliquod munus mandent, quod eiſdem vagationis, aùt diſtractionis à ſtudio cauſam præbeat, ſed omninò invigilent, ut totaliter ſtudio, cui deputati ſunt, incumbant; Item, quantum fieri poterit, conferentiis, quæ per hebdomadam fiunt, aſſiſtere ſatagant, & ſæpè inopinatò, dum lectio repetitur, aùt argumentum fit, in ſtudium ſe conferant, præcipuè in diſputationibus, & conferentiis hebdomadariis, & menſalibus, quæ omninò fieri debent: ſic etiam meliùs negligentes corrigent, & caſtigabunt, ac diligentibus animum adjicient; Studentes tandem quotidianæ recreationis tempore omnes in unum conveniant circulum, & de ſuis lectionibus diſſerant, diſputent, & argumententur; Non autem ſolum Superiores locales, ſed etiam Viſitatores Provinciales invigilent ſuper his, & aliis in Rituali contentis legibus obſervandis, & tranſgreſſores omninò corripiant, & caſtigent; Lectores verò Philoſophiæ teneantur triennalis ſtudii tempore etiam Ethicam edocere.

6. Statuimus etiam, ut ad vtilitatem, tùm promotorum ad ordines, tùm promouendorum uno, aùt altero die cuiuſque hebdomadę ratio fidei articulorum, ſacramentorum eccleſię, Decalogi, aliorumque eiuſmodi ſimplici, minimèque curioſa explicatione tradatur. Sacerdotes denique ad ſcientiã caſuum conſcientię uno, & altero minimùm die cuiuſque hebdomadę informentur. Omnibus autem in vniuerſum, maximèque ijs, qui linguę latinę ſtudebunt, omni librorum obſcęnorum, aùt inania tractantium lectione interdicimus.

7. Donati nullo pacto literis operam dent, aùt id ſibi concedi petant. Qui tamen eorum expeditè legere ſciuerint, ijs pręter libellum de doctrina chriſtiana, & horas Beatiſſimę Virginis, alius tantùm liber ſpiritualis concedi poſſit. Qui eorum plus in hoc genere ſibi aſſumpſerit, ieiunio panis, & aquę unum diem multetur, aùt alitèr puniatur arbritrio Superioris.

8. *Quod ſi quis fortè ex eis &c.* Superior monaſterii, ſi quem ſuorum propter ſcientiam, exiſtimationem, nomen, aùt etiam officium, & munus grauius, quo fortè fungitur, aùt propter aliam quamcumque cauſam ſibi placere, & ſuperbia efferri animadverterit, aùt propter naturę, vel ingenii eius propenſionem ad inanem gloriam, periculum eſſe viderit, nè in id vitium incidat, omnem rationem prudentèr ineat, qua malo vel orto medeatur, vel orienti occurrat, & ſaluti fratris, & Congregationi (cujus in humilitate, & contemptu omnis humanę glorię ſummum decus, & dignitas eſt) proſpiciat, atque conſulat. Quin etiam, ſi neceſſe eſſe viderit, eum, qui propter officium ſeſe inſolenter effert, de officio eijciat.

Quomodò dormiant Monachi.

CAPUT XXII.

1. S*INGULI per ſingulos lectos &c.* Ut & honeſtati, & ſtudio ſanctę orationis ſolitudinem amantis eadem opera ſerviatur, ſtatuimus, ùt in poſterùm vſitato aliis religionibus more, noſtrorum

monasteriorum dormitoria in cellulas distincta sint. Singulis fratribus singulę cellulę sint, exceptis Nouitijs, & nouis Professis, qui quandiù Magistro Novitiorum suberunt, unicam maiorem cellam lectis unicuiq; separatim assignandis distinctã habeant vniversi.

2. Cella cuiusque monachi palmos Romanos sexdecim circitèr in longitudine, quindecim verò circitèr in latitudine non excedat, & alta proportionabiliter sit. Fenestra palmis quinque cum dimidio circitèr alta sit, & lata circiter tribus. Cellulę ostium sit palmos nouem altum, & quatuor circitèr latum, claui utique ad excludendos sęculares obserandum; ita tamen, ut communis clavis opera Superior illud aperire possit, & cellam ingredi, cùm expedire judicaverit. Superiorum nihilominùs, Magistri Nouitiorum, & Secretarii Abbatis Generalis cellulę possint claui peculiari obserari.

3. Cellula quęque habeat in superiore parte ostij sui foramen rotundum, tabella facilè mobili extrinsecùs coopertum, nimirum, ut per id foramen frater cellula sua inclusus possit conspici a Superiore, vel Superioribus, quibus tantùm hoc concedimus, ut quid agat frater, studiis nè spiritualibus vacet, an otio fortè langueat, scire possint, nec quisquam id foramen intùs occludere, aut aperire audeat. Qui contrà fecerit, ieiunium panis, & aquę per unum diem in medio refectorio subeat. Tabellę autem supradictę affixa sit imago Sancti alicuius in charta depicta, ex quo Sancto cellula nomen accipiat.

4. Sicùt cellulę dormitorii similes inter se, & uniformes esse debent, sit etiam supellex ipsarum prorsùs uniformis, ut in omnibus simplicitas, & paupertas

tas monaſtica eluceant. In quaque cellula ſit lectulus ligneus operis ſimpliciſſimi, & in eo ſubſtratus ſaccus palearum, aùt matta iuncea cum ſacculo palearum pro çapitali: poſtremò ſagum unum, aùt alterum, ſi opus fuerit, id eſt, ſtragula ſimplicitatis religioſę ad corpus cooperiendum: Qui tamen voluerit ſuper nudis tabulis ſomnum capere, liceat, niſi Superior nominatim prohibuerit. Imagines religioſę ſint in quaque cellula duę, aut tres ad ſummum, eęque ſimplices, auro, aùt argento nequaquàm illitę. Sit etiam ſella cum menſula, & pluteolus, aùt aſſer ad aliquot libros, aut alia neceſſaria reponenda.

5. Camini in cellis, niſi Abbati Generali, aùt alicui Superiorum, vel Prędicatorum de eiuſdem Abbatis Generalis licentia nemini permittantur.

6. In cellulam alienam nemini pręter Superiorem ingredi fas ſit, qui licentiam ab eo nominatim non habuerit. Quam tamen non concedat poſtquam pulſatum eſt ad Salutationem Angelicam veſperi, aùt antequam pulſatum ſit manè, aùt tempore quietis meridianę. Qui ſecùs fecerit, jejunio panis, & aquę plectatur, aùt alia pœna graviori arbitrio Superioris.

7. Quotiès quis de licentia Superioris in cellulam alienam erit ingreſſurus, dicat ad oſtium cellulę, *Benedicamus Domino*. Qui autem intùs eſt, reſpondeat, *Deo gratias*, nec ille antè intret, quam hoc audierit; & dum ibi ambo fuerint, ſit oſtium apertum. Liceat cuique fratri ingredi in cellulam Superioris, & cuique Novitio, & novo Profeſſo in cellulam Magiſtri Nouitiorum.

8. *Candela in eadem cella &c.* Cellę illius nomine ipſum dormitorium intelligimus, cellulis, ut dixi-

mus, distinctum, in quo candela, aùt lucerna sit, aliquantò antequam exeatur à completorio, accendenda: ut fratres, dùm è choro in dormitorium veniunt, lumen ibi reperiant. Idque lumen totam noctem usque ad diem perduret. Dormitorium autem fratribus ingressis obseretur, tradanturque claues Superiori.

9. Dormitorium, celluleque omnes singulis saltem hebdomadis euerrantur, omnibusque sordibus expurgentur. Fratres per dormitorium ambulantes placidè, & suspenso pede ambulent, ne quo strepitu alii obturbentur.

10. *Vestiti dormiant &c.* Nemo sine cuculla dormiat, quod si quis non vestitus tunica saltem, caputio, & cingulo dormierit, is ieiunio panis, & aquæ totiès quotiès plectatur.

De excommunicatione culparum.

CAPUT XXIII.

1. QUAMVIS culpę, quę committi possunt à Monachis, tam multę, varię, multiplicesque sint, ut nec ipsę, nec pœnę singulis ipsarum debitę describi sigillatim ullo modo possint, ut tamen Superioribus lux aliqua afferatur, qua varietates earum possint internoscere, atque ità peccantibus pro modo culpę cujusque justas pœnas irrogare, opere pretium duximus culpas omnes in pauca genera conferre, & cuique generi pœnam ejus mensurę respondentem definire; ità tamen ut ea Superioris

arbi-

arbitrio frequenter augenda, vel minuenda ſit; cum ſępè propter circumſtantias, & culpę ſuo genere leves, graves reddantur, & ſuo genere graves, leves fiant. Igitur, ut culpas leves taceamus, ponatur culparum majoris momenti tria eſſe genera, & idcircò pœnas quoque in triplici eſſe differentia. Quod, videlicet, S. P. Benedictus voluit, cùm tres excommunicationis modos conſtituit.

2. Culpę ſunt graves, graviores, & graviſſimę. Gravis culpa eſt, in quam qui incidit, menſę participatione privatur. Cui pœnę adjunctę ſunt, & alię; cujuſmodi eſt prohiberi Pſalmum, aut Antiphonam in choro imponere, & lectionem recitare, item refectionem cibi poſt fratrum refectionem capere. Quę quidem pœna, quamvis ſegreget fratrem à fratrum cætu, quod ad hęc attinet, in aliis tamen rebus ab eorum conſortio non ſejungit.

3. Gravior culpa eſt, in cujus pœnam frater non ſolum à menſa communi, & aliis adjunctis excluditur, ſed ab ipſo etiam Oratorio. Quapropter omni ſermone, commercioque fratrum ei interdicitur, debetque ſeorſum ab aliis refici, & opus ſibi injunctum facere.

4. Graviſſima verò culpa eſt, cujus pœna propriè excommunicatio dicitur, qua qui tenetur à Superiore tanquam membrum putridum ab omni aliorum ſocietate pręciditur, & amputatur. Qui, videlicet, pręfracto, & obſtinato animo contumax, & rebellis, nec verborum admonitione, nec pręedictarum leviorum excommunicationum pœnis, nec corporali caſtigatione ſanari potuit, ſed ipſis remediis ingraveſcente morbo animi deterior factus magis in

dies insolescit, & in superbiam majorem elatus nulli generi curationis ad sanandam ejus animam adhibitę locum relinquit. Atque hęc propriè est excommunicatio canonica, quę excludit à sacramentis, & communione fidelium, cùm duæ superiores monasticę sint excommunicationes, aut potiùs excommunicationis imagines, & imitationes quędam.

De culpa levi.

5. Culpę levis nomine intelligimus omne peccatum monachi, quod per imprudentiam, aut ignorationem admittitur, linguę errore, aut judicii minus recti vitio, oblivione, incuria, aut negligentia, aliisque hujusmodi minoris pravitatis causis, non mala mente, aùt improbo animo, qualia sunt (ut ex paucis judicium fiat de omnibus) quę sequuntur.

6. Si quis non omnibus relictis, ut vocatur ad Divinum Officium, confestim (modesta tamen festinatione) sese contulerit in Oratorium. Si ad primum *Gloria Patri*, cujusque officii non adfuerit in Oratorio, aut sine permissu Superioris omninò ab officio abfuerit. Si in Oratorio divini officii tempore vagis, & curiosis oculis, aut quovis capitis, manuum reliquivè corporis indecoro, & parùm religioso gestu, aut motu animi sui levitatem prodiderit.

7. Si quis cum in capituli, lectionis, aliorumque verborum, quę in choro aliis audientibus unus tantùm pronunciat, recitatione erraverit, aut aliud quidvis, quo turbetur chorus, admiserit, non continuò coram omnibus terram fuerit osculatus, aut si

dùm cantat cum aliis, aliquo errore lapſus, non ſtatim terra digitis contacta ſatisfecerit. Si quis in choro, capitulo, refectorio, aliiſue locis, in quo cętus uniuerſus fratrum conuenit, riſum ediderit, aut aliis concitauerit. Si quis in inclinationibus, genuflexionibus, aliiſue ceremoniis ritè, religioſèque obſeruandis negligentior fuerit. Si in diuino officio dormitaverit, ſi in oratorio, aùt dormitorio ſtrepitum, quo alii obturbentur, ediderit.

8. Si cùm habeat loquendi facultatem, de rebus vanis, & inanibus ſermonem fecerit. Si res monaſterii negligentèr tractauerit. Si vas, aut aliud quidquam ex ſupellectili fregerit, aùt amiſerit.

9. Si capitulo, aut lectioni Collationum, quę fit ante Completorium, non adfuerit, aut prętermiſſa communi Conuentus refectione, in alteram poſteriorem, quę Lectoris menſæ, & coquorum eſt, cibum capere ſine licentia diſtulerit. Si proclamatus ab alio eum viciſſim eodem die proclamauerit. Si otioſus per monaſterium vagatus fuerit. Si in alterius officium ſe interpoſuerit eo inuito. Si egreſſus è monaſterio alia loca petierit, quam ad quæ licentiam eundi a Superiore acceperit. Si reuerſus in monaſterium non ſtatim adierit Superiorem.

10. Hęc, aliaque huiuſmodi leuiora peccata primò quidem verbis caſtigentur, poſt autem proclamatione facta in capitulo, aut coram Superiore, qui peccanti iniungat, ut pſalmum, aùt aliud in pœnitentiam recitet, aùt in refectorio, vel alibi in conuentu fratrum culpam ſuam ipſe palam pronunciet, eiuſque veniam à Deo, & fratribus petat. Ad idem pœnæ genus pertinet humi cibum capere in refectorio. In choro

cum cessatur ab officii celebratione, passis brachiis ali. quantisper preces aliquas recitare, genibus flexis precari Deum, ut sibi peccatum condonet, in aliquo abiecto ministerio versari.

11. Cui autem hę pœnitentię nihil proderunt ad emendationem culpę, volumus, eam culpam, quamvis per se leuem, in numerum grauium referri, & pro gravi haberi, atque plecti. In quo Superioris erit acri iudicio adhibito rem expendere, ùt leues culpas à grauibus prudentèr discernat. Fit enim sępè, ut peccata, quę genere suo leuia sunt, propter insignem contemptum legis, aut pręcepti, proteruiamque peccantis, ad grauium peccatorum ordinem pertineant. Quarè non tam quid factum sit, quam qua mente factum sit, intüendum est, ut culpa quaque iustis ponderibus examinata, quę pœna debeat peccantibus inferri, possit ritè constitui.

Qualis debeat esse modus excommunicationis.

CAPUT XXIV.

De gravi culpa.

1. GRavem culpam incurrit frater, primum qui contrà Superioris pręceptum aliquid quantùmvis paruum, minimique momenti committit. Nec tamen id propterea mortale peccatum censeri debet, nisi natura sua tale fuerit, aùt cum contēptu pręcipien-

tis admissum sit, aut Superior in virtute sanctę obedientię iusserit. Item qui violat ieiunia regularia sine licentia. Qui cum aliquo Priorum suorum peruicaciter contendit. Qui superbè respondet Superiori. Qui alteri calumniando detrahit, aut alterum contumelia afficit. Qui cum altero rixatur sivè in monasterio, sivè foris, vel qui dedita opera mentitùr. Qui silentium inutili sermone frangendi, aùt in alia quacumque re delinquendi consuetudinem habet. Qui suum, aùt alterius peccatum defendit. Qui literas ad aliquem mittit, aùt ad se missas legit, non ante monstratas Superiori.

2. Qui negotium aliquod extraneum suscipit sine licentia Superioris, aut susceptum cum Superiore non communicat. Qui in domo sęculari, aùt alibi seorsùm à socio cum muliere loquitur, ità nimirùm, ut videri non possit.

3. His, aliisque huiusmodi grauibus culpis, ut primùm admissę sunt, pœnarum, quę sequuntur, aliqua inferatur. In pane, & aqua ieiunare, aliquot dies è monasterio pedem non efferre, & interim continuo silentio obmutescere, pedes singulorum fratrum in capitulo osculari, peccatum palàm confitendo, petendoque supplicitèr veniam, verberibus seipsum cædere. Has, aliasque similes pœnas (cuius generis sunt, quę in Regula Sancti P. Benedicti sunt descriptæ) luant, qui culpam grauem admiserint. Quæ tamen pœnę arbitrio Superioris habita ratione circumstantiarum culpę, minui, augerique possint.

De Grauioribus culpis.

CAPUT XXV.

1. CULPA grauiori tenetur, qui manifesta contumacia, aut rebellione Superiori negat obedientiam, aut inobedientiam suam malitiosè defendit. Item qui cum Superiore, siuè in monasterio. siuè foris proteruè contendit. Qui contrà Superiorem aliquid occultè struit, aut machinatur, aut ad excitandam discordiam in monasterio, vel Congregatione cum alio, vel aliis societatem init. Qui Superiorum imperium detrectans ad prçsidium extraneorum, & vias ab instituto regulari alienas confugit. Qui Superiorem aliqua iniuria afficit, ant maledictis insectatur.

2. Qui pœnitentiis sibi pro culpa iniunctis defungi pertinacitèr recusat, aut ad humiliora ministeria sese abiicere cum pertinacia renuit. Qui alicui suasor, & auctor est, ut aliquid graue contrà disciplinam regularem, aut prçceptum Superioris faciat. Qui à regulari correctione appellat, aut appellanti consentit, vel adhçret. Qui Visitator Prouincialis, aut Prior Constitutionũ obseruantiam negligi patitur, postquam fuerit admonitus. Qui literas ad Abbatem Generalem, aut seniores Assistentes, Visitatores, Procuratorem generalẽ & Visitatores Prouinciales, vel ab ipsis ad alium, aut alios missas aperit, aut malitiosè detinet. Qui secreta monasterii, aut res in monasterio gestas extraneis reuelat. Qui ad altiorem quemcumque dignitatis gradum in Congregatione assequẽdum auctoritate Prin-

cipis

cipis ſęcularis, aut eccleſiaſtici abutitur.

3. Qui profeſſus, aut Sacerdos ſine legitima diſpenſatione diuini officii recitationem per integrum diem prætermittit. Qui ei, à quo offenſus eſt, veniam petenti denegat. Qui nudum corpus alterius tangit, excepto ſi infirmitas valetudinis exegerit. Qui oſtio clauſo cum aliquo eſt in cellula ſua. Qui recedit à conſueta veſtitus ratione. Qui alium quemvis iniuſſu Superioris, vel leviter percutit. Qui alium falsò accuſat.

4. Qui ex Congregationis, aut alicuius monaſterii, aut etiam fratris cuiuſuis infamatione apud extraneos ſibi patrocinium quærit. Iſque prætèr alias pœnas actiua, & paſſiua voce priuatus ſit per annum, aùt ampliùs, ſi Superiori videbitur. Qui ſuſurro, murmurator, detractor, aut perſpicuè mendax eſt. Qui vel ſemèl inebriatur. Qui officialis in officio ſuo fraudem committit. Qui Donatus preces ſuas ſciens omittit.

5. Qui vel tantulum pecuniæ ſciens plus viginti quatuor horis ſeruat, inſcio Superiore. Qui aliquid emit, aùt mutuò accipit aliter, quam per Superiorem, aùt Cellerarium, aùt de Superioris conſenſu. Qui malitiosè egreditur de monaſterio ſine ſocio ſibi aſſignato, aùt cum alio, quam quì aſſignatus eſt. Qui veniens in urbem, in qua monaſterium aliquod Congregationis eſt, non petit rectà monaſterium, ſed prius in aliã domum diuertit. Cuius culpæ grauitati multum accedit, ſi extrà monaſterium pernoctet. Qui ſine licentia extrà monaſterium cibum capit ſine neceſſitate.

6. Qui in monaſterio non ęgrotus, & ſine legiti-

ma licentia, vel foris, nisi in morbo, qui licentiam ei impetraret in monasterio, carnibus vescitur. Qui sine licentia nouum locum monasterio fundando accipit, aut maiorē aliquam structuram ędificii sine licentia Abbatis Generalis, aut Visitatoris Prouincialis aggreditur. Qui priuati alicuius conuenticuli conscius non patefacit, & generatim, qui cum aliquid sciat, undè Congregatio uniuersa, vel monasterium aliquod possit detrimentum capere tacet. Qui malitiosè dicit aliquid, quod Congregationi, vel alicui monasterio possit esse damno. Qui dissidium inter fratres excitat, aùt factionis, seù partialitatis in monasterio, vel Congregatione exortæ particeps est; cujus culpæ, vel qui probabilitèr suspectus est, graviori pœnę sit obnoxius.

7. Qui de pœnis sibi propter culpas irrogatis à Superiore suo apud alium, quam Abbatem Generalem, Provincialem, aùt Visitatores conqueritur. Qui Donatus tonsuram Clericorum usurpat. Qui sine legitima licentia sacros ordines suscipit, cujus culpę reus ipso facto ab ordine suscepto usque ad Capitulum Generale suspensus sit, nec possit cum eo dispensari.

8. Harum autem, aliarumque huiusmodi culparum grauiorum pœnæ sint, primùm à communi mensa, & choro, & omninò à societate fratrum segregari, ut cum huius culpæ reo, quamdiù in pœnitentia est, non liceat cuiquam fratrum colloqui sine speciali licentia; deindè cibum humi capere in medio refectorio ieiunantem in pane, & aqua; ante, & post singulas horas canonicas, itemque post gratiarum actiones refectionem consequentes, intrantibus in oratorium, & exeuntibus fratribus prostratum iacere ante

fores

fores oratorii ; In cellula ſua tanquam carcere conclusum manere ſilentium ſeruantem. Quibus pœnis, ſi culpæ magnitudo poſtulauerit, aliæ accedant, arbitratu Superioris (qui, cum opus fuerit, admoneat ſemèl, atque iterùm ſecundum Regulã) quales ſunt, flagellis ſe cædere in conſpectu fratrum per ſpatium temporis, quod Superiori videbitur, voce actiua, & paſſiua ad tempus priuari, de munere, & officio impoſito deijci, aut etiam de gradu, quem obtinet in conuentu ad infimum locum ad tempus deuolui, ſi Clericus eſt, poſt omnes Clericos, ſi Donatus, poſt omnes Donatos. In quibus, alijſque conſimilibus, ut iuſtus pœnæ modus ſtatui poſſit, habeatur ratio circumſtantiarum culpæ cuiuſque, nec quantum fieri poterit, pœnæ in Regula præſcriptæ prætermittantur.

De his, qui ſine juſſione Abbatis junguntur excommunicatis. Cap. XXVI.

Qualitèr debeat eſſe ſolicitus Abbas circa excommunicatos. Cap. XXVII.

De his, qui ſæpiùs correpti non emendaverint. Cap. XXVIII.

De grauissima culpa.

1. QUOD si nec ità se correxerit &c. Culpam grauiorem sequitur grauissima, de qua S. P. Benedictus hìc agit, postquam de aliis egit. Est autem culpa grauissima, primùm hæresis, quod malorum omnium profundum iure dicitur, & cuius cognitio ad maiores judices pertinet. 2. Ea peccantis in vitio suo peruicacia, & obstinatio, ut neque peccatis abstinere, nec pœnas, aut pœnitentias sibi indictas sustinere velit; aut certè cùm eas frequenter subierit, iudicio grauium, prudentiumque Patrum nullum indè sanioris mentis, aut emendatioris vitæ fructum percipiat. 3. Superioris quæcumque percussio, estque percussor ipso facto excommunicatus, nec ab alio, quam ab Abbate Generali, aut ab eo, quem ille ad id nominatim delegauerit, absolui possit, ac reus confestim in carcerem detrudatur, & tùm aliis pœnis, tùm pœna circulari (quod est in capitulo omnes circumire, & genibus flexis nudatum tergum verb: randum præbere) semèl in hebdomada per mensem plectatur. 4. Furtum pecuniæ, vel rei grauioris, & notabilis a senioribus monasterii iudicandæ. 5. Falsificatio literarum, aut sigilli Abbatis Generalis, aut seniorū Assistentium, aut Visitatorum, Procuratoris generalis, aut etiam Visitatoris Prouincialis, aut deniq; proprii Superioris, vel adulterini sigilli usus. 6. Vulneratio gravis cuiuscumq; fratris, estq; qui vulnerauit, excōmunicatus excommunicatione reseruata Abbati Generali. 7. Criminis cuiusuis à quouis fratre Cōgregationis

tionis admissi quibusuis extraneis facta revelatio, qua frater, aut Congregatio in infamiam, aut damnum aliquod incurrerit. 8. Apostasia à Congregatione. 9. Conatus transeundi à Congregationis arctitudine ad nostri Cisterciensis Ordinis mitiorem statum. 10. Castitatis cum altera persona opere commissa violatio, vel eiusdem violationis suspicio vehemens, cuius peccati conuictus per mensem ad minimum carcere conclusus ter quaque hebdomada ieiunet in pane, & aqua, & sexta quaque feria in capitulo coram omnibus cædatur verberibus, sitque ultimus omnium professorum, aut aliis pœnis gravioribus arbitrio Superioris plectatur. 11. Excitata, aut fota, aut consilio adiuta in monasterio, vel Congregatione discordia, & partialitas. 12. Propietatis crimen. 13. Ad impetrandum quoduis priuilegium contrà Constitutiones Congregationis adhibita contentio. 14. Quodcumque crimen capitale extremo supplicio in sæculo puniendum, qualia sunt sacrilegium, homicidium, aliaque huiusmodi, quibus infamiæ nota incurritur.

2. His grauissimis culpis, aliisque, quas ad idem genus pertinere Capitulum Generale definierit, inferantur aliquæ pœnarum, quæ sequuntur, arbitrio Superioris. Ad tempus, aùt in perpetuum ab ordinum sacrorum susceptione, aùt vsu suspendi. Ad aliquot annos, aut in perpetuum actiua, passiuaque voce priuari, virgis cædi, ad eamdemque pœnam repeti arbitrio Superioris; ad tempus, aut in perpetuum carcere constrictum teneri; pane, & aqua tantum vesci, aùt alio jejunio multari ad certum tempus, arbitrio Superioris; de gradu suo infrà omnes Clericos, si Clericus est, aùt infrà omnes Donatos, si Donatus est, deiici;

omni

omni officii administratione spoliari. Quibus accedant pœnæ in Regula præscriptæ.

3. Postremò decernimus, ut quibus consuetudo est culpam leuem admittere, pæna graui multentur; quibus mos est in grauem culpam labi, pœna grauiori coerceantur; qui denique culpa grauiori frequenter peccant, pœnam grauissimam luant. Atque ità pro culparum ingrauescentium ratione, pœnarum quoque grauitas augeatur. Vt autem calumniæ, falsæque accusationis occasio præcidatur, si quis aliquem alicuius prædictarum culparum apud Superiorem non simpliciter denunciando, sed accusando, & criminando insimulauerit, is nisi crimen, quod infert, legitimè probauerit, eiusdem criminis pœnam, iuxtà sacros Canones, cum infamia subeat.

4. *Vtatur ferro abscissionis*. Si quis in hac Congregatione incorrigibilis (quod auertat Deus) deprehensus fuerit, expelli ab ea non possit, nisi ab Abbate Generali de consensu sex Patrum in singulis Capitulis Generalibus ad hunc effectum eligendorum, & seruata forma Decreti SS. D. N. Innocent. XII. de Apostatis, & eiectis. Statuimus proindè, ùt in unoquoque monasterio carceres sint firmi ac muniti, in quos, qui aliis remediis sanari non possunt, mittantur, & includantur, ac in pœnitentia pane tantùm, & aqua vescentes per sex menses probentur; quibus completis, nisi resipiscant, è Congregatione ad formam præfati Decreti eiiciantur.

5. Crimina porrò, quibus aliquis incorrigibilis censendus est, præter ea, quæ in hoc capite descripta sunt, sint etiam sequentia. Primò, rebellio contrà Superioris mandatum, seù denegata Superiori obediē-

tia.

tia. 2. falſa accuſatio, ſeù teſtimonium falſum. 3. Recurſus ad Tribunalia ſæcularia. 4. Conſpiratio contrà quemcumque Superiorem. 5. Scribentes libellos famoſos. 6. Periurium in iudicio. 7. Ludus à ſacris canonibus prohibitus. 8. Percuſſio quæcumque Superiorum. 9. Ingreſſus in monialium clauſtra ad malum finem. 10. Introductio mulierum intrà ſepta monaſterii ad malum finem. 11. Scribentes literas amatorias monialibus, aùt artem alchimiæ exercentes.

6. Si quis ergò in præfatis exceſſibus repetitis vicibus inciderit, inſtituatur pro prima vice contrà ipſum proceſſus, & per ſententiam puniatur. Si ſecundò in idem crimen, vel in aliud ex prædictis incurrerit, iterùm præuio proceſſu grauiùs multetur, & moneatur, ut ab huiuſmodi exceſſibus in futurum ſub pœna incorrigibilitatis, & eiectionis à Congregatione abſtineat. Quod ſi indurato in malum animo, tertiò iam peccauerit, proceſſu formato, & lata ſententia, in carcerem, ut ſuprà, detrudatur, & poſt ſex menſes, ſi nulla ſit ſpes emendationis, ad formam decreti præfati omninò expellatur.

7. Quo decreto tamen non prohibemus, quominùs Abbas Generalis ſecundùm priuilegia noſtra, propter aliquam grauem cauſam fratri, qui Congregationi magno damno ſit, cum Seniorum Aſſiſtentium, & Procuratoris generalis conſilio licentiam tranſeundi ad aliam religionem dare poſſit; ita tamen, ut hic tranſitus ſacris Canonibus non repugnet.

Si debeant iterùm recipi fratres exeuntes de monasterio.

CAPUT XXIX.

1. QUI discedunt è Congregatione duorum sunt generum, aùt enim fugitiui sunt, aùt cum licentia dimissi. Ac de fugitiuis quidem, nisi intrà quinque dies redierint, sivè habitum dimiserint, sivè non, aùt qui habitum dimiserint, etiamsi statim redeant, declaramus eos tanquam sancti instituti desertores, & apostatas ipso facto excommunicatos excommunicatione maiori, à qua, nisi ab Abbate Generali, aùt de ejus speciali mandato absolui non possint. Qui supradicti omnes, cum redierint, carcere conclusi per quantum tempus Abbati Generali visum fuerit, tot hebdomadis, quot abfuerint, singula jejunia panis, & aquæ, singulasque flagellationes in capitulo subeant, tantumque tempus de illorum anterioritate professionis detrahatur, quantum in apostasia permanserint. Si per mensem apostatæ fuerint, sint perpetuò inhabiles ad quascumque dignitates, & gradus Congregationis. Si autem ante mensem reuertantur, voce activa, & passiva per decennium privati existant. Quas pœnas Abbas Generalis pro ratione circumstantiarum, & personæ possit augere, vel mitigare; præsertim verò, si quis sponte sua reversus fuerit.

2. Quod si retento habitu ante quinque dies reversi fuerint, quamquàm excommunicati censendi

non

non sunt, jejuniis, & verberibus acritèr plectantur, & tùm voce activa, & passiva, tùm ipso loco, & ordine, quem obtinent in monasterio, priventur Superioris monasterii arbitrio. Si ad apostasiam furtum rei majoris, aut aliud grave crimen accesserit, pratèr pœnas apostatis decretas, pro ratione facti graviùs puniantur. Quod si quis in apostasia fuerit ordinatus, aùt post incursam apostasiam in ea celebraverit, ab officii, quo abusus est, executione in perpetuum sit suspensus, nisi posteà mutata mente in omni virtute sic enituerit, ut ab ipso Capitulo Generali cum eo dispensandum videatur. Crimina, quæ ab apostata in apostasia fortè commissa fuerint, eadem pœna, qua si in monasterio perpetrata fuissent, vindicentur.

3. Quod ad alterum discedentium è Congregatione genus attinet, qui cum venia dimissus è Congregatione exierit, & ut ad aliam religionem transeat, si intrà tempus sibi præscriptum in obedientialibus literis eadem mente discedendi à Congregatione in aliquod monasterium Congregationis se contulerit, nequaquam recipiatur. Sin autem tempus ei præscriptum fuerit elapsum, agatur cum eo, sicut cum fugitivis, aùt apostatis agendum esse diximus. Qui propter gravissimam culpam in carcerẽ fuerit aliquando coniectus, ante Capitulum Generale non possit ad aliquam monasterii præfecturam, aut aliam maiorem dignitatem promoveri, nisi Abbas Generalis dispensaverit.

4. Qui accepta à Congregatione licentia transeundi ad aliam religionem, elapso tempore sibi præscripto, extrà Congregationem nihilominùs cum scandalo, tùm Congregationis, tùm laicorum vivit, nisi

monitus ad officium redierit, Superiores monasteriorum Congregationis loco illi viciniorum agant cum Ordinario, ut is carcere, aliisque pœnis legitimis juxtà sacri Concilii Tridentini decreta coerceatur. Quod si admonitus, ut suprà, redierit, patientia ei imponatur infrà zonam palmum descendens, sicut novitii utuntur, & eam per annum deferat, ultimus post omnes, voce activa, & passiva per trennium privatus. Quibus pœnis aliæ etiam addantur in Constitutionibus descriptæ, secundùm culpæ modum.

5. Si quis post apostasiam pœnitentia ductus, & ad Congregationem reverti cupiens ad aliquod ejus monasterium se contulerit, Superior ejus monasterii, dùm per literas consulit Abbatē Generalem, quid opus facto sit, apostatam loco separato ab omni aliorum commercio, & sermone segregatum contineat. Si verò animo non redeundi ad Congregationem ad aliquod ejus monasterium venerit, comprehensus in carcerem detrudatur, & cum eo agatur, ut de apostatis dictum est.

De pueris minori ætate, qualitèr corripiantur. *Cap. XXX.*

De Cellerario monasterii qualis sit.

CAPUT XXXI.

1. CELLERARIUS *monasterii &c.* In quoque monasterio Cellerarii electionem ad Superiorem ejus pertinere, volumus, qui seniores suos in

con-

consilium adhibens studeat, quam maximè poterit, ei fratrum munus hoc mandare, qui virtutibus ijs, quas S. Pater hic enumerat, sit exornatus. Qui autem electus fuerit, eam modestiam in omni parte officii sui adhibeat, eamque prudentiam, integritatem, sinceritatem, & religionem in omni re gerenda præstet, ut cum à sęcularibus moribus, ab omni avaritia, calliditate, fraude, mendacio, calumnia summè abhorreat, exemplo virtutis prosit omnibus, noceat nemini. Cujus rei curam præcipuam in Superiorum animis altissimè defixam esse cupimus, idque eis quam maximè commendamus.

2. *Curam gerat de omnibus &c.* Cellerarius extrà monasterium omnia temporalia administret, sintque ei curæ prædia quæque monasterii, reditus, census, creditæ, debitæque pecuniæ. Ejus officii sit emere, aut alio modo comparare, & in monasterium comportanda, vel convehenda curare quæcumque vel ad annonam, victum, & vestitum, vel ad alios quosuis usus monasterii necessaria sunt, ad præscriptum Superioris, cui quàm diligentissimè obediat.

3. *Animam suam custodiat &c.* Ne cura temporalium rerum sic obrui se sinat Cellerarius, ùt in spiritualibus langueat, cùm illæ his tanquam administræ ancillari debeant. Quarè det operam, ut quàm rarissimè absit à choro, & officio divino, à meditatione, & aliis exercitiis regularibus, quæ quidem illius officium non impediant.

4. *Sine jussione Abbatis &c.* In omnibus, quæ paulò majoris momenti erunt, ut verbi causa, in frugum, vini, olei, & alius cuiusuis annonæ in longum tempus reponendæ, & aliarum rerum maiorum compa-

randarum emptione, cum Superiore communicet. Non possit, nec alteri cuiquam, nec sibi ipsi communem cibum, aut potum mutare, vel augere, nisi de mandato Superioris. Quæ fratres sinè licentia in usus suos accipere non possunt, eadem nec ipse Cellerarius possit sibi.

5. *Nihil ducat negligendum &c.* Cellerarius computa, & rationes accepti, & expensi, itèm creditæ, debitæque pecuniæ quatèr in anno ostendat Superiori suo, ac sæpiùs, si jusserit. Ille autem cum senioribus monasterii horũ omnium rationem ineat, & subducat. Idemque Cellerarius hæc eadem proferat, cum Abbas Generalis, Visitatores generales, & Provinciales venerint in monasterium, visitandi causa. Similitèr si ab uno monasterio ad aliud migret, omnis administrationis suæ rationem reddat Superiori suo.

6. *Solatia ei dentur &c.* Si videbitur Superiori, liceat constituere Procuratorem sæcularem monasterii, hominem spectatæ probitatis, qui in negotiis extrà monasterium gerendis Cellerario sit adminiculo, à fratrum commercio, & aspectu ipso, quantum fieri poterit, seiunctus: ob eamque rem, ubi monasteria sunt in urbibus, extrà monasterium habitet. Ac si litigandum fuerit (quod quantùm fieri poterit, transactionibus, compromissis, & omni alio remedii genere, cedendo potiùs de jure nostro, quam omnia ad vivum resecando, caveatur) is in foro agat omnia, & cum Superiore monasterii communicet. Vtatur etiam Donatis Cellerarius, præsertim ad coemendas in diem res quasque necessarias. Eorum enim opera efficiet, ut rariùs sibi prodeundum sit è monasterio. Denique quantùm poterit plateas, mercatus, fora, tribuna-

lia, & loca quæque celebriora declinet, per Procuratorem, & Donatos, aut etiam alios potiùs agens, quæ illic agenda ſunt; quamvis id interdùm à monaſterii utilitate alienum eſſe videatur.

7. Non liceat Superiori monaſterii, nedùm Cellerario litem ullam cuique intendere, niſi de conſenſu capituli monaſterii. Ubi Cellerarius ad munus ſuum ritè agendum procurę inſtrumento indigebit, teneantur monaſterii Vocales inſtrumento hujuſmodi aſſenſum pręſtare, in idque compellantur (ſi opus fuerit) à Superiore ſub pœna excommunicationis ſibi reſervatæ. Non poſſit tamen Capitulum cujuſuis monaſterii procuram quamcumque generalem cuivis ſiuè Superiori locali, ſivè ſubdito facere, excepto Cellerario pro exigendis dumtaxat redditibus monaſterii. In omnibus verò negotiis, in quibus requiritur procura ſpecialis, nonniſi pro tali determinato negotio fiat, numquam verò generalis ſub pœna Superioribus privationis ab officio ipſo facto incurrenda.

De ferramentis, vel rebus monaſterii.

CAPUT XXXII.

1. SUBSTANTIA *monaſterii &c.* Officialis quiſque monaſterii ſimùl, ac ſuſceperit officium ſibi mandatum, res ſuæ fidei commiſſas, facto earum inventario, accipiat, ùt cum deponet officium, aût quandocumque Superiori viſum fuerit, fides ejus in eis ritè conſervandis, & reddendis appareat. Superior autem monaſterii habeat omnia Officialium ſuorum inventaria ſeparatim deſcripta, ut ea novis miniſtris,

& Officialibus tradat, & exactis eorum officiis repetat, ac diligentèr excutiat, nùm quid desit, aùt dissipatum sit, aùt etiam accesserit novi, vel instauratum fuerit.

2. Fiat in quoque monasterio inventarium omnium librorum ejus, & in prima pagina cujusvis libri scribatur nomen monasterii, cujus est. Scripturæ, & instrumenta omnia ad universam Congregationem pertinentia, qualia sunt Privilegia, Indulta, Bullæ, Exemptiones, Donationes rerum majorum Congregationi factæ, aliaque id genus, diligentissimè custodiantur ab ipso Abbate Generali in monasterio, in quo habitat, isque eorum reddat rationem Capitulo Generali. Copiæ autē authenticæ, & transumpta hujusmodi privilegiorum, & chartarum habeantur in quoque monasterio, ùt ubicumque opus fuerit, possint à nostris jura quæque, libertates, & prærogativæ Congregationis asseri, & defendi. Quæ autem scripturæ graviores ad unum aliquod monasterium Congregationis tantùm pertinent, eæ in illo monasterio serventur in capsa tribus diversis obserata clavibus, quarum una penès Superiorem monasterii sit, altera penès Suppriorem, tertia penès Cellerarium.

3. Iniungimus autem singulis Superioribus, ut accepti, & dati librum, itemque pecunias omnes in dicta capsa servent, & in ipso libro quatèr saltèm in anno acceptam, datamque pecuniam describant. Rationem prætereà dati, & expensi quatèr in anno ineant cum Cellerario.

4. Alium librum conficiant, in quo describantur fructus proventuum ex prædiis, vineis, armentis, & aliis extrà pecuniam numeratam, ex quo libro constet etiam, quidnam ex dictis fructibus pro ūsu monasterii

expen-

expensum sit, & quid venditum. Quorum omnium exactam ratione reddere teneantur Visitatoribus generalibus, & provincialibus in actu Visitationis. Contrafacientes si admoniti fuerint, & constet de corpore delicti, irremissibilitèr deponantur ab officiis, non solùm in actu visitationis, sed etiam extrà, de consensu tamen Abbatis Generalis, & nisi legitimam exceptionem afferant in contrarium. Præcipimus autem Visitatoribus Provincialibus, ùt invigilent super hujus decreti observantiam.

5. Constituat sibi Superior cujusque monasterii Secretarium, qui reliquas minoris momenti scripturas, & instrumenta monasterii asservet. Idemque, quæ in capitulo præcipua agentur, eorum acta diligentèr in codicem referat. Reliqua minora brevitèr perstringat, eaque omnia apud se habeat, & custodiat.

Si quid debeant Monachi proprium habere.

CAPUT XXXIII.

1. PRÆCIPUE *hoc vitium &c.* Cùm abdicatio proprietatis, sicut & custodia castitatis, adeò sit annexa Regulę monachali, ùt contrà eam nec summus Pontifex (juxtà Canones, undè hæc ad verbum descripsimus) possit licentiam indulgere; nostrum profectò est hoc propietatis crimen sic exhorrescere, ut ea ipsa, quæ propietatis nullam partem attingunt, sed aditum ad eam parant, refugiamus, &

decli-

declinemus; cùm præsertim ea non solùm paupertati, sed etiam aliis omnibus religionis, & sanctinoniæ partibus bellum indicat, atque adeò pestem, & perniciem inferat. Ad id autem efficiendum sancienda duximus, quæ sequuntur.

2. Qui monachus in proprietatis crimen lapsus esse deprehensus fuerit, cum aliis pœnis gravissimis puniatur, tùm monasterium pro carcere per annum habeat, ita ut ex eo pedem non efferat.

3. Singuli fratres initio cujusque mensis omnia sibi ad usum concessa monstrent, aut scripto significent Superiori, ut ipse, quæ supervacanea videntur, adimat, quæ necessaria, concedat, idque scriptum semel minimùm in anno fiat. Ac videat Superior, nè quis extrà fines sanctę paupertatis à Regula pręscriptæ ulla ex parte prodeat.

4. Superior monasterii quatèr minimùm in anno omnes cellulas, & omnia loca monasterii adiuncto sibi Suppriore, vel alio ex senioribus monasterii, de improviso perlustret, & excutiat, nè quid ullo loco desit, aut supervacuum sit, & ne quid contrà disciplinam admittatur. Eademque opera si quos animadverterit aliquarum rerum immoderata cupiditate teneri, nimioque studio aliquod retinere, aut amplecti; hujusmodi cupiditatum, & propensionum occasiones cautè, & prudentèr amputet, & excidat. Denique non patiatur, quemquam rem ullam apud se habere, quam is ipsi Superiori, quandocumque vel ipso nutu repetierit, non sit libentissimè traditurus. Volumus insuper, ut in die palmarum cujusque anni iidem Superiores excommunicationem cōtrà proprietarios, incendiarios &c. juxtà formulam in Rituali, & Manuali

nuali contentam fulminent, & publicent.

5. Quidquid à quoque fratrum fuerit in monasterium allatum, aùt alicui donatione, legato, ab intestato, vel quacumque juris dispositione undecumq; obvenerit, id omne non in illius proprium, sed commune statim censeatur, nec ille in eo, vel possidendo, vel utendo plus juris habeat, quam alius quivis frater, sit autem commune totius Congregationis. Liceatque Abbati Generali cum assensu Seniorum Assistentium, & Procuratoris generalis, proùt ex usu Congregationis esse in Domino judicaverit, id alicui monasterio, vel pluribus tribuere, nisi tamen donantium, vel testantium, vel alitèr disponentium voluntas repugnet.

6. *Omnia verò necessaria &c.* Quæ, cuique res concedi debeat, in arbitrio Superiorum sit; ita prorsùs, ut sinè eorum permissu, nè usum quidem ullius quantulæcumque rei quisquam sibi arroget. Multò verò minus possit de eo, quod in usum suum acceperit, disponere.

7. Concedendi cuique, quod opus est, ea servetur ratio, ut nihil cuiquam supervacaneum permittatur, nihil necessarium negetur; ut hac ratione omnis occasio præcidatur, ea, quibus quisque indiget, alia via, quam ex Superioris concessione, sibi quærendi, sivè ea ad victum, sivè ad vestitum, sivè ad valetudinem, sivè ad suscepti alicujus muneris ritè gerendi facultatem, aùt alia ejusmodi pertineant. Qua in re ministrorum charitas ità diligens sit, ut indigentium petitionem antevertat.

8. Si quis sibi aliqua re, sivè ad victum, sivè ad vestitum, sivè ad officium suum, aut aliud quidvis opus

esse

esse existimaverit, primùm convertat se ad Deum, & rectum ea de re judicium precibus ab ea contendat. Deindè si rem Superiori patefaciendam duxerit, patefaciat in Domino, vel sermone, vel brevi scripto, nè fortè excidat ei è memoria. Quod cum fecerit, omni in Superiorem rejecta solicitudine; securus expectet otioso animo, quod ille censuerit, nec instet, sivè ad se, sivè ad alium res pertineat. Quicquid autem, re intellecta, fuerit ab illo statutum, id sinè dubio, & ad honorem Dei, & ad utilitatem suam accommodatiùs, ac meliùs fore sibi persuadeat.

9. Si quæ res alicui à Superiore suo denegata fuerit, is ab alio Superiore eam rem non petat, nisi quemadmodùm illius rei ab illo petitæ repulsam tulerit, & quamobrem tulerit, adjungat.

10. Transeuntes à monasterio in monasterium nihil omninò, vel minimum secum ferre audeant, non antè monstratum Superiori monasterii, à quo discedunt, & sibi ab eo nominatim concessum. Ne ipsis quidem Superioribus liceat pecuniam apud se habere, sed eam statim suo loco deponant. Præter Cellerarium nullus omninò fratrum, nisi in itinere fuerit, habeat, aut expendat tantillum pecuniæ, nisi de Superioris expressa licentia. Sed pecuniam undecumquè acceptam, ut primùm habuerit, tradat Superiori.

11. Postremò Superiores Congregationis universos, & singulos admonemus, & in visceribus Christi obsecramus, ne qua negligentia, dissimulatione, remissione, indulgentia, aùt etiam cupiditate committant, ut aliqua fictione, aùt interpretatione hujus vitæ communis, sanctissimæque paupertatis

divinus ſplendor umquàm obſoleſcat, nec peſtiferam conſuetudinem ulla die in Congregationem illabi ſinant, qua frater apud ſe, aùt apud alios ità aliquid habeat, ut ſi ſpectetur uſus, & diſponendi facultas, vera proprietas ſit, & qui hanc fraudem admittit, verbo monachus, re proprietarius, & ſæpè divitum, & abundantium in ſæculo unus ſit.

Si omnes æqualitèr debeant neceſſaria accipere. Cap. XXXIV.

De Septimanariis coquinæ.

CAPUT XXXV.

1. NULLUS *excuſetur &c.* Omnes Sacerdotes, & Clerici per vices in coquinæ miniſterio adjuvent Donatos ejus officii præcipuos miniſtros. Qui & ipſi per vices arbitrio Superioris, quantùm fieri poterit, inter ipſos mutandas ad coquinam adhibeantur.

2. Sacerdotum, & Clericorum munus in coquina exercendum è Rituali petatur. Sed & ipſos Superiores hortamur, ut cum per occupationes licebit, hoc ipſo officio diligentèr obeundo, exemplum ſanctæ humilitatis aliis præbere non graventur. In illorum autem officium nemo ſe interponat, nec in coquinam ingrediatur; eodemque modo in infirmitorium, & in cellas monaſterii, quales ſunt cellæ, penuaria, vinaria, veſtiaria, medicamentaria, &

aliæ hujusmodi, nisi de licentia Superioris generatim, vel nominatim concessa, non liceat introire; nec cùm necessitas jusserit, nisi permissu eorum, qui his cellis, aùt receptaculis præsunt.

3. *Singulos biberes, & panem &c.* Mixti nomine Lectori mensæ, & septimanariis coquinæ omni tempore, concessi, quatuor ad summum panis uncias, & singulos vini scyphos intelligimus, nullo adhibito obsonio; diebus autem jejunii ecclesiastici ad summum duas uncias paulò antè lectionem sumendas.

De infirmis fratribus.

C A P U T XXXVI.

1. NE *aliquam negligentiam patiantur &c.* Superior monasterii fratres infirmos frequentèr invisat, & amantèr consoletur; majorem charitatem iis præstans, quam quæ patrum naturalium in filios esse solet. Ut, qui in morbum inciderit, de Superioris licentia in infirmitorium fuerit deductus, curet Infirmarius, ut quam primùm peccata Sacerdoti confiteatur, & ipsum ægrum, tùm ad confessionem, tùm ad sacram communionem hortetur. Videat etiam diligentèr, ut qui graviùs ægrotant, Extremæ Unctionis sacramento maturè muniantur.

2. Nullus æger medicum consulat, aùt ab eo remedium petat, nisi Superior nominatim permiserit. Infirmarius medicum prudentèr admoneat, ut cognita ratione morbi fratris cujusque, curationem, & remedia adhibenda non ægro, sed sibi separatim ex-

ponat. Ægri, ut medicis suis spiritualibus ad animæ salutem, sic medicis corporalibus, & Infirmario ad salutem corporis sanctè obediant. Si ægri mensæ simùl accumbentes plures tribus fuerint, lectio non desit; eaque si fieri potest, per aliquem ex minùs infirmis facienda. Cùm quis ægrorum cum quovis licentiam loquendi habuerit, loquantur in ipso infirmitorio voce submissa.

3. *Balneorum usus &c.* Balneorum nomine intelligimus domestica balnea. Quæ quidem si in aliquo monasterio fuerint, permitti possint, externa autem minimè, nec ea cuiquam concedi possint, nisi à Capitulo Generali, aùt si periculum esset in mora, ab Abbate Generali. Ægri nè propter infirmitatem infrequentiùs utantur confessione, aùt communione, cùm potiùs earum præsidio frequentiùs quam sani muniri debeant.

De senibus, vel infantibus.

CAPUT XXXVII.

1. SENES etsi non tàm ætate, quàm corporis imbecillitate considerandi sint, sexagenarios tamen à regularium jejuniorum observantia, & à mensæ lectione omninò dispensamus, præberique eisdem carnes, si petierint, mandamus. Hujusmodi senum privilegio gaudere etiam decernimus, qui omninò debiles fuerint, si tales ab Abbate Generali judicati fuerint.

De hebdomadario Lectore.

CAPUT XXXVIII.

1. MENSIS *fratrum &c.* Ubi fuerit major multitudo fratrum, ſecunda menſa lectione non careat.

2. *Lectio deeſſe non debet &c.* Legatur ad menſam primò caput Bibliorum latinè, deindè vita Sanctorum, aùt certè alius liber ſpiritualis vulgari ſermone ſcriptus, ut non ſolùm latinè ſcientium utilitati conſulatur.

3. *Poſt miſſas, & communionem &c.* Ex his verbis occaſionem nacti de ſacra communione hæc ſtatuimus. Donati decimo quinto quoque die, & feſtis primæ claſſis communicent, & frequentiùs, ſi voluerint, de licentia confeſſarii. Reliquos domeſticos monaſterii Superior hortetur, ut ſingulis menſibus confiteantur, & communicent, idque ſaltem quatèr in anno non liceat eis prætermittere.

4. Sacram communionem antecedat ſacramentalis confeſſio peccatorum. Teneantur quique non Sacerdotes ſemèl in hebdomada confiteri, & communicare, die, videlicet, Dominico, & feſtis etiam primæ claſſis. Moneanturque Clerici, ut frequentiùs, ac ſaltèm ſemèl præter diem Dominicum confiteantur. Sacerdotes ter, aùt frequentiùs in hebdomada, bis certè non prætermittant. Qui Superioris permiſſu ſacra communione interdùm abſtinuerit, confeſſionem tamen conſtituto tempore faciendam

non

non prætermittat sine licentia Superioris.

5. Quod attinet ad casus reservatos, servetur decretum Clementis Octavi. Julium, vel summam julio æquivalentem furatum esse, in hac Congregatione peccatum mortale censeatur. Quarè juxtà dictum decretum casus Superiori reservatus esse possit. Minoris autem pecuniæ, vel rei furtum minimè; cum per id decretum ejus demùm furti peccatum reservari possit à Superiore, quod peccatum mortale est.

6. Nemo constituatur Confessarius, tùm fratrum, tùm sæcularium, nisi prævio examine approbatus, & habita in scriptis licentia, aùt à Visitatoribus generalibus, aùt provincialibus, aùt ab ipso Abbate Generali, aùt certè ab aliis eorū mandato. Quibus Superior cujusq; Monasterii proponat Sacerdotes, quos ei muneri idoneos judicaverit. Si quo tamen casu inciderit, ut repentè confessarii monachorum, ac fratrum desint in monasterio, liceat Superiori ejus prævio examine probatos confessarios constituere, idque donec à Visitatoribus generalibus, vel à Visitatore provinciali, vel ab Abbate Generali approbentur, vel improbentur. Confessariis monachorum sic approbatis liceat, accedente Superioris monasterii licentia, quorumvis monasterii fratrum, itemque domesticorum sæcularium, & postulantium habitum Congregationis, ut primùm in monasterium admissi sunt, confessiones audire.

7. Superior monasterii fratri alicui confessarium habenti, alium specialem confessarium ad tempus aliquandò concedat, si petierit. Non liceat ulli nostrum alii cuiquam Sacerdoti extraneo confiteri, nisi

in itinere, cum deest Confessarius Congregationis.

8. Hic autèm fratres Congregationis magnoperè hortamur, ut cum peccati morbo languentium animarum remedium confessione præsentiùs nullum sit, præter ordinarias confessiones bis in anno confessionem dimidii anni generalem faciant. In cujus rei gratiam Superiores monasterii casus omnes sibi reservatos, & potestatem ab eis absolvendi, quam habent, non bis quidem, sed semèl in anno confessariis impertiant.

9. Nullus ad publicum examen mittatur, nisi anteà, ut supra examinatus sit, & approbatus. Qui autem sine hujusmodi approbatione, & licentia, vel cum sola Episcopi, vel alterius ordinarii facultate sæculariũ confessiones audire præsumpserit, privationis vocis activæ, & passivæ, & perpetuæ inhabilitatis ad audiendas confessiones pœnam ipso facto incurrat.

10. Non possint confessarii, vel alii nostrorum negotia temporalia quorumlibet sæcularium procuranda, vel pertractanda suscipere, nisi re priùs cum Superiore communicata, & de ejus licentia.

De mensura ciborum.

CAPUT XXXIX.

1. DUO *cocta pulmentaria &c.* Communia cibaria Congregationis præter panem sint omne genus leguminum, olerum, fructuum arborum, & lacticiniorum, ovorum item, & piscium.

2. Iter facientes in jejuniis regularibus omninò dispen-

diſpenſamus. Diebus quibuſcumque jeunii eccleſiaſtici, & toto Adventu ab ovis, & lacticiniis abſtineatur eodem modo, quo in Quadrageſima. In locis tamen olei penuria laborantibus, ubi ſæcularibus in ipſa Quadrageſima butyro pro oleo veſci licet; poſſit ijs temporibus Adventus, & jejuniorum butyrum pro oleo ad condiendos cibos dumtaxat, non in obſonium, aùt pulmentum adhiberi.

3. Piſces apponendi non exquiſiti, aùt ſumptuoſi, ſed vulgares, & viles ſint, & quibus veſci ſolent pauperes, nè ſumptuoſæ lautitiæ indignitate ſanctæ paupertatis decus pulcherrimum violetur. Piſcium obſonii, non plus quinis unciis in ſingulos fratres apponatur, aut certè ſenis, jejunii tempore, nec ova, & piſces ſimùl apponantur, nec ova plura binis in ſingulos. Simplex ſit, & minimè exquiſitus apparatus ciborum.

4. *Panis libra una &c.* Panis cibarius ſit, & communis. Hoſpitibus tamen, & ægrotis poſſit melior dari. Tantùm panis apponatur in menſa, quantùm neceſſe eſt, cum panis libra, quam Regula permittit, tanta ſit, ut cuicumque homini ſufficiat.

5. *Carnium verò quadrupedum &c.* Multò magis volatilium, quod ab ipſis iter facientibus arctiſſimè ſervetur, niſi propter eum morbum, qui in ipſo monaſterio licentiam veſcendi carnibus mereretur. Itaquè ſciat hæc Congregatio omni victu, cibatuque carnium cujuſcumque generis ſibi eſſe penitùs interdictum.

6. Præcipimus ergò, ne quis tàm in monaſteriis, quàm in civitatibus, & locis, in quibus, vel propè quę, ſita ſunt monaſteria, & in Grangiis, ac prædiis, vel à monaſterio dependentibus, vel vicinis, palàm, vel

furtivè carnes comedere præsumat, aut comedi permittat, nisi in casibus, quos Regula, & Constitutiones, sacrique Canones nominatim excipiunt. Superiores, qui contrà hoc decretum fecerint, pœnam suspensionis ab officio ad arbitrium Abbatis Generalis, aùt Visitatoris provincialis, aùt etiam Visitatorum generalium in actu Visitationis incurrant. Monachi verò, qui in hoc deliquerint, priventur voce activa, & passiva. Donati verò, si carnes quoque manducaverint, vel paraverint carceri mancipentur per mensem ter in hebdomada eo durante in pane, & aqua jejunantes.

7. Prohibemus etiam, ne quis hujus à carnibus abstinentiæ ullo unquàm tempore, vel modo, vel per se, vel per alium, directè, vel indirectè, ex toto, vel ex parte dispensationē petat. Qui fecerit, procuraverit, aùt proposuerit, ipso facto voce activa, & passiva privatus in perpetuum careat, & ad quæcumque Congregationis officia factus inhabilis, aliis prætereà gravibus pœnis arbitrio Abbatis Generalis irrogandis puniatur; non obstantibus quibuscumque concessionibus victus carnium à summis Pontificibus olim ordini nostro Cisterciensi datis, quibus aliquis forsan in perniciem regularis observantiæ, qua hæc Congregatio utitur, abuti velit.

8. Donati eisdem cibis utantur, quibus reliqua Congregatio, & ab Idibus Septembris usque ad Pascha in memoriam passionis acerbissimæ Domini nostri Iesu Christi, sexta quaque feria jejunent; sic tamen, ut liceat eis meridie refici, & ad vesperam aliquantulùm panis, & vini pro collatione sumere. Omnium sanorum fratrum monasterii, tùm Superiorum, tùm

ſubditorum ijdem prorsùs, & genere, & conditura, & quantitate cibi ſint, idemque panis, & vinum.

De menſura potus.

CAPUT XL.

1. HEMINAM *vini &c.* Quoniam parum conſtat, cujus menſuræ fuerit hæc hemina vini a Sancto Patre Benedicto in potum conſtituta, eam vini quantitatem exiſtimamus ſingulis eſſe apponendam, qua utpotè neceſſitati ſuffectura, in tota Congregatione hactenùs uſi ſumus. Vinum non meracum, ſed dilutum aqua menſis apponatur. Diluatur autem pro ratione acrimoniæ, ut generoſo vino plus aquæ miſceatur, vulgari minùs, arbitrio Superiorum. Apponatur etiam urceolus aquæ, ut poſſit qui voluerit dilutiùs bibere.

2. Quibus propter laborem, quo ſe fatigaverint, aùt propter naturalem conſtitutionem corporis menſura communis non ſuffecerit, Superior, cum id ita eſſe compererit, poſſit, quod deeſt ei menſuræ, quantùm neceſſitas, non quantùm intemperantia poſtulaverit, ſupplere; quod quidem ſi ad longum tempus concedendum ſit, adhibitis in conſilium ſenioribus, concedat. Quiſquis vino prorsùs abſtinere voluerit, id ſine licentia liberè poſſit, niſi Superior prohibuerit.

3. Scyphis, aùt pateris aliis, quàm fictilibus, aùt ligneis, utraque manu ori admovendis uti non liceat.

Nulli liceat extrà refectionis tempus, nec sanis extrà refectorium, nec infirmis extrà Infirmitorium bibere, nisi nominatim concessum fuerit, sanis quidem à Superiore, infirmis autem ab Infirmario.

Quibus horis oporteat reficere fratres.

CAPUT XLI.

1. IEIUNENT *usque ad Nonam &c.* Diebus jejuniorum, tùm hyeme, tùm æstate, preterquàm in quadragesima, fratres à Nona hora ante meridiem celebranda exeuntes ad refectorium accedant.

2. *In quadragesima verò &c.* In quadragesima verò cum Nona sic dicta fuerit antè meridiem, ut inter ipsam, & Vesperas hora antè meridiem dicendas, aliquantùm temporis interiectum sit, Vesperis absolutis ad refectionem eatur. Omni die jejunii regularis extrà Adventum in collatione serotina à Paschate ad 13. Septembris inclusivè antè, & ab hac die usque ad Pascha post Completorium sumenda, cum pane, qui uncias quatuor excedere non debet, singulis fratribus acetarium apponatur crudum, vel coctum, vel aliquis fructus coctus item, vel crudus, & nihil aliud, quod jejunio ecclesiastico incompatibile sit.

3. Dispensamus autem, ùt in festis tàm primæ Classis, quàm B. Mariæ Virginis, & ab Ecclesia præceptis, quæ extrà Adventum occurrerint. Itemque in Natalitiis sanctorum Mauri, & Placidi, & in festo

omnium sanctorum monachorum propter eorum reverentiam non jejunetur.

4. Superiores locales teneantur singulis mensibus concedere suis monachis prandium, seù cænam in aula hospitum, ut aliquantisper ab asperitatibus jejuniorum, aliisque regularis vitæ oneribus allevientur.

5. Nullum cibi genus apponatur in secunda mensa, quod in priore appositum non fuerit. Qui fortè in mensa jure, vel vino effuso mantile suum fœdaverit, aùt alia quavis graviore imprudētia peccaverit, surgat, & pro ratione erroris Psalmum *De profundis*, vel *Miserere mei*, stans in loco suo voce submissa pronunciet.

6. Nullus fratrum priori mensæ sine licentia Superioris desit, præter Servitores, Ministros coquinæ, & Lectorem. Qui autem defuerint, obeant secundam mensam, ne tertiam addi unquam necesse sit. Nemo explicet mantile suum, aùt edere incipiat antè signum ab eo, qui præsidet, in refectorio datum, quod quidem post inchoatam lectionem dari debet. Nec rursùs peracta refectione quisquam complicet mantile suum, nisi præses signum dederit.

7. Nullus extrà refectorium, & refectionis horas quicquam cibi, vel potus capiat, nisi Superior nominatim permiserit. A Paschate ad festum S. Crucis in capite jejuniorum ante Completorium, reliquo verò tempore post Completorium cænetur.

Ut post Completorium nemo loquatur.

CAPUT XLII.

1. OMNI *tempore &c.* In oratorio, dormitorio, refectorio, claustris, & capitulo non solùm post Completorium, sed reliquo etiam omni tempore inviolabilis silentii lex servetur. Nec dispenset Superior, ùt in ijs locis silentium frangatur, nisi necessitas urgeat. Arctissimè etiam servetur silentium in toto monasterio à Completorio ad exitum à Prima diei sequentis, itemquè meridianæ quietis tempore, videlicet, à meridie usque ad Nonam. Aliis autem horis liceat de rebus necessariis breviter loqui. Sermonem autem longiorem habere, aùt extraneos alloqui sine licentia fas non sit. Dum horæ canonicæ celebrantur, silentium sit in toto monasterio, nec tùm nisi propter necessitatem, & submissa voce loqui liceat. Eadem lege, qua silentium indicitur, prohibetur etiam omnis strepitus in monasterio. Quarè omnibus horis silentii summa religione caveant fratres, ne quod opus faciant, quo strepitus, aùt fragor, aùt stridor excitetur.

De his, qui ad opus Dei, vel ad mensam tardè occurrunt.

CAPUT XLIII.

1. A *D horam divini officii &c.* Cùm officium Beatissimæ Virginis ad formam Breviarii monastici susceptum solis Nocturnis, & Vesperis officii majoris præcurrat, statuimus, ut qui in ejus officii Beatissimæ Virginis Nocturnis ad *Gloria Patri* primi Psalmi, qui post hymnum dicitur, aùt in diurnis horis ad *Gloria Patri* primi Psalmi, non adfuerit, aùt initio Completorii, cùm dicitur, *Adjutorium nostrum in nomine Domini*, defuerit, in negligentiæ pœnam non in locum suum, sed in eum, qui peccantibus in hoc genere constitutus est, toti choro conspicuus, se conferat, ibique stans moretur, donec Præses chori signo dato potestatem ei faciat aliis sese in ordine suo adiungendi. Qui in missæ celebratione occupatus, aùt aliàs concessu Superioris distentus ad divinum officium, aùt ad mensam in tempore adesse non potuerit, is statim sine ulla satisfactione locum suum petat.

2. *Usque ad secundam vicem corripiatur &c.* Hæ duæ castigationes sic fiant. Qui defuerit versui *Gloria Patri*, qui mensæ benedictionem antecedit, satisfaciat super genua, hoc est flexis genibus, & capite paulùm inclinato, donec surgendi signum det qui præest. Superior si tardiùs quàm supra constitutum est, in chorum venerit, accedat, & ipse ad locum negligentibus

tibus deſtinatum, ibique terra digito contacta, non expectato aliquo ſigno rectà locum ſuum petat. Similitèr quocumque Superiore ſivè majori, ſivè locali tardè accedente ad refectorium, abſente Abbate Generali, necnon reſpectivè ad Superiores locales, Viſitatore provinciali, lector menſæ ceſſet à lectione, idemque Superior facta profunda inclinatione ante Crucem, ſivè imaginem rectà petat locum ſuum. Si quis dum in choro, capitulo, aut alio quocunque congregatorum fratrum cætu eſt opus habet ad breve tempus indè diſcedere, is ex ipſo loco ſuo ſe verſus eum, qui præeſt, inclinet. Qui autem diſcedere volet non reverſurus, genu flexo ante ipſum Præſidem, verbo, vel ſigno licentiam accipiat.

De his, qui excommunicantur quomodo satisfaciant Cap. XLIV.

De his, qui falluntur in oratorio.

CAPUT XLV.

1. SIQUIS *dum pronunciat &c.* Quotiès quis in choro psallens malè pronunciat, aut in incipiendo versu præceps, aùt in finiendo tardus est, aùt aliud quidpiam incauta pronũtiatione levitèr peccat, totiès pro errore terrã manu tangens satisfaciat. Qui verò in Antiphona, aùt Psalmo imponendo, aùt in alio quovis eorum, quæ choro audiente unus pronunciat, erraverit, osculetur terram.

De his, qui in aliis quibuslibet rebus delinquunt.

CAPUT XLVI.

1. ANTE *Cõgregationem ipse ultrò satisfecerit, &c.* Ternis diebus singularum hebdomadarum, hoc est feria secunda, quinta, & sabbato, nisi in festis primæ classis occurrerint, capitulum habeatur in quoque monasterio ad emendandas, & recognoscendas culpas, in quo servetur ordo, & ratio in Ritua-

li deſcripta. In eo capitulo unuſquiſque fratrum ſe de peccatis externis, quæ contrà Regulam, Conſtitutiones, vel præcepta Superioris admiſerit, breviter, & apertè palàm ipſe accuſet, & pœnitentiam à Superiore indictam æquo animo accipiat, religioseque ſubeat. Id, videlicet, menti S. P. Benedicti jubentis hoc loco Regulæ, ut ante Congregationem eatur ad ſatisfaciendum pro culpa, maximè conſentaneum eſt. Poſſint etiam qui deliquerint, non expectato capitulo, continuò poſt admiſſum delictum apud Superiorem ſatisfacere.

2. Qui proclamatus fuerit, aùt ſeipſum proclamaverit, toto corpore humi proſtratus iaceat, & iuſſus ſurgere profundè ſe inclinet, expectans indicendam pœnitentiam. Non prætermittatur officium fraternæ correctionis ab ipſo domino præceptum, juxtà Sanctorum Patrum præſcriptum in graviùs peccantes religiosè præſtandum, quod hujuſmodi eſt. Qui peccare fratrem animadvertit, opportunum tempus, & locum nactus, eum primò remotis arbitris ſecretò moneat, modum ad emendationem quàm maximè accommodatum adhibens. Si perſtet ille in peccato, coram uno, aùt altero vocatis iterùm moneat; ut peccans eorum unà commonentium conſentiente judicio, aùt etiam auctoritate moveatur, vel certè teſtimonio, ſi opus fuerit, convincatur. Quod ſi ne tunc quidem vitium emendet, tùm ſanè palàm in capitulo, vel apud Superiorem ſeparatim eum deferat, ut qui ad monentium voces obſurduit, ſaltem pœnæ à Regula, vel Conſtitutionibus præſcriptæ, vel arbitrio Superioris inferendæ acerbitate commotus expergefiat, & reſipiſcat. Sint autem, qui ad ſecundam

moni-

monitionem adhibentur, Seniores, aùt alii virtute præstantes, quorum consentiens cum admonente judicium plùs habeat ponderis ad peccantem promovendum.

3. Nulli tamen Donatorum liceat nec extrà, nec intrà capitulum monachos choro addictos proclamare, nec eorum culpas in capitulo audire, sed tales suas culpas in capitulo simpliciter fateantur, & statim recedant.

4. Si compertum fuerit, aliqua peccata committi, magnum damnum monasterio, aùt multis allatura, nisi celeritèr comprimantur, periculumque sit in mora si monitionis fraternæ ratio, quam diximus, servetur, aùt spes fratris monitione corrigendi nulla appareat, prætermissa monitione res ad Superiorem deferatur; si tamen explorata fuerit. Qui monitionis officium præstaturus erit, id magna cautione, prudentiaque faciat; præsertim si ætatis gravitas, aùt longi temporis in religione transacti auctoritas illi defuerit. Omni remota arrogantia, & indignatione rei suaptè natura molestæ asperitatē summa mansuetudine, humilitate, & spiritu lenitatis, & charitatis planè fraternę temperet, atque condiat, considerans seipsum, nè & ipse tentetur, & reprehendendi fratris initium à sui reprehensione ducens.

5. Pœnæ, aùt pœnitentiæ à Superiore monasterii constituantur. In gravissimis tamen, quales sunt, quas descripsimus cap. 28. consulat Visitatorem provincialem, aut etiam Abbatem Generalem, qui de participatione suorum respectivè Consiliariorum pœnam constituant: quod quidem de peccatis manifestis intelligi volumus.

6. Hujuſmodi autem capitula, cùm de cauſis, & remediis vitiorum differendi campum ingentem aperiant, eam occaſionem Superior non amittat de manibus, ſed opportunitatem oblatam ad admonendos ſuos diligenter arripiat.

De ſignificanda hora operis Dei.

CAPUT XLVII.

1. TALI *ſolicito fratri injungat &c.* Sacriſtæ, vel alterius prudentis, & attenti fratris; cui Superior mandaverit, partes ſint officii cujuſque divini die, noctuque celebrandi ſignum pulſu tintinabuli dare, & fratres è ſomno tùm ante vigilias, tùm poſt quietem meridianam crepitaculi ſonitu excitare. Sit autem Sacriſta, ſi fieri poterit, ex ordine Sacerdotum, aut certè Diaconorum.

2. In qualibet ſacriſtia capſula ſit duabus clavibus obſeranda, quarum una ſit penès Superiorem, altera apud Sacriſtam. In ea reponantur omnes pecuniæ, quæ veniunt tùm pro miſſis celebrandis, tùm pro eleemoſynis. Eodem tempore, quo dictæ pecuniæ extrahuntur, ſcribantur in libro, qui vulgò dicitur, *della caſſa commune*. Invigilent autem Viſitatores omnes, ut iſta Conſtitutio omninò ſervetur. Quod ſi invenerint aliquem Superiorem in hoc deliquiſſe, eum ſuſpendant ab officio per duos menſes.

3. Sacriſta Sanctorum reliquias quàm diligentiſſimè cuſtodiat ſub clave à Superiore monaſterii tenenda, nec ulli, vel minima earum pars detur, niſi

ob graviſſimam cauſam, & de Abbatis Generalis licentia. Cætera de ejus officio petantur è Rituali.

De opere manuum quotidiano.

CAPUT XLVIII.

1. OCCUPARI *debent fratres &c.* Viæ nihil operantium (inquit ſapiens) ſtratæ ſunt ſpinis, & multam malitiam docuit otioſitas. Quocirca luminum illorum rei monaſticæ SS. Baſilii, Benedicti, & Bernardi ſanctiſſimo exemplo invitati fratres quique Congregationis noſtræ, animo non ſolùm æquo, & libenti, ſed etiam alacri, atque avido, horis à regula conſtitutis in opus manuum diligenter incumbant; idque publicè in cœtu aliorum, niſi propter gravem cauſam Superior alitèr juſſerit. Ad opus manuum à fratribus congregatis faciendum ii ſigno minoris alicujus tintinnabuli juſſu Superioris, aùt Supprioris dato convocati celeritèr, ſtudioſéque conveniant, niſi cui infirmitas corporis, aùt alia gravis cauſa juſtam excuſationem dederit.

2. In omni fratrum communi exercitatione, ſi fieri poterit, nunquam deſit pii alicujus libri vulgari ſermone ſcripti lectio clara voce diſtinctè facienda. Abſit autem, quantùm fieri poterit, omnis alia vox, ſuſurrus, & muſſitatio, ſummumque ſilentium ſervetur. Ex quo quantum decus exercitationi per ſe pulcherrimæ accedat, dici non poteſt. Nec tàm quod agunt fratres cogitent, quàm propter quod agunt, perpetuò memores cum S. Bernardo, illius verſus

Davidici: *Omnis conſumationis vidi finem*.

3. De genere operis cujuſque tùm in cætu, tùm privatim faciendi conſtituat Superior. In primis autem videat, ut honeſtum ſit, & quo ſæculares ad vanitatem, aùt delicias abuti non poſſint. Donati labore manuum, continuo otium tanquam hoſtem capitalem acritèr inſectentur. Nullus Donatorum literas legere, aùt pingere doceatur, nec ullam partem Grammaticas, aùt artis, ſcientiævè literariæ cujuſquam attingat; ſed in ſuo quiſque officio, & miniſterio ſumma, ſimpliciſſimaque humilitate diligentèr in Domino verſetur.

4. *Lectioni vacent*. Horas à regula lectioni aſſignatas fratres in cellula quiſque ſua ad lectionem librorum ſpiritualium conferant, aùt etiam, ſi voluerint, ad orationem. Quod ſi vel propter officia monaſterii, quibus fortè fuerint implicati, vel propter negotia ſibi à Superiore mandata, non poſſint, excuſati cenſeantur. Caveant autem nè ſpecie lectionis, aùt orationis languori ſe dent, vel obrepenti ſomno cedant, cùm ſe quantùm abditos hominibus, in conſpectu Dei eſſe ſciant, juxtà illud Pauli: *Omnia autem nuda, & aperta ſunt oculis ejus*, & tùm admiſſæ fraudis, tùm amiſſi temporis graves pœnas ei daturos. Ne autem id temporis quiſquam vagetur per monaſterium, ſeniorum deputatorum iiſdem horis monaſterium circumeuntium diligentia provideat. Libros ad facultatem, & captum ſuum accommodatos unuſquiſque à Superiore accipiat.

5. *Horis incompetentibus*. Horas incompetentes declaramus eſſe omnes horas divini officii, & ſilentii nocturni, hoc eſt, à Completorio ad Primam diei ſequentis

quentis absolutam, itemque tempus meridianæ quieti æstate concessum.

De Quadragesimæ observatione.

CAPUT XLIX.

1. ISTIS *diebus quadragesimæ &c.* Quadragesimę initium in hac Congregatione, quod ad ciborum abstinentiam attinet, secunda feria post Dominicam Quinquagesimæ sit. Adventus verò initium, prima Dominica Adventus.

De fratribus, qui longè ab oratorio laborant, aut in via sunt. Cap. L.

De fratribus, qui non satis longè proficiscuntur. Cap. LI.

De Oratorio monasterii.

CAPUT LII.

1. EXPLETO *opere Dei &c..* Absoluto quoque divino officio, antequàm signum detur exeundi ex oratorio; per spatium psalmi, *De profundis*, quiescatur; quo tempore qui fortè aliquid omiserit ex divino officio, suppleat.

2. Si quis fratrum post divinum opus expletum, tempore lectioni constituto mavult in oratorio præcari, liceat.

3. *Simpliciter intret, & oret &c.* Cùm oratio sit animæ sanctæ firmissimum præsidium, atque robur, & ut ait S. Augustinus, pœnitentiæ religionis laus tota, fratres nostros, etiam, atque etiam hortamur in Domino, ut S. Bernardum audientes studeant furari aliquandò se à semetipsis, & à propria quæsitione surripere, jaculari animos sæpè, & vibrare corda in id, quod suum est, & quod quantò naturaliùs, tantò suaviùs est. Hoc enim est, quod dicit Dominus *Vacate, & videte, quoniam ego sum Deus*. Nec verò dubium est, quin quo vehementiùs in hoc studium sanctissimum incumbent, hoc suavius jugum, & leviùs onus religionis sint reperturi; cùm iis contrà, apud quos oratio friget, religio sit *jugum illud ferreum* Moysis, & Zachariæ *plumbi talentum*, & onus prorsùs intolerabile.

De hospitibus suscipiendis.

CAPUT LIII.

1. MENSA hospitibus apponatur frugalis, & redolens temperantiam, & paupertatem religiosam, juxtà Constitutionem Clementis Octavi fel. record. absitque ab ea cibus omnis carnium. Qui verò carnes intrà Monasterii septa eis apposuerit, plectatur pœna Abbati Generali arbitraria. Hospitum mensæ, quantum fieri poterit, adhibeatur lectio,

quæ

quæ ſigno dato à Superiore, cum ei videbitur opportunum, deſinat.

2. *Non inquietent fratres &c.* Plus triduò non liceat hoſpites in monaſterio habere etiamſi ſint artifices, ſine conſenſu capituli monaſterii. Nec ad commune refectorium cum fratribus admittantur; niſi fortè Superior id eis propter aliquam inſignem conditionem, præſertim virtutis, & religionis, tribuendum cenſeat.

3. Monachis noſtris hoſpitibus, ſi ex aliena Provincia advenerint, ultrà diem, quo erunt in hoſpitio, apponatur in refectorio per octo dies, præter ea, quæ cæteris dabuntur, pitantia una, cum fructibus. Iis verò, qui ex eadem adveniunt, per tres dies id agatur, & utriſque per eoſdem dies jejuniorum regularium etiam diebus detur cœna in refectorio, ſervato tamen ſilentio.

4. Nullam ob cauſam liceat quemquam extraneum in monaſterium ad habitandum admittere; niſi fortè Abbas Generalis cum conſilio Seniorum Aſſiſtentium, & Procuratoris generalis, id alicui fundatori petenti propter gravem cauſam concedendum duxerit. Si quis extraneorum loca regularium monaſterii, qualia ſunt oratorium, capitulum, dormitorium, & refectorium viſere cupierit, id ei poſtulanti concedi poſſit. Nè tamen in ullam cellularum introducatur, niſi monito prius fratre, cujus eſt cellula. Nemo, niſi permiſſu Superioris ab extraneis conſilium petat.

5. *Hoſpitibus autem, cui non præcipitur &c.* Nemo, qui ad loquendum cum hoſpite, aùt extraneo fuerit adhibitus, quicquam eis enuntiet eorum, quæ geſta,

aùt gerenda sunt in monasterio, nisi communia, & ad ædificationem opportuna. Similitèr neque Constitutiones, neque alia scripta ad Congregationis disciplinam, institutionem, confirmationem, aùt aliud ejusmodi pertinentia, nisi Superior nominatim permiserit, cum eis communicet.

Quod non debeat monachus literas, vel eulogia accipere.

CAPUT LIV.

1. SIBI *invicem literas, aùt eulogia &c.* Caput hoc regulæ de non mittendis, aùt accipiendis literis sine licentia Superioris, quàm arctissimè, sanctissimèque seruetur. Ac videat Superior literas utrasque, tùm acceptas, tùm mittendas; nisi à Superioribus superioris, aùt ad eos scriptæ fuerint. Literas cujusque sivè ad Abbatem Generalem, Assistentes, Visitatores generales, Procuratorem generalem, & Visitatores provinciales, sivè eorumdem Superiorum ad alios quoscumque directas, qui retinuerit, vel aperuerit, nisi ab eodem Abbate Generali, vel de ejus mandato, à nemine absolui possit.

2. Qui nisi de licentia Superioris sui ad alios, quàm Superioris Superiores literas scripserit, aùt ab aliis, quàm Superioris sui Superioribus missas legerit, locum suæ professionis pro prima vice ad tres menses, ad sex pro secunda privatus existat ultimo loco ponendus. Quod si jam tertiò peccaverit, voce activa,

& passiva per annum omninò careat. Qui verò carent voce activa, & passiva, pænas luant cœdendo se flagellis in refectorio semel in hebdomada per mensem. Ut autem huic periculo occurratur, prohibemus ne quis literas à quoquam fratre sibi traditas, ùt det, aùt curet perferendas, accipiat, ut hoc officium illi præstet, nisi permissu Superioris.

3. Constituimus etiam, ut quæcumq; literæ Portario monasterii traditæ fuerint, eas ille nequaquàm ei det, cui inscriptæ sunt, ac ne significet quidem se accepisse, sed Superiori tantùm reddat. Si contrà fecerit jejunio unius diei panis, & aquæ puniatur. Eodemque modo quisquis frater literas cuicumque fratrum, vel sibi inscriptas extrà monasterium acceperit, eas cum pervenerit ad monasterium, Superiori det, alii præterea nemini sub eadem pœna. Si quis monstratis Superiori literis, aliud quicquam eis adscripserit, gravitèr puniatur. Superior literas fratrum mittendas, cum legerit, ipse obsignet, seù sigillet, vel secretario suo tradat sigillandas. Literas porrò sic monasterii sigillo non munitas (si ad Subditos à quocumque non Superiore destinentur) eis, quibus mittuntur dari omninò interdictum sit: sed eas cum Superiores acceperint ad Visitatores provinciales transmittant, & illi ad delinquentis scriptoris Superiorem remitti curent, eumdemque admoneant, ut transgressorem pœnis jam statutis, nulla excusatione admissa puniat, & coerceat. Ea simplicitate ijsque titulis literæ quæque scribantur, qui in formula tradita in Rituali exponentur.

4. *Vel quælibet munuscula &c.* Quicquid mitti, vel donari cuivis fratrum à quavis persona contigerit, id

primùm tradatur Superiori. Cui liberum sit id cuicumque volverit, dare, & in quemcumque voluerit, usum conferre, tanquàm aliam quamvis rē monasterii. Quod si dandum censuerit ei fratri, in cujus gratiam donatum fuerit, ità det, aùt potiùs utendum concedat, ut contra communia instituta disciplinæ regularis hujus Congregationis nihil admittatur. Constitutio Clementis Octavi fel. recordat. *De largitione munerum* ad literam accuratissimè teneatur in Congregatione. Quæ quidem nobis, & ad Regulæ caput ritè servandum, & ad nos à tetro, pestiferoque vitio proprietatis vindicandos magno præsidio erit. Non liceat cuiquam, nec per se, nec per alterum, directè, vel indirectè quicquam ab ullo extraneo petere, nisi permissu Superioris.

De Vestimentis, & Calceamentis fratrum.

CAPUT LV.

1. D*E quarum rerum colore &c.* Vestimenta fratrum, & Congregationis omnia sint alba ex vili, & rudi panno, juxtà regulam. Ut in tota Congregatione eadem sit forma vestitus, nec varietati locus ullus detur, ejus forma in Rituali descripta in officio Prefecti vestiarii, ab omnibus eodem modo diligentèr, religiosèque servetur.

2. *Per singulos cucullam, & tunicam &c.* Cuculla cingulo ex eodem panno facto semper cinta sit, caputio superinducto.

3. *Scapulare propter opera &c.* Scapulare propter opera concessum, tantùmque gestandū in opere manuum ex tela alba sit, habeatque Caputiolum assutum.

4. *Indumenta pedum pedules, & caligas &c.* Omnes monachi, & fratres hujus Congregationis, juxtà regulam S. P. Benedicti tàm in monasteriis, quàm extrà incedant calceati juxtà consuetudinem antiquissimam,& immemorabilem ordinis nostri Cisterciensis, & omnium aliarum Congregationum monasticarum. Adeòque teneantur Superiores singulorum monasteriorum in vigilia S. P. N. Bernardi quotannis tribuere suis monachis, & fratribus tibialium paria tria, par unum calceorum, & par crepidarum, & fæmoralium lineorum paria duo. Calcei autem sint nigri coloris, forma simplices, sine omninò ocellis, sed clausi, coriaceo ligamine adstringendi, ac prominentiori calcaneo carentes; quibus autem pro toto anno par calceorum non sufficit, teneantur Superiores præfati de altero providere; quod idem dictum sit de tibialibus, & aliis ad vestitum spectantibus. Tibialia verò non permittantur, nisi ex panno albo communi, lana, vel tela, aùt crassiori filo. Caveant autem Superiores monasteriorum omninò, nè sub pœna depositionis ab officio tradant fratribus pecuniam, sed ipsas omninò res.

5. Possit, & pileus ad fovendum caput indigentibus à Superiore concedi sub caputio numquam detegendus, nisi loco ab arbitris remoto. Iter facturis hyeme fæmoralia lanea, si petierint, dentur. Iisdem Viatoribus Galeri albi simplicissimi dentur, & si voluerint, detur, & ipsis pallium ex panno albo vilissi-

mo, absque collari, paulò infrà genua demissum, fibula, vel uncinulo suprà pectus adstrigendum, sudatoria etiam ex tela crassiore, nullo prorsùs opere adhibito; nunquam autem indusia, vel camisia, nisi in morbo, & cum licentia Superioris. Concedatur, & ipsis ocrearum usus, quæ tamen monasticam modestiam, & paupertatem redoleant. Pallio supradicto uti possit qui voluerit, in choro hyemis tempore à festo, scilicet, omnium sanctorum usque ad Pascha, dum dicuntur vigiliæ dumtaxat; & quotiès necessitas exegerit exeuntibus è monasterio uti galero liceat.

6. Ægrotis fratribus, & ex morbo decumbentibus pro camisia detur tunicula ex tenuiore, vel detrito panno, cum caputiolo assuto. In graviori autem morbo sub tunicula possit etiam camisia concedi. Non adhibeantut lectis ægrorum linteamina, nisi in gravioribus morbis. Puluinus tamen, sivè cervical tela alia contegatur.

7. Habitus Novitiorum Clericorum à Professorum habitu patientię infrà zonam palmum descendentis, in lineam rectam, distinguatur. Donati sine camisia, præter tunicam ad media circiter crura demissam, zonaque cingendam, femoralia, caligas, galerum, & pallium ad imam tunicam descendens (quæ omnia ex panno albo sint) calceos etiam habeant. In vestitu Novitiorum Donatorum panniculus sit tunicæ ante pectus assutus, quo à Donatis professis distinguantur.

8. *Deponenda in Vestiario &c.* Sit in quoque monasterio vestiarium vestimentis ad usum nostrum accommodatis instructum, è quo cum permissu Superioris.

ris, quod cuique necessarium est, ad vestitum suppeditetur. Sint, & flagella, aùt disciplinæ, & cilicia. Quibus utrisque cum licentia Superioris uti cuique liceat.

De Mensa Abbatis.

CAPUT LVI.

1. MENSA *Abbatis &c.* Cùm ad disciplinæ conservationem permagni referat Superiores omnibus exercitiis cõmunibus monasterii adesse, suoque exemplo aliis ad omnes officii partes quasi calcar admovere; quod etiam illis ipsis Superioribus ne liberiore vivendi ratione (quæ humana infirmitas est) ad languorem, & desidiam sensim delabantur, utilissimum est, opere pretium duximus constituere, ut cujuscumque Superioris mensa in hac Congregatione cum fratribus in refectorio sit communis. Quod si interdùm contigerit, ut Superior cum hospitibus extrà refectorium cibum capiat (quod per quam raró sit) quantùm fieri poterit adjunctum sibi monachum semper habeat. Rectè etiam faciet, si nonnumquàm manens ipse in refectorio, duos, ubi multitudo conventus sinit, ad hospites mittat, ut cum ipsis accumbant.

De Artificibus monasterii.

CAPUT LVII.

1. ARTIFICES *si sunt in monasterio &c.* Cùm nihil sit operi divino præponendum, Superior cujusque monasterii, si quos habeat fratres alicujus artificii peritos, non facilè animum inducat eis ad artem suam factitandam, vacationem à choro dare, sed nè ab aliis quidem exercitiis ad divinum cultum pertinentibus. Nec hoc sibi fas esse existimet, nisi causa gravis id aliquandò postulet. Nullus fratrum artificum mittatur in Domum sæcularem, ut in ea quicquam operis faciat. Nullus librum, quem scripserit, edat, aùt edendum curet, nisi Capitulum Generale, aùt Abbas Generalis permiserit.

2. Hic porrò omnes hujus Congregationis Superiores, & inferiores admonitos esse volumus de observantia motus proprii fel. record. Urbani Octavi incipientis in suprema Pastoralis specula contrà Monetarios editi. Injungimus propterea omnibus Superioribus, ut invigilent, nè quis sub quovis prætextu, etiam medicinæ, artem Alchimiæ exerceat, sub pœna Superioribus depositionis, & perpetuæ inhabilitatis, Sacerdotibus perpetuæ infamiæ, cæteris autem perpetui carceris, seù etiam triremium. Declarantes supradictis pœnis subjectos esse, tàm ipsam artem, ut suprà, exercentes, quàm consulentes, participantes, permittentes, ac etiam reos hujus delicti non revelantes.

De disciplina suscipiendorum fratrum.

CAPUT LVIII.

1. NOUITER *veniens quis ad Conversionem &c.* Cùm Novitiorum accipiendorum, & instituendorum negotium, de quo in hoc capite agitur, tanti momenti sit, ut in eo Congregationum religiosarum summam verti experientia doceat (sunt enim Novitii Congregationis cujusque seminaria) nec sit ulla pars rei monasticæ, in qua majori periculo peccetur, non erit alienum instituto nostro de hac re, oblata occasione, paulò copiosiùs agere. Ita enim quæ sint in ea servanda, diligentiùs explicabitur, & definietur. Ut autem in hac tractatione ordo, & ex ordine perspicuitas sit, rem totam in quinque capita dividemus. Primum de impedimentis in hanc Congregationem recipi prohibentibus. Alterum de his, qui accedentes ad eam, & postulantes habitum sunt examinaturi, & de ipsa ratione examinandi. Tertium de his, quæ ipsi, qui recepti sunt, facere debent antè susceptionem habitus. Quartum de loco, in quo habitu induendi sunt, & de tota disciplina Novitiatus eorum. Quintum deniquè de professione, & vitæ ratione post professionem tenenda.

De Impedimentis in hanc Congregationem recipi probibentibus.

2. Impedimenta præcipua, quibus arcentur homines ab hac Congregatione, ſunt undecim. Primum eſt, ætas major æquo, quod ità intelligatur. Si qui vult admitti in ordine Clericorum hujus Congregationis ſit ſeptemdecim annis expletis minor, aùt quadraginta quinque major. Si futurùs Donatus ſit viginti quinque annis minor, aùt quadraginta major. In qua tamen re, ut & in aliis impedimentis (ſexto, nono, decimo, & undecimo exceptis) poſſit ab Abbate Generali interdùm cum Seniorum Aſſiſtentium, & Procuratoris generalis conſilio, propter magnam cauſam, puta, virtutem, aùt ſcientiam &c. diſpenſari. Secundum impedimentum eſt; ſi quis hæreticus aliquandò fuerit, aùt de hæreſi probabilitèr ſuſpectus. Tertium, ſi ſchiſmaticus fuerit. 4. ſi Clericorum fratrum habitum petens ea irregularitate ſit adſtrictus, quæ nullam, aùt difficilem diſpenſationem admittat. 5. Si non ſit è legitimo matrimonio natus. 6. Si ære alieno ſit obſtrictus, aùt ſi aliquarum perſonarnm egeſtati ſubvenire teneatur. 7. Si futurus Clericus linguę latinę ſit imperitus. 8. Si qua ignominia notatus ſit, præſertim in ipſo loco, in quo habitum petit. 9. Si flagitiis, aùt ſceleribus ſit contaminatus. 10. Si corporis infirmitate laborat, quæ diſciplinæ noſtræ auſteritatem diù ferre non poſſe videatur. 11. Si alterius Religionis habitum, vel ad modicum tempus geſtaverit, & profeſſio illorum, qui hoc ultimum impe-

dimen-

dimentum reticuerint ſit ipſo jure irrita, & invalida.

3. Quibus de rebus ſi quis eorum, qui poſtulant habitum, interrogatus (id enim prætermittendum nunquàm eſt) vel in una aliqua mendacio ſefellerit, cùm rei veritas poſteà comperta fuerit, liceat in fraudis hujus pœnam, aùt nondùm profeſſum miſſum facere, aut ſi jam profeſſus eſt, Clericum quidem voce activa, & paſſiva in perpetuum privare, aùt etiam ordinibus ſacris ei interdicere; Et ſi in undecimo impedimento revelandò mendax repertus fuerit, ſivè adhuc Novitius ſit, ſivè non, ſeù jam profeſſionem emiſerit, de Congregatione expellatur. Atque hoc decretum unicuique poſtulantium habitum, antequàm induatur, & iterùm antequàm profeſſionem emittat, coram teſtibus legatur, nè quis excuſandæ ignorantiæ relinquatur locus.

4. Nec verò deſunt alia non contemnenda impedimenta cautè, & ſagacitèr exploranda, quale eſt, ſi qui recipi vult, aliqua humana ratione, non divini honoris, aut animæ ſalutis ſtudio mero adductus ad religionem ſe conferat; ſi deformis corpore ſuprà modum ſit, ſi parum mentis compos, aùt fatuus eſſe videatur. In quibus omnibus conſiderandis, & expendendis cùm diligentia adhibita fuerit, quod inſtituto, & utilitati Congregationis magis congruere videbitur, nec charitati repugnabit, id ſequendum erit.

De Poſtulantium habitum examinatione, & officio examinantium.

5. *Sicut ait Apoſtolus, probate ſpiritus &c.* Ut quis ad aliquod monaſterium Congregationis acceſſerit, petens in fratrum numerum aggregari, Superior monaſterii adiunctis ſibi duobus, ijſque primis ſenioribus (niſi fortè alteruter poſtulanti propinquitate, aùt majore aliqua neceſſitudine, amicitiavè coniunctus ſit, tùm enim proximum ab eo ſeniorem ad id negotium adhibere conveniet) interroget, & examinet hominem prudentèr inveſtigans, nùm quæ prædictorum impedimenta habeat, nùm qua corporis, aùt animi conditione ad hujus Congregationis inſtitutum requiſita careat, quo ſpiritu humano, an divino feratur, an deniquè vitæ generi, & inſtituto Congregationis aptus ſit.

6. Uideat pro ratione ordinis, in quem ille admitti petit, nùm qua dote, aùt qualitate ad eum ordinem neceſſaria deſtitutus ſit. In Clericis futuris, quibus literis imbuti ſint. In Donatis qua prudentia, conſilio, & integritate, quibus etiam corporis viribus calleant. In omnibus deniquè, qua tùm corporis ſanitate, tùm animi virtute, & religione ſint prædit.

7. Poſcat etiam ab eo literas teſtimoniales à duobus minimùm idoneis teſtibus ſubſcriptas, quibus teſtatum fiat, ipſum, qui recipi petit natum è legitimo matrimonio, ære alieno non eſſe obſtrictum, neque cujuſquam adminiſtrationis rationibus reddendis obnoxium, neque facinoroſum eſſe,

juxtà

juxtà Sixti V. fel. recordat. Constitutionem. Quod si ille hujusmodi literarum testimonium non habet, det operam, ut habeat. Caveat autem nè tàm in hac, quàm in alia omni re ad Novitiorum receptionem pertinente, contra præfatam Constitutionem, seù etiam alia summorum Pontificum decreta in aliquo delinquat.

8. Atque ùt animus, & ingenium postulantis certiùs, & exploratiùs cognoscatur, idem Superior det negotium alteri dictorum Seniorum, ut cum diligentiùs per complures dies, sicut expedire judicaverit, examinet, eademque opera nostræ disciplinæ, atque instituti rationem edoceat, quid illi sit præstandum, aùt exercendum in monasterio, præsertim verò quid tolerandum, nihil reticens asperiorum, exponat. Quo intellecto, postulantis animus, aùt si satis habet roboris, in sententia, consilioque confirmetur, aùt si fluctuat, incæpto viribus majore prudentèr desistat.

9. Eodem tempore de ejus conditione, moribus, & anteacta vita, etiam ab extraneis, & longinquis, si opus sit, exquiratur. Advenæ, quibus tantùm expectandi facultas non est, citiùs recipi possint, arbitrio Superioris.

10. *Ergo si veniens perseveraverit &c.* Cùm in hac disquisitione tantùm temporis positum fuerit, quantùm ad explorandum, cognoscendumque hominem, ejusque conditiones Superior monasterii, & Seniores adjuncti satis esse judicaverint, nihilque fuerit inventùm, quamobrem aspernandus, aut reiiciendus esse videatur, tanquàm ad Congregationem minùs aptus; cum deniquè ea probitas, animique constantia in eo notata fuerit, ex qua perseveraturum eum in suscep-

to proposito facilè speretur; tùm sanè quærant iidem ex eo, qua mente, & voluntate sit: si perstet in sententia, idem Superior Abbatem Generalem, aùt Visitatorem provincialem commonefaciat, remque totam, ut evenerit, & suum, seniorumque adjunctorum judicium, nominibus subscriptis, perscribat. Abbas autem Generalis, vel Visitator provincialis cum voto suorum respectivè consiliariorum statuat de postulante recipi, nec ne debeat, proùt ad divinam gloriam, & bonum Congregationis magis conducere existimaverit.

Quid facere debeant Postulantes habitum, postquam admissi sunt, antè habitus susceptionem.

11. *Sit in cella hospitum &c.* Simùl atque Abbas Generalis, aùt Visitator provincialis literis ad se scriptis respondens eum, de quo agitur, recipere, vel missum facere jusserit, si quidem recipiendus est, mittatur quam primùm ab illius monasterii Superiore ad monasterium Novitiatus. Ubi in ipso suo vestitu, modesto tamen, & humilitati novi status suscipiendi consentaneo per aliquot dies, ut hospes sit. Quo tempore generalem confessionem peccatorum suorum faciat, & à Magistro Novitiorum rerum spiritualium, & cœlestium meditatione exerceatur; maximèque earum, quas is illi magis congruere judicaverit: sivè cogitatio fuerit inanissimæ vanitatis mundi fallacissimi, rerumque omnium caducarum, &

mor-

mortalium, sivè pœnarum, & suppliciorum sempiternorum peccantibus constitutorum, sivè quatuor rerum postremarum hominis, sivè passionis, & mortis acerbissimæ Domini Nostri Jesu Christi, sivè summarum utilitatum, uberrimorumque fructuum, qui percipiuntur ex instituto monastico, aùt aliorum id genus. Quæ Magister Novitiorum facilitati consulens tradat illi in capita distributa, ut ea minori negotio cogitatione verset. Idemque magister illius captui sese accommodans, descriptas, & dispositas horas, quibus quodque caput meditandum erit, assignet.

12. *Posteà autem sit in cella Novitiorum &c.* His diebus in hac exercitatione consumptis, cum progressus in omni virtute, maximèque humilitate faciendi spem dederit, induatur sanè in Domino habitu Novitiorum, & in eorum cella per annum sit. Vestes ejus, & si quid pecuniæ, aùt aliud suum attulerit, scribantur, & omnia usquè ad professionem ejus diligentèr asserventur, nisi fortè dùm Novitius est, aliquid eorum in ipsius usum insumi contigerit. Induantur Novitii in capitulo coram fratribus, adhibitis ceremoniis in Rituali descriptis. Atque hæc actio perscribatur in codice in eum usum comparato, adscripto die, mense, anno, nomine, cognomine, patria, diœcesi, & ætate Novitii; tempore etiam, quo in vestitu suo vixit in monasterio, deniquè nomine Superioris, à quo habitum acceperit.

Quonam in monasterio debent habitu indui, quidque facere debeant toto tempore novitiatus.

13. In quaque Provincia monasterium institutioni Novitiorum authoritate Apostolica destinatum sit: eòque postulantes habitum, quos accipere visum fuerit, è tota Provincia mittantur. Quoniam autem alendæ tantæ multitudini Novitiorum, quæ fortasse erit, vix sufficient facultates monasterii, Novitii pro impensis necessariis ad victum, & vestitum tempore novitiatus faciendis persolvant saltèm scuta sexaginta monetæ Romanæ; quod si propter eximias animi dotes Abbas Generalis cum aliquo postulantium dispensandum censuerit, aùt in toto, aùt in parte, dispensare liceat de suorum consiliariorum assensu. Cætera necessaria, quæcumque defuerint, à cæteris Provinciæ monasteriis pro rata parte, sicut ab Abbate Generali descriptum fuerit, conferantur.

14. Superior illius monasterii sit alter à Magistro Novitiorum; habeatque duos, aùt plures pro domus ratione vocis, & juris suffragandi participes monachos, eosdemque tùm firma corporis valitudine, tùm præstanti animi virtute præditos, quorum exemplo Novitii ad omnes officii partes accendantur. Accedant duo Donati professi, aùt plures, si multitudo

Novi-

Novitiorum postulet. Si tamen ex Novitiis aliqui Donati sint, quorum opera monasterio possit esse usui, satis sit unus Donatus professus.

15. Habeantur Novitii in propria cella, ad quam Professis, aliisque omnibus, nisi de Magistri permissu, juxtà Clementis Octavi fel. rec. decretum, omni aditu sit prorsùs interdictum, nec liceat Novitiis cum quoquam, ne breviter quidem, sermonem habere, nedùm usu, aùt familiaritate commisceri.

16. Prætermissis quæ de Novitiorum disciplina quàm plurima, maximique momenti præcepta tradi possunt, hìc breviter monemus, & hortamur, ut cùm in iis rectè, vel secùs instituendis salus, aùt pernicies omnis Congregationis posita sit, in hac potissimùm parte disciplinæ nostræ, quæ reliquas omnes continet, acri studio incumbatur, & qui dant Congregationi nomen, non remissa quadam, aùt languida ratione ad mediocritatem quandam officii informentur, sed forti, generosoque tyrocinio ad summam virtutem, & sanctimoniam instruantur. Ex qua institutione fiet, ut ii non solùm perfectissimam obedientiam præstent, purissimam castitatem servent, nudamque paupertatem amplectantur, sed etiam in omni vitæ parte ad Regulæ, & instituti normam accuratisśimè dirigenda, semper animo excubantes cum omni sermone, voce, gestu, omnique corporis, animique motu summam modestiam, & humilitatem cum ardentissima charitate conjunctam ostendant, tùm ipsa mente, & cogitatione, quantùm per humanam infirmitatem licet, Deo continentèr adhæreant.

17. *Senior ei talis deputetur &c.* Ut ad genus

genus virtutum Novitii rectè institui, & erudiri possint, maximum studium adhibeatur, ut ad officium Magistri Novitiorum is semper eligatur, in quo cum vitæ sanctitate docendi peritia, & cum authoritate, & gravitate comitas, & mansuetudo certet, ut tanto muneri rectè gerendo par esse possit. Quantum fructum ex orationibus suis percipiant Novitii, quamque utilitatem ex sacramentis consequantur, etiam ii, qui fortè Sacerdotes sunt, consideret, & scrutetur Magister, ut ex eo, quàm frequentèr eorum usum debeat eis concedere, certiùs colligat. Edoceat illos omnem animi sui sivè turbidum, sivè tranquillum statum, omnes molestias, tentationes, perturbationes, jucunditates etiam, & pacem spiritualem sibi patefacere, & eorum sensus, atque affectus intimos studeat penitùs pernoscere. Quod quidem ad eos rectè instituendos magno erit ei præsidio.

18. Colloqui cum extraneis, sivè propinqui, sivè alieni sint, aùt nunquàm, aùt perrarò, cū gravis causa postulaverit, eis concedat, præsertim antè professionem; & cum concedet, vel ipse, vel alius ab eo missus colloquio intersit. In seipsis apud Magistrum accusandis humilitatem studiosè exerceant, omnique generi sanctæ mortificationis enixè operam dent. Liberè colloquendi inter ipsos consuetudinem, & solutam quandam familiaritatem minimè permittat, alium cum alio præcipua amicitia conjungi non sinat, nec eos cum professis quicquam commercii habere patiatur.

19. Alia quàm quæ ad eorum mores formandos, & ad disciplinam regularem pertinere judicio Magistri declaratum fuerit, nequè legant, nequè scribant.

Iſque ſciat, qua quiſque eorum lectione occupetur. Ut Pſalterium memoriæ mandent, curet. Corona monachali, niſi qui noſtri ordinis monaſtici profeſſi fuerint, uſquè ad profeſſionem careant. Sacerdotes ſæculares qualem habent, retineant.

20. Antè confectum annuæ probationis curriculum nulli eorum liceat, nè ſub titulo quidem patrimónii, ad ordines promoveri, nec Abbas Generalis poſſit in hoc diſpenſare. Ad profeſſionem admittendus duobus menſibus antè profeſſionem omni rerum ſuarum cura, & adminiſtratione ſe prorsùs expediat. Cùm de bonis ſuis antè profeſſionem diſpoſituri erunt, nihil illis, ne nutu quidem, ſignificetur, quo libertas eorum in hac diſpoſitione facienda tantulùm poſſit impediri. Si quam renunciationem facturi erunt, aùt aliquid dare Congregationi in animo habebunt, caveatur nè quid contrà ſacri Concilii Tridentini decreta fiat.

21. Antè omnia quicquid eſt in eorum Regulis (quibus eorum officium latiùs explicatur) quàm diligentiſſimè ſervare ſtudeant, eaſque tùm privatim ſinguli crebrò legant, tùm ſingulis menſibus univerſi magna voce recitandas audiant: & quid minus obſervent, inquirant, ac ſe corrigant.

22. *Si non potes, liber diſcede &c.* Si quis eorum dimittendus erit, id magna cautione adhibita prudentèr fiat, ùt ea res, nequè dimiſſi animæ, aùt famæ, nequè Congregationis exiſtimationi, detrimento ſit. Cur dimitti debeant, hæ potiſſimùm cauſæ ſint: ſi quis ingenio, aùt natura ſit ad aliquod votorum præſtandum perdifficili: ſi pertinaci, ſuperbo, aùt elato ingenio ſit: ſi diuturna gravitèr peccandi conſuetudo

ejus animæ, quasi callum obduxerit: si moribus iis sit, quibus Congregationis concordia, & tranquillitas turbari, aùt infirmiores ad peccandum impelli facilè possint: si deniquè nostræ Congregationis instituto minimè congruere videatur. Restituantur ei quæcumque attulerit, excepto quod in ejus ipsius usum fortè consumptum fuerit, aùt si quid fortè Congregationi legitimè dederit. Quod tamen ipsum restituendum; necne, sit, judicet Abbas Generalis, aùt Visitator provincialis.

23. Magister Novitiorum causas, cur aliquis ex sibi creditis Novitiis dimitti debeat, Superiori locali patefaciat, qui deindè postquam omnia suis vocalibus monasterii participaverit, Abbatem Generalem, seù Visitatorem provincialem respectivè admoneat, & horum alter, quid opus sit facto, cum suorum deputatorum consilio definiat. Quod si Novitius spontè sua velit discedere, Magister nè sit molestus in eo retinendo; tantùm cohortationem benignam adhibeat, & preces ad Deum pro eo. Si quis cùm semèl dimissus fuerit, aùt spontè sua discesserit, denuò recipi petat, quæratur de eo per literas, si fieri potest, ex eo ipso monasterio, quod reliquit: & si denuò admitti ad habitum censeatur, cum eo agatur, ac si tunc primò recipiendus esset.

De Professione, & post eam agendis.

24. *Tunc suscipiatur in Congregatione &c.* Decurso probationis, aùt novitiatus annuo spatio, nullus ad professionem admittatur, nisi per vocum pluralitatem

eorum, qui ſunt in monaſterio, vocalium, accedente Magiſtri voce (cui potiſſimum haberi ratio debet) approbatus. Quæ approbatio poſt decimum menſem novitiatus omninò fiat. Cùm igitur ex pluralitate vocum conſtitutum fuerit, admittendum eſſe ad profeſſionem Novitium, admoneatur de re tota Abbas Generalis, aùt Viſitator provincialis, deque ſuffragiorum numero, quæ in id convenerint. Qui rem diligentèr examinatam, momentoque ſuo ponderatam communicet cum ſuis reſpectivè Conſiliariis, & de eorum voto ſtatuat in Domino quid agi debeat. Admiſſurus autem Novitium ad profeſſionem, ea ceremonia vel ipſe defungatur, vel alteri, qui nomine ſuo defungatur, mandet: idque in eodem illo monaſterio, in quo ille probationis curriculum confecit.

25. Novitii à capitulo monaſterii, aùt ab Abbate Generali, aùt Viſitatore provinciali reſpectivè approbati, poterunt ad profeſſionem admitti tempore Capituli Generalis, ex commiſſione tamen alterius ſupradictorum.

26. *Suſcipiendus autem in oratorio &c.* Profeſſionis faciendæ ratio erit, ut in Eccleſia coram Abbate Generali, aùt Viſitatore provinciali, aùt alio ab altero eorum delegato, cæteriſque fratribus præſentibus Novitius ritu, & formula præſcripta votum emittat his verbis.

In nomine Domini noſtri Jeſu Chriſti: Amen. Anno à Nativitate ejuſdem N. die N. Menſis N. Ego frater N. cognominatus in ſæculo N. Clericus, vel Donatus, de tali loco, & Diœceſi, promitto ſtabilitatem meam, & converſionem morum meorum, & obedientiam ſecundùm Regulam S. Benedicti, & Conſtitu-

tiones Congregationis Monachorum Reformatorum Sancti Bernardi Ordinis Cistercienſis, coram Deo, & omnibus ſanctis ejus; quorum reliquiæ habentur in hoc loco conſtructo in honorem Sancti N. In præſentia D.N. Abbatis Generalis, vel Viſitatoris provincialis, vel Abbatis, aùt Prioris talis. Ego frater N. à Sancto N. manu propria. ✠

27. Hanc autem formulam profeſſurus ipſe, ſi poteſt, ſua manu ſcribat, ùt eſt in Regula. Idemque poſt in libro ad eum uſum comparato iterùm ſcribat, & ſubſcribat. Qui liber, profeſſionum liber appellandus diligentèr aſſervetur, eique, ſi qua controverſia inciderit, plena fides adhibeatur. Poſt profeſſionem nouus profeſſus eidem Magiſtro, eidemque diſciplinæ, toto proximò triennio ſubſit, aùt certè ad aliquod Profeſſorium authoritate Apoſtolica, vel jam deputatum, vel deputandum, ad complendum triennium mittatur, ibi eodem modo, quo ſuprà educandus, & literis imbuendus ad arbitrium Superiorum. Eodemque tempore nec activam, nec paſſivam vocem habeat, nec promoveatur ad ſacros ordines, niſi fortè Abbati Generali, ſeniores Aſſiſtentes, & Procuratorem generalem in conſilium adhibenti virtus, aùt ætas alicuius perſuaſerit, ut cum eo diſpenſet. Hoc triennio peracto, aùt antè (ſi fortè propter ætatem ſacris ordinibus ſuſcipiendis ſufficientem cum eo, ut ſuprà, diſpenſatum fuerit) poterit Abbas Generalis de ſuorum Conſiliariorum voto nouum profeſſum ad aliquod aliud monaſterium deſtinare.

28. Donati quatuor, aùt ſex menſes in eodem monaſterio, in quo recepti ſunt, pedem non efferentes ſè monaſterio, ad obedientiam, devotionem, laborem.

rem, & reliqua necessaria informentur, ac doceantur. Anno probationis Donati confecto, Superior monasterii cum consilio Seniorum, si dignum judicat, qui ad professionem admittatur, cum Abbate Generali, aùt Visitatore provinciali per literas consulto facultatem acceperit, eum tandem ad professionem forma in Rituali præscripta admittat. Isque dum in Congregatione perseverat, castitatem, paupertatem, & obedientiam servare teneatur.

29. Donati post omnes monachos ultimum locum semper teneant; seorsùm autem à monachis cibum capiant. Itaquè vel extrà refectorium capiant, vel in refectorio antè primam mensam, vel etiam in secunda mensa separati à monachis.

30. Si quis eorum recipi petat ad solemnem professionem, non immutato habitu, prævió probationis anno admittatur, dummodò per decennium laudabiliter in Congregatione vixerit, vel post quinquennium, si cum eo Abbas Generalis de suorum Consiliariorum consensu dispensaverit. Quod si hujusmodi Donati admissi ad annum probationis pro emittenda solemni professione in habitu Donatorum decem mensibus elapsis à capitulo monasterii non acceptentur ad dictam solemnem professionem, remanere possint ut prius in habitu Donatorum simplicium; Si verò acceptentur ad professionem solemnem, eam extrà missarum solemnia, nec ad altare majus, sed in aliquo sacello emittere debent, cum ceremoniis tamen, & orationibus, quæ in Clericorum professione præscribuntur, sed sine cantu.

31. Ut verò Donati vitæ activæ, in qua potissimùm versantur, operam majori studio, & alacritate

na-

navent, ſciant, ſe omnium bonorum ſpiritualium totius Congregationis; & omnium Indulgentiarum, & remiſſionum peccatorum Congregationi conceſſarum eſſe participes. Inſuper Donatis hujuſmodi ſolemnitèr tamen tantùm profeſſis, quotieſcumque per obedientiales Superiorum literas è monaſterio ad monaſterium demigrant, detur viaticum, ſicuti datur aliis monachis; dummodò habeant à capitulo monaſterii, à quo diſcedunt, fidem de bonis moribus anteactæ vitæ, & non alio modo.

32. Quod ſi quis eorum alicui graviori vitio addictus fuerit, aùt etiam exemplo malo noceat aliis, agatur cum eo, ſicut in Regula præſcriptum eſt, tandemque ſi incorrigibilis ſit, expellatur. Quod de Donatis ſolemnitèr profeſſis intelligatur. Donati verò non ſolemnitèr profeſſi, habita rationabili cauſa ab Abbate Generali, vel etiam Viſitatori provinciali de ſuorum reſpectivè conſiliariorum conſenſu approbanda, expelli poſſint.

De filiis nobilium, vel pauperum, qui offeruntur.

CAPUT LIX.

1. SI *ipſe puer minori ætate eſt &c.* Cùm ſuperiori capite cautum ſit, nè quis ad noſtræ Congregationis novitiatum ſinè Abbatis Generalis diſpenſatione admittatur, qui decimum ſeptimum ætatis annum non expleuerit, nullus huic capiti Regulæ locus relinquitur.

De

De Sacerdotibus, qui voluerint in monasterio habitare.

CAPUT LX.

1. CONCEDATUR *ei tamen &c.* Sacerdos sæcularis, qui petierit, ad nostræ Congregationis novitiatum, tandemque solemnem professionem admitti possit. Isque in novitiatu ob reverentiam Sacerdotii cæteros Novitios ordine antecedat; quod tamen in eorum, qui antè ipsum recepti sunt, cùm ad Presbyteratum promoti fuerint, præjudicium non sit.

De monachis peregrinis qualitèr suscipiantur.

CAPUT LXI.

1. MULTI sæpè, & ij magna ex parte, non ratione, & consilio ducti, sed inconstantia, tanquam æstu, & tempestate quadam abrepti, sua relicta Religione, ad alienam transire conantur. In qua cùm idem levitatis morbus eos persequatur, fit, ut non solùm quietis expertes ipsi sint, sed etiam contagione quadam, aliis turbas, & molestias afferant. Ut autem semper ab hoc malo Congregatio nostra serve-

tur

tur immunis, decernimus, quod alterius Religionis professi (nostra Cisterciensi excepta) nullo modo inter nos recipi possint, sitque illis omninò ad nos aditus interdictus. Si quis autem ex Ordine nostro Cisterciensi admitti petierit, nisi cum dispensatione Abbatis Generalis non admittatur.

De Sacerdotibus monasterii.

CAPUT LXII.

1. DE *suis eligat, qui dignus sit &c.* Abbatis Generalis, aùt certè Visitatoris provincialis sit ordinum suscipiendorum potestatem facere. Habeat tamen priùs à Superiore, & Senioribus monasterii bonum de vita, & moribus Ordinandi testimonium.

2. Quotiès quis erit in aliquo monasterio ordinandus, denuntietur id palàm in monasterii, cuius est, capitulo, ut si quis labem, aùt vitium ejus aliquod sciat, propter quod ordinari debere non videatur, indicet, non publicè quidèm, sed privatim Superiori, aùt uni alicui seniorum.

3. Exploretur etiam quantùm in literis, & doctrina profecerit, antequàm ad examen publicum mittatur, idque per idoneos, quibus Abbas Generalis, aùt Visitator provincialis id negotii dederit, qui rationem àConcilio Tridentino præscripram teneant. Serventur etiam legitima temporum interstitia juxtà ipsum Concilium, nisi propter causam Abbas Generalis cum aliquo dispensandum censuerit.

4. Qui ad Subdiaconatum, & qui ad Presbytera-

tum erunt promovendi, aliquot antè diebus ad arbitrium Superioris sui in rerum cœlestium sancta meditatione studiosiùs versentur. Moneaturque quisque ordinandorum uno antè mense, ad quem ordinem promovendus destinetur.

5. Qui per sé, vel per alium dederit operam, ut ad quemcumque ordinem promoveatur, ei suceptione ordinum ad tempus arbitrio Superioris constituendum sit interdictum.

6. Celebretur missæ sacrificium ab omnibus Sacerdotibus ad Missalis monastici præscriptum. In missis solemnibus tot candelę accendantur, quot præscribuntur in Rituali lib. 1. cap. 21. num. 10. accendendæ ad Vesperas, & Tertiam. Rituum, & ceremoniarum in missis tùm majoribus, tùm minoribus servandarum ratio, qualis in Rituali describitur, tàm à Celebrante, quàm ab eo, qui ei inseruit, adhibeatur.

7. Ad Presbyteratum promoti nè antè celebrent, quàm ceremoniarum missæ totam rationem idonea meditatione percalleant. Studeant omnes Sacerdotes missæ ceremonias præscriptas adamussim, quàm religiosissimè servare. Ex quo studio summa in missa celebranda ceremoniarum consensio, & uniformitas omnium Sacerdotum Congregationis existat. Missam primam novus quisque Sacerdos sinè oblatione, patrino, & omninò sinè solemnitate celebret, & prorsùs, ut quævis alia privata missa quotidiè celebratur. Quotidiè quilibet Sacerdos, nisi fuerit impedimẽto aliquo detentus ab ipso Superiore approbando, celebret; non Sacerdos autẽ singulis diebus missam audiat. Semèl in hebdomada sit in arbitrio cujusq; Sacerdotis ob quamcumq; piam causam voluerit, missam dicere.

8. Missa conventualis pro Congregatione quotidiè in quoque monasterio celebretur. Pro anima cujusque fratris etiam Donati, cum in monasterio, cui adscriptus fuit, diem suum objerit, singuli Sacerdotes ejusdem monasterii ternas missas celebrent. In tota verò Congregatione, singulas. Clerici monasterii Psalterium semèl recitent: Donati *Pater noster*, & *Ave Maria* centies quinquagies dicant. Clerici, & Donati totius Cōgregationis persoluant Pater noster quinquies, & *Ave Maria* quinquagies. Cętera suffragia ad cujusq; arbitrium addantur. Pro Abbate verò Generali defuncto, itemque pro Superioribus majoribus, Visitatoribus provincialibus, cujusque monasterii Superioribus, itèm pro his, qui aliquandò Generalatus officio functi sunt, & etiam pro his, qui extrà monasterium diem suum obeunt, fiant suffragia prout in Rituali lib. 1. cap. 31. à num. 5.

9. Ut supradicta præstari possint, Superior monasterii, in quo quisque moritur, statim de ejus morte, quos oportuerit, commonefaciat. Pro aliquo fratre Congregationis de ea benemerito vita functo possit de mandato Superioris ad constituta suffragia aliquid adjungi.

10. Cùm pię liberalitati fundantium monasteria debeatur, ut eis tùm grata beneficii ab eis accepti recordatione, tùm omni pietatis officio, quam maximā gratiā referre studeamus, statuimus, ut cùm primùm alicujus beneficio monasterium aliquod ad hanc Congregationem accesserit, Abbas Generalis eam universam admoneat, ut à singulis Sacerdotibus pro fundatore sacrificium offeratur. Quilibet etiam Sacerdos celebrans, fundatoris monasterii, in quo celebrat,

brat, in *memento* ſemper recordetur.

11. Fundatores, parentes, fratres, ſorores noſtri in ſocietatem meriti omnium bonorum operum, quæ divino munere in tota Congregatione fient, ab omnibus fratribus noſtris recipiantur.

12. Miſſarum onera perpetua legatis, donationibus, aùt aliis quibuſuis diſpoſitionibus addita, niſi propter juſtam cauſam à Capitulo Generali, vel ab Abbate Generali de conſenſu Aſſiſtentium, & Procuratoris generalis expendendam, nec non decreti SS.D.N. Papæ Innoc. XII. ſervata forma, non accipiantur. Sed ne ea quidem, quæ ad tempus ſunt, accipere liceat, ſi functionibus inſtituti noſtri repugnent, aùt ſinè gravi cauſa, cujus judicium penès Abbatem Generalem, aùt Viſitatorem provincialem, cum Superiore monaſterii in quo eſt, conjunctum ſit.

13. In Eccleſiis noſtris nemini extraneo concedatur ſepultura, præterquàm id jus habentibus, & iis benefactoribus, quibus Abbas Generalis cum Seniorum Aſſiſtentium, & Procuratoris generalis conſilio id tribuendum duxerit, quod quidem ille ob pias tantùm, maximique momenti cauſas faciat. Multò verò difficiliùs ſepulturæ concedantur in iis Eccleſiis Congregationis, in quibus nemini adhuc à noſtris conceſſæ ſunt. Cumque ſepelietur aliquis in Eccleſiis noſtris, fiant omnia, ut in Rituali, exceptis Eccleſiis, in quibus alia conſuetudo ſuſcepta eſt. Nunquàm autem in ſepulchro fratrum quiſquam condatur, ſed in alio ſeparato, nec concedantur ſepulturæ, quæ Eccleſiæ ſint incommodo. Si aliquandò accidat, ut aliquis in Eccleſia noſtra ſepeliri expoſtulet, nec tẽpus patia-

tur consulere Abbatem Generalem, liceat Superiori monasterii cum consensu capituli sui sepulturam quidem concedere, non tamen jus sepulturæ.

De ordine Congregationis.

CAPUT LXIII.

1. ORDINES *suos &c.* Post Abbatem Generalem omnes alios dignitate antecedentem, secundum locum obtineant Seniores Assistentes.

2. Post Assistentes, extrà Capitulum Generale, sequantur Visitatores provinciales, mox Visitatores generales, & deinde Procurator generalis, atque post hos Superiores locales, qui extrà monasteria professionis inter se loca tenebunt, in monasteriis verò, monasteriorum, quibus præsunt, ordinem servabunt. Ob prærogativam tamen actualis regiminis, quilibet Visitator provincialis in sua Provincia Visitatores provinciales cæteros, & Abbas, seù Prior in proprio monasterio, civitate, & oppido, in quibus monasteria sita sunt, cæteros alios Abbates, seù Priores respectivè præcedent. In Capitulo autem Generali omnes prædicti servent ordinem, qui infrà, cùm de Capitulo Generali agetur, designabitur.

3. In quoque autem monasterio hic sit ordo. Secundus à Superiore sivè Abbas sit, sivè non, Abbas titularis, si aderit, cæteros antecedat, nisi cum Superior monasterii vel ultrà mensem abesse, vel mori, aùt deponi, aùt ad Capitulum Generale contigerit

acce-

accedere; tunc eorum Prior in Abbatiis, & Supprior in Prioratibus Abbates titulares quoſcumque reſpectivè præcedant. Poſt hunc, extrà cauſam prædictam; Si Superior Abbas fuerit, ſequatur Prior, ſi minus, Supprior, qui Prior in Abbatiis, & Supprior in Prioratibus, itemque Magiſter Novitiorum in proprio monaſterio cæteros inferiores præcedant, in alienis verò loca profeſſionis retineant. Sequantur deindè Sacerdotes, poſteà Clerici, & poſtremò Donati. Quorum omnium quiſque pro antiquitate temporis, quo profeſſus eſt, & in Congregationem adſcriptus fuit, Sacerdos inter Sacerdotes, Clericus inter Clericos, Donatus deniquè inter Donatos locum habeant.

4. Cùm autem plures eadem die in diverſis monaſteriis profeſſionem emiſerint; tunc qui primus illorum habitum ſuſceperit, cæteros præcedat; quod ſi etiam eadem die habitum ſuſceperint, præcedant inter ſe ſecundùm prioritatem monaſteriorum, in quibus induti fuerint.

5. *In ipſa appellatione nominum &c.* Hæc Congregatio, juxtà Breve Urbani Octavi fel. record. Monachorum reformatorum S. Bernardi ordinis Ciſtercienſis appelletur. Superior Congregationis ab omnibus Abbas Generalis, Pater, & Domnus vocetur, addito titulo Reverendiſſimi. Alii Superiores, ſivè Seniores Aſſiſtentes, ſivè Viſitatores generales, ſivè Procurator generalis, ſivè Viſitatores provinciales, Patres, Domni, & Admodum Reverendi dicantur, Patres quoque, Domni, & Admodum Reverendi appellentur à ſubditis Superiores ſingulorum monaſteriorum. Imò ſubditi univerſi tenean-

tur suos Superiores, sivè mediatos, sivè immediatos revereri Paternitatis appellatione, tùm in epistolis, tùm in familiari cum eis collocutione, iisdem pariter titulis Superiorum monasteriorum fruantur Abbates titulares, quicumque illi sint.

16. Priores in Abbatiis, Suppriores, ac Sacerdotes omnes inter se, & ab aliis Reverendi Domni appellentur. Clericos Domnos, & cæteros inferiores fratres tota Congregatio appellabit. Hac eadem titulorum diversitate utantur omnes in scribendis epistolis, proùt fusiùs iu Rituali.

7. Retineat quisque nomen suum proprium, si quidem fuerit alicujus Sancti nomen, cognomen deponat. Pro quo nomen alicujus Sancti præfixa præpositione, de, vel à, in sexto casu efferendum accipiat, idque à Superiore suo, quo tempore Congregationis habitum Novitius suscipit.

8. *Ubicumque autem sibi obviant fratres &c.* Cùm frater in fratrem inciderit, posterior ordine petat à priore benedictionem, & inclinato corpore caput humilitèr aperiat. Si verò Superior obviam factus fuerit, frater aliquantùm deflectens de via, converso ad eum vultu, profundè se inclinet.

De ordinando Abbate.

CAPUT LXIV.

1. IN *Abbatis ordinatione &c.* Electio tùm Abbatis Generalis, tùm aliorum quorumvis Superiorum in Capitulo Generali fiat modo separatim descripto

deſcripto. Ut autem honorum, & dignitatum cupiditati, omnique ambitioni, quantùm fieri poteſt, obſtruatur aditus, decernimus, ut ſi quis Abbatis Generalis, aùt aliam quamcumque dignitatem Congregationis, aùt aliam quamvis externam ambierit, aùt ut ea mandetur alteri cuivis conatum adhibuerit, is voce activa, & paſſiva in perpetuum careat, vel etiam graviori pœna puniatur arbitrio Capituli Generalis. Quod ſi quis aliquem ei rei dare operam cognoverit, niſi quàm primùm deferat ad Capituli Generalis Præſidem, eadem pœna teneatur. Quæ tamen poſſit interdùm à Capitulo minui. Et in univerſum quiſquis aliquod officium, munus, ordinem, aùt gradum ſuperiorem in Congregatione, vel monaſterio ſtuduerit adipiſci, graves pœnas luat, ut ejus exemplo alij ſapiant, & huic teterrimæ peſti nullus ſit in Congregatione locus. Quod ſi quis contrà hoc decretum dignitatem, vel officium ambitum fuerit aſſequutus, is præter dictas pœnas, dignitate etiam, aùt officio adepto multetur, aùt iis fungi, quantùm in nobis ſit, prohibeatur. Nec contrà hanc Conſtitutionem unquàm diſpenſetur.

2. Cæterùm caveant omnes, nè beneficia eccleſiaſtica extrà Congregationem ambiant, procurent, & contrà Breve Apoſtolicum Alexandri Papæ Septimi fel. record. infrà has Conſtitutiones relatum obtineant. Tranſgreſſores pœnis in eodem Brevi contentis omninò coerceantur. Demùm noſtros omnes monemus, Capitulum Generale acceptaſſe Conſtitutiones Pauli Quinti fel. record. in fine hujus libri referendas, quibus præcipitur, ne quis ſub pœnis in eiſdem Conſtitutionibus expreſſis ad officia, & digni-

 tates

tates Congregationis promoveatur ob favorem, aùt literas commendatitias quarumcumque personarum, quarum Constitutionum observantiam, omnibus, & singulis nostris sub eisdem pœnis omninò indicimus.

3. Prohibemus etiam omnibus nostræ Congregationis monachis, nè in quibusuis Universitatibus, aùt aliis Theologorum Collegiis, vel alio pacto lauream doctoratus, in quacumque facultate etiam Theologica sine licentia expressa, & in scriptis habita Abbatis Generalis accipiant. Qui contrà fecerit, pœna Abbati Generali arbitraria plectatur.

4. Priores, ubi Prioratus tantùm, non Abbatiæ fuerint, habeant omnia privilegia, & jurisdictiones, quas Abbates; iis tantùm exceptis privilegiis, quæ Abbatibus per benedictionem conferuntur. Superioribus cujusq; monasterii ritè in Capitulo creatis liberam potestatem in monasteria, loca, & personas eorum fidei creditas, tàm in spiritualibus, quàm in temporalibus secundùm Regulam sanctissimi Patris Benedicti, & has Constitutiones damus; ut ex earum præscripto, regendi, gubernandi, coercendi, puniendique, qui sibi commissi fuerint, jus habeant.

5. *In notitiam Episcopi &c.* Cùm hæc Congregatio sit ab Episcoporum jurisdictione soluta, ac libera, Sanctæque Sedi Apostolicæ immediatè subsit, quotiescumq; quid extiterit in ea majoris potestatis authoritate constituendum, id non ad Episcopum, sed ad Abbatem Generalem referatur.

6. *Prudentèr, & cum charitate vitia amputet.* Superiores, ut in cujusque animo aliqua immoderatior cupiditas apparuerit, coerceant. Nec solum peccata

com-

commiſſa vindicent, ſed etiam, quod maius eſt, nè committantur, quàm maximè provideant. Itaquè ſi quem in cibo, aùt potu intemperantiorem animadverterint, ſi pigrum, aùt inertem, ſi nimis ſomno indulgentem, ſi veſtitus elegantioris, aùt aliarum deliciarum cupidum, ſi pertinacem, & ſui juris, aùt elationem animi præſeferentem, hæc omnia tanquàm ſpinas quaſdam ex eorum animis prudenter evellere ſtudeant, & malo naſcenti, quod corroboratum difficiliùs ſanaretur, ſolerti curatione tempeſtivè occurrant.

De Præpoſito monaſterii.

CAPUT LXV.

1. ORDINATIONEM *monaſterii ſui &c.* Prępoſiti, de quo hìc agitur, nomine, intelligatur à nobis in Abbatiis quidem Prior, in aliis verò monaſteriis Priorem pro Superiore habentibus Supprior, quē propter graviſſimas veriſſimaſq; cauſas, quas hìc S. Pater enumerat, ſicut & cęteros monaſterii officiales, à Superiore ſtatuimus eligendum. Tàm Supprioris igitur, quàm Cellerarii, & cæterorum omnium officialium monaſterii ceſſare cenſeatur officium, quotieſcumque Superior monaſterii noviter electus ſuas patentes in capitulo publicari fecerit. Superior verò cùm ex Capitulo Generali, aùt alitèr in monaſterium venerit, novos officiales conſtituat in Domino, aùt ſi magis expedire judicaverit, veteres

confirmet, aùt partem eorum cum consilio Seniorum suorum. Iisdemque Senioribus consultis eos, cùm opus fuerit, deponat. Quod tamen parcè, raròque faciat, propter graves causas.

2. Superior localis præcipuè in parvis monasteriis possit subditos renuentes obligare sub præcepto sanctæ obedientiæ ad exerçenda officia ab ipso imposita, quando nulla adest in contrarium rationabilis causa, servata tamen forma Constitutionum circa hunc præcipiendi modum.

3. Nullus in Priorem in Abbatiis, vel in Supriorem in Prioratibus eligatur, qui decem professionis annos, & ætatis triginta non habuerit; nisi specialis, & expressa accedat Abbatis Generalis dispensatio de consilio suorum Consultorum concedenda.

4. Quotiès propter mortem, iter necessarium, aùt aliam quamcumque causam monasterio Superior defuerit, Supprior in omni re vices ejus gerat, eamdemque obtineat authoritatem, tùm in spiritualibus, tùm in temporalibus usque ad ejus reditũ, vel alterius novi adventũ. Quę tamen Superior discedens observari jusserit, observentur. Ac si quod majoris mométi negotium, absente Superiore, in monasterio inciderit, quantùm fieri poterit, ad reditũ illius integrum reservetur. In primis videat Supprior, nè quid contrà Superioris absentis voluntatem innovet, ùt fratribus obsequatur: aùt regularis disciplinæ severitatem, vel minimùm relaxet, sciens si fecerit, non impunè fore.

5. Supprior, Superiore monasterii etiam existente in monasterio, monachos, & fratres delinquentes ubicumquè invenerit, tùm admonere, tùm verbis corrigere non omittat, quod si peccantium aliquis illi sta-

tim non obedierit, gravioris culpæ pœna puniatur ab ipso Superiore.

De Ostiario monasterii.

CAPUT LXVI.

1. QUOTIES munera, aùt alia quævis extrà ordinem afferuntur in monasterium, de iis Portarius Superiorem admoneat, literas etiam omnes sibi traditas ei det. Quantùm fieri poterit, neminem silentii tempore in monasterium intromittat. Cætera, quæ ad ejus officium pertinent, separatim trademus ab eo studiosè servanda.

2. *Cellam debet habere juxtà portam &c.* In ea cella sit oratorium aliqua religiosa imagine ornatum, antè quam fratres prodeuntes, aùt redeuntes brevi saltem oratione, aùt actione gratiarum cum Deo agant. Sit ibidem tabula, in qua omnium monachorum, ac fratrum monasterii nomina ordine descripta sint. Noteturque quisque prodiens è monasterio per impagem exemptibilem, foramini, quod è regione nominis ejus in tabula sit, ab ipso cum egreditur, infigendam, cum reversus est, eximendam.

3. *Monasterium autem &c.*] Monasteria in Congregatione posthàc ædificanda ad exemplar descriptum ædificentur: & quæ jam ædificata sunt, ad ejusdem exemplaris formam, quantùm fieri poterit, revocentur. Quæ monasteria plus damni, quàm commodi afferre Congregationi perspicuum erit, ea solius Capituli Generalis judicio dissolvi possint. Extruere, instaurare, aùt demoliri ædificia nulli monasterii Su-

periori liceat sinè consensu capituli ejusdem monasterii, adiuncta, si res majoris momenti sit, Abbatis Generalis, aùt Visitatoris provincialis concessione.

4. *Ut non sit necessitas monachis vagandi forás &c.* Propterea, quantùm fieri poterit, res quæque temporales monasterii per sæculares potiùs, & Donatos, quàm per monachos gerantur. Idque in emptione rerum monasterio necessariarum, ut suprà cap. 31. de Cellerario dictum est, præcipuè servari volumus.

5. *Quia omninò non expedit animabus eorum &c.* In hanc verissimam sententiam scitum est illud Abbatis Ioannis, quod aqua pisci est, id monasterium esse monacho; quarè ùt piscis extrà aquam positus vitam propagare non potest: sic nequè monachus extrà monasterium institutum vitæ religiosæ cursum facilè tenere. Itaque fratribus nostris exeundi è monasterio licentia quàm parcissimè detur. Ad eas tantùm processiones generales, & generatìm à locorum Ordinariis indictas eatur à nostris, ad quas cunctis Ordinibus religiosis sinèexceptione conveniri solet, sicut in festo Corporis Christi fit.

6. Si quis ex doctrina, quam vel antè, vel post ingressum Congregationis sibi comparaverit, Concionatoris muneri judicabitur idoneus, possit Superior, prævia Superiorum, ut de confessariis dictum est, approbatione, eum ad hoc officium, quamdiù, & quibus locis expedire judicaverit, adhibere, eique proptereà laboris manuum immunitatem dare.

7. Prædicatores, cum ad monasterium redierint, exactam rationem eleemosynæ, quam ex concionibus perceperunt, reddere teneantur statim Superiori suo,

qui renitentes pœna condigna multare non negligat. Nullus localis Superior poſſit munus Prædicatoris exercere tempore Aduentus,& Quadrageſimæ abſque expreſſa licentia ſui reſpectivè Viſitatoris provincialis. Prædicatores præfatis temporibus concionantes, ſi aliis, quàm quadrageſimalibus cibis indigent veſci, licentiam à Superiore locali petant. Nullus Prædicator approbetur ab Abbate Generali, vel Viſitatore provinciali (penès quos tantummodò reſidet facultas approbandi Concionatores) niſi, qui per curſum integrũ ſtudiis Philoſophiæ, & ſacræ Theologiæ incubuerit.

8. *Hanc autem regulam ſæpiùs volumus in Congregatione legi &c.* Quotieſcumque ſtatutis diebus capitulum cujuſque monaſterii habetur, caput unum Regulæ, aùt ſaltem capitis longioris pars recitetur, quæ hoc ſigno ¶ ab alijs diſtinguitur; prætereàque diligenter lectitetur privatim à ſingulis. Quamobrém ejus exemplar ſinguli habeant.

9. Roget quiſque Superiorem aliquotiès in anno, ut ſibi pro ijs, quæ contrà Regulam, & Conſtitutiones commiſit, aliquid pœnitentiæ irroget. Quod ei ne tàm facilè labatur in poſterùm, non minimo præſidio erit.

De fratribus in via directis.

CAPUT LXVII.

1. FRATRES è monasterio Superioris permissu prodituri, eodemque die in monasterium reversuri, accipiant benedictionem à Superiore flexis genibus, capite inclinato, vel in ejus absentia à Suppriore, dummodò præsens non sit Abbas Generalis, vel Visitator provincialis; in horum siquidem alterius præsentia, penès hunc, non penès Superiorem localem est benedicere. Ipsi verò Superiores à nemine benedictionem accipiant. Si eodem die reversuri non erunt, accipiant benedictionem toto corpore humi prostrati. Qui ad aliud monasterium mittuntur, vel aliò, non nisi post longum tempus reversuri, in medio chori prostrati, nisi alitèr Superior jusserit, benedictionem accipiant.

2. Omnes in monasterium reversi, simul atque ingressi sunt, Superiorem localem, & non alium adeant, eodemque modo, quo benedictionem exituri acceperunt, ab eo tantùm iterùm accipiant.

3. Qui post quindecim dies revertuntur, si tempore divini officii monasterium ingrediuntur, & Superior choro adsit, post completum officium illud in medio chori prostrati, sicut in Regula præcipitur benedictionem accipiant.

4. Prodeuntes è monasterio Portarium admoneant, quò se conferant, & qua hora se sperent reditu-

ros. Fratres in itinere cùm aliquà transierint, ubi sit monasterium Congregationis, alibi quàm in monasterio diversari non possint, & ingressi Superiorem illicò conveniant benedictionem eodem modo, quo suprà, accepturi, ejusdemque monasterii Superiori, dùm illic morantur, non minus quàm proprii monachi, obediant, nec sinè ejus permissu quicquam agant cum extraneis. Habeant fratres in itinere literas Superioris sui commendatitias, alioquin non accipiendi, nisi ad pœnitentiam. Quod si quis in aliquod monasterium commorandi causa venerit, literas in eam sententiam scriptas afferat.

Si fratri impossibilia iniungantur. Cap. LXVIII.

Ut in monasterio non præsumat alter alterum defendere. Cap. LXIX.

Ut non præsumat quisquam aliquem passim cædere, aùt excommunicare.

CAPUT LXX.

1. UT in monasteriis nostris omni rixa, jurgioq; remoto, summa pax, & tranquillitas

perpetuò servetur, statuimus, ut si quis iratus alteri cuiquam se manus allaturum minatus fuerit, quamvis aliud nihil faciat, is sexta quaque feria mensis unius in solo pane, & aqua humi sedens in medio refectorii jejunet, ac se ipse verberibus cœdat. Quod si præter minas verborum, etiam pugnum, aùt baculum, aùt aliud quiduis quasi percussurus, illi intentaverit, quamvis non percutiat, eam pœnam duplicatam subeat. Si autem hoc in Superiorem admiserit, totos tres menses eadem pœna, aliisque pro rei gravitate adiungendis castigetur.

2. Si quis quemvis fratrem infenso animo percusserit, præter sententiam excommunicationis, quam ipso facto incurrit (à qua nisi per Abbatem Generalem, aùt Visitatorem provincialem, aùt cui potestas ab altero communicata fuerit, absolvi non queat) singulis capitulis unius mensis virgis cædatur, & singulis sextis feriis in pane, & aqua sedens humi, sicut dictum est, in medio refectorii jejunet. Quod si hinc gravior, & enormis læsio secuta fuerit, percussori conjecto in carcerem dictæ pœnæ prorogentur, sola Capituli Generalis, aùt Abbatis Generalis, aùt Visitatoris provincialis misericordia remittendæ. Eidemque pœnæ sit obnoxius quisquis Superiorem monasterii quamvis ictu levi malitiosè percusserit.

Ut obedientes sint sibi invicem fratres.

CAPUT LXXI.

1. SI *quis autem frater &c.* Cum quis à Superiore quavis de re quantumvis parva reprehenditur, statim genu flexo, demissoque capite expectet, dùm Superior ipsi benedicat, surgendique signum det. Si verò animum ejus in se paululùm modò commotum esse senserit, toto corpore prostratus humi jaceat, nec antè surgat, quã ille jusserit. Ac tùm inclinato corpore pœnitentiam imponendam expectet. Caveat autem, nè quantùmvis acerbè objurgatus ullam vocem mittat, nisi interrogatus. Ac tùm summa modestia, & reverentia respondeat.

De zelo bono, quem debent habere monachi. Cap. LXXII.

De eo, quod non omnis observatio justitiæ in hac sit regula constituta.

CAPUT LXXIII.

1. CUM nulla sit in religione capitalior pestis inertia, & languore animi, quo monachus oscitans, & torpens in studio pietatis dormitat, & quasi

metam perfectæ virtutis attigerit, de progressu faciendo in ejus curriculo nihil pensi habet, meritò sanè sanctus Pater Benedictus, cùm tyronibus militiæ spiritualis reliqua necessaria abundè subministrasset, huic etiam malo succurrendum sibi ratus, ejus in Regulæ suæ clausula remedium in primis salutare, præsentissimumque tradit. Id autem est, ut quanta virtute, quantaque religione, & sanctitate vitæ, tàm multi olim admirabiles monachi excelluerint, quàm submissi humilitate, prompti obedientia, placidi mansuetudine, patientes labore, strenui diligentiā, austeri jejuniis, insomnes vigiliis, nudi paupertate, muti silentio, segregati solitudine, benefici charitate, puri castimonia, recti simplicitate, nivei innocentia, oratione deniquè, & rerum divinarum meditatione cælestes potiùs Angeli, quàm terreni homines extiterint, nos etiam, atque etiam consideremus, animoque contemplemur. Ea profectò cogitatio, nisi trunci, aùt stipites sumus, facilè torporem omnem nobis ex animo excutiet, acerrimosque stimulos ad virtutem admovebit. Quid enim præ illis sumus? Aùt cur nobis placeamus, quasi in virtute simus aliquid, cùm propè infinito intervallo ab illorum sanctimonia distemus? Quomodò autem virtutis præstantiam, ad quam illi per tot sudores, & contentiones, per tot dimicationes, & certamina assidua laboriosissimè pervenerunt, nos in otio ludibundi, aùt compressis manibus sedentes posse consequi speremus? Hoc igitur, fratres, antè oculos ponamus, hoc dies, & noctes assiduè meditemur. Et cum illos ex eodem, quo nos, luto fictos fuisse, eamdemque naturæ imbecillitatem, quam nos, habuisse intelligamus, expergiscamur

mur aliquandò tandem hujus desidiæ somno, & veterno; exuamus hanc enervatam, muliebremque mollitiem, viriliter agamus, & confortentur corda nostra, accingamus lumbos nostros sicut viri: & divinæ benignitatis ope, non nostris viribus confisi, ad eamdem illam perfectionem animi, ac divinam sapientiam, & similitudinem cum Deo, tandemque ad eamdem beatæ immortalitatis omnibus bonis cumulatam, & redundantem arcem, ad quam illos videmus ascendisse, quamvis non æquis passibus, per eorum vestigia summa contentione curramus, eodem illo, qui nòs benignè præventos in benedictionibus dulcedinis ad hunc gloriosissimum pulverem è mundi cœno vocavit, animos, & vires idoneas ministrante Deo, cui laus, & gloria in sæcula sæculorum. Amen.

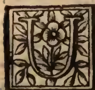

DE

CAPITULO GENERALI

In Congregatione Monachorum Reformatorum S. *BERNARDI*.

Unoquoque triennio celebrando.

T Capituli Generalis celebrandi ratio (quam propter argumenti longitudinem, è capite tertio regulæ, ad quod pertinebat, in hunc locum consultò rejecimus) distinctè, & dilucidè tradatur, ejus descriptionem in certa capita partiemur. Primum, quo quæritur, quid sit Capitulum Generale, & quæ sit ejus potestas. 2. De iis, qui sunt ad Capitulum conventuri. 3. Quid observandum sit in unoquoque monasterio tempore Capituli. 4. De tempore, & loco celebrandi Capituli. 5 De eo, quod in primo consessu Capituli fieri convenit. 6. De electionibus in primo consessu faciendis. 7. De aliis electionibus in secundo consessu faciendis, & quæ sit Definitorii authoritas. 8. Qua ratione negotia in singulis consessibus tractanda sint. 9. De electione Abbatis Generalis. 10. De electione Seniorum Assistentium, & de Superiorum abdicatorum scrutinio. 11. De electione Visitatorum generalium, Procuratoris generalis, Visitatorum provincialium, & aliorum cujusque monasterii Superiorum. 12. De ultimo consessu, & clausula Capituli.

Quid sit Capitulum Generale, & quæ ejus potestas.

CAPUT PRIMUM.

1. CAPITULUM Generale est primariorum Patrum Congregationis cœtus totum corpus Congregationis referens. Cùm enim fieri non possit, ut universa Congregatio in unum locum conveniat, dùm primarii Patres Congregationis de rebus ad utilitatem totius Congregationis spectantibus deliberaturi conveniunt, tota Congregatio convenire censetur.

2. Penès Capitulum Generale est summa potestas Congregationis, quippè cum ejus sit eligere, absolvere ipsum Abbatem Generalem, & alios quoscùmque præcipuos Congregationis Officiales. Itèm sancire, & decernere arbitratu suo (debito tamen, & præscripto ritu) quæ à tota Congregatione servanda sunt. Deniquè de maximis quibusque rebus ad universam Congregationem pertinentibus constituere.

3. Sufficiat porrò ad ratificationem contractuum sola Capituli Generalis authoritas, nullo Notario super hoc requisito, & solo Capituli Secretario Notarii vices gerente. Quod si quæ difficultas circa hujusmodi contractuum validitatem suboriatur, possit Abbas Generalis debitis modis, & formis eos ratos facere.

De iis, qui ſunt in Capitulum conventuri.

CAPUT II.

1. QUOS primarios, ideſt, primos Patres Congregationis diximus Capitulum Generale componere, ij ſunt, Abbas Generalis, Seniores Aſſiſtentes, Viſitatores generales; Procurator generalis, Viſitatores provinciales, & Superiores ſingulorum monaſteriorum in Abbatias, vel Prioratus erectorum, ad quos omnes, & ſingulos Abbas Generalis, cùm tempus hujus celebrationis advenerit, ità opportunè literas intimatorias mittere curabit, ùt ad eos antè feſtum Nativitatis Domini pervenire poſſint. Præter ſupradictos, alius prorsùs nemo, niſi facultatem nominatim habuerit ab Abbate Generali, ad Capitulum Generale proficiſci audeat.

2. Si quis Viſitator generalis fuerit, & ſimùl Superior alicuius monaſterii, Capitulum Generale adeat, ùt Viſitator generalis, & Superior monaſterii, non plura tamen, ſed unicum votum laturus.

3. Si quis eorum, ex quibus Capitulum conſtitui debet, exiſtimat, ſe legitimo impedimento prohiberi, quò minùs veniat, ſcribat illud ità maturè ad Abbatem Generalem, aùt ad Capitulum convocantem, ut ab eo reſponderi poſſit, nùm illam excuſationem probet, & ſi non probet, ille in tempore adeſſe poſſit. Abbates autem, vel Priores excuſationem eundi ad

Capi-

Capitulum Generale habentes, monasteria nihilominùs tàm in spiritualibus, quàm in temporalibus usquè ad novorum adventum administrent.

4. Si autem alicuius monasterii Superior fortè objerit, vel alia de quacumq; causa inhabilis factus fuerit intrà sex menses proximè antè Generale Capitulum, Supprior prò Superiore non accedat ad Capitulum; sed statim Abbas Generalis de suorum Consiliariorum consensu eligat Vocalem accessurum posteà ad Capitulum Generale ex professis illius Provinciæ, & loco illius Superioris, qui defunctus, aùt inhabilis, ùt suprà, factus fuerit. Vocalis autem sic electus mittatur ad regimen vacantis monasterii sub titulo Superioris, & in Capitulo Generali locum habeat post Abbates, & Priores, & deindè omnibus ab officio absolutis, teneat locum suæ professionis, sicut cæteri. Insupèr quia utraque Provincia nostræ Congregationis, Romana scilicet, & Pedemontana pari semper Vocalium numero ad Capitula Generalia debet concurrere, statuimus, quod ex Provincia, quæ monasteriorum, seù Vocalium numero inferior fuerit, tot alios Vocales, præter Abbates, & Priores jam creatos, Abbas Generalis de consensu suorum Consiliariorum, & Visitatoris generalis ejusdem Provinciæ, antè Capituli Generalis celebrationem eligere teneatur, quot ad consequendam Vocalium æqualitatem erunt necessarii. Eligendi tamen qualitates, & requisita habeant, quas in Superioribus monasteriorum eligendis nostræ Constitutiones præscribunt.

5. Si Congregatio divino munere sic aucta fuerit, ut in quinque Provincias, quarum quæque octo saltem monasteriis subsistat, dividenda sit, ad Capitu-

lum Generale conveniant, prætèr Superiores majores, Visitatores provinciales tantùm.

6. Qui conventuri sunt ad Capitulum, eo tempore in via se dent, quod illis commodè sufficiat, ut recto itinere ad Capitulum contendentes eò uno, aùt altero die, si è vicinis monasteriis veniant, aùt si è longinquo paucis antè diebus, ubi Capitulum celebrandum sit, pervenire possint. Qui sinè gravi, & legitima causa contrafecerint, arbitrio Capituli puniantur.

7. Visitatores provinciales secum ferant ad Capitulum quoslibet processus ab ipsis, vel ab aliis de eorum mandato contrà quoscumque fabricatos, etiamsi nondùm fuerint completi, idemque omninò faciant Superiores locales, quibus præcipitur deferre, & præsentare Capitulo quæ sequuntur. Primũ ordinationes Visitationũ transacti triennii, cum fide à Senioribus, quod eas servaverint, subscripta. 2. Inventaria sui quisq; monasterii revisa, & ut suprà, subscripta. 3. Computa expensæ, & acceptæ pecuniæ, debita monasterii, & credita, statumque rei familiaris, ac reddituum omnium juxtà formam in Rituali descriptam, exactas descriptiones à Senioribus, ut suprà, subscriptas. 4. Numerum missarum in toto triennio celebratarum, & illarum etiam, quæ à die discessus illorum celebrandæ relinquuntur. Quod si eam quantitatem ex manualibus præsertim reliquerint, quæ per duos menses ab adventu futuri Superioris pro rata Sacerdotum celebrari non possit, multentur pœna privationis vocis passivæ subeundæ in eodem tantùm Capitulo Generali. 5. Deferant etiam Catalogum eorum Defunctorum, qui diem suum in transacto triennio obierunt. Si quis ex supradictorum aliquod ad Capitulum

Generale deferre omiſerit, pœna præfata privationis vocis paſſivæ in eodem tantùm Capitulo plectatur.

8. Superior quiſque tantam frumenti, vini, ſaltem, & fructuum quantitatem in ſuo diſceſſu Succeſſori relinquat, quanta pro ſuſtentatione monaſterii uſquè ad novorum collectionem neceſſaria erit, qui ſecùs fecerit pœna, ut ſuprà, plectatur.

Quid obſervandum ſit in unoquoque monaſterio tempore Capituli.

CAPUT III.

1. A die, quà Superior iturus ad Capitulũ è monaſterio diſcedet uſquè ad ejus regreſſum, vel alterius adventum, vices ejus gerat in omnibus, & per omnia in Abbatiis quidem Prior, in Prioratibus Supprior, quod ſi nullus Prior, vel Supprior hujuſmodi fuerit, præſit is, quem Abbas, ſeù Prior diſceſſurus nominaverit, atquè in hujus defectu Sacerdos profeſſione antiquior.

2. Eodem tempore nemini liceat extrà monaſterium pernoctare, excepto Cellerario, idque ex gravi cauſa maturo Seniorum judicio approbanda. Nihil circa regularem obſervantiam, & diſciplinam immutetur, nihil circa fabricas, & ædificia, niſi in caſu imminentis ruinæ. Mandamus itaquè Superioribus monaſteriorum, ne inſumere audeant pecunias, & victualia excedentia ſolitam proviſionem pro alimoniis fratrum relicta à Superiore in ſuo diſceſſu ad Capitulum

Generale, nisi in necessariis ad victum, seù pro aliqua re urgenti, & quæ non patiatur dilationem, à toto capitulo monasterii approbanda, nisi Superior in suo discessu alitèr jusserit. Qui secùs fecerit, suspensionem vocis activæ, & passivæ incurrat ad arbitrium Abbatis Generalis.

3. In singulis monasteriis post Superioris discessum usquè ad novi adventum, quotidiè in choro, vel post Primam, vel post Tertiam arbitrio Superioris, publicè, & devotè, sinè tamen cantu, recitentur Litaniæ Beatæ Virginis cum Orationibus de Spiritu Sancto, de Beata, de Sanctis Benedicto, & Bernardo, & *Omnipotens sempiterne Deus, qui facis mirābilia magna solus &c.* ut in Manuali pag. 151. & idem fiat in monasterio, ubi celebratur Capitulum toto tempore hujus celebrationis. Die verò, qua Capitulum incipiendum erit, cantetur Missa solemnis in unoquoque monasterio de Spiritu Sancto, quæ etiam à singulis Sacerdotibus ea die privatim celebretur pro felici progressu Capituli. Quod si dies festiuus esset, & de præcepto, Missa superior de Spiritu Sancto cantetur, & privatæ de Spiritu Sancto in proximum transferantur. Non Sacerdotes verò eodem præfato die communicabunt omnes. Qui in aliquo prædictorum deliquerit, pœnæ graviori omninò subiaceat.

De

De Tempore, & loco celebrandi Capituli.

CAPUT IV.

1. CELEBRETUR Capitulum Generale tertio quoque anno feria secunda, quæ sequitur Dominicam tertiam post Pascha, idque in monasterio, quod à superiore Capitulo fuerit delectum. Si in triennio intermedio ortum fuerit aliquod impedimentum, quominùs in eo loco Capitulum haberi possit, Abbas Generalis cum assensu seniorum Assistentium, Visitatorum generalium, Procuratoris generalis, & ipsorum Visitatorum provincialium, si tempus patietur, alium locum Capitulo eligat.

2. Sed & interdùm, non expectato legitimo tempore, Capitulum extra ordinem celebrandum occurret, ut si propter gravissimam causam tempus ordinarium ejus celebrationi constitutum expectari non posse videbitur. Cum igitur res exegerit, ut extrà ordinē Capitulum convocandum sit, Abbas Generalis cum senioribus Assistentibus & Procuratore generali idem sentientibus de hoc judicet. Cumque id necessarium esse duxerit, scribat ad omnes Superiores convocandos, tantò antè diem Capituli, quantùm sufficiat, ut eorum ad ipsum responsis perlatis, alteræ literæ ipsius ad illos antè tempus proficiscendi ad Capitulum pervenire possint. Si tamen id spatium datum non fuerit, valeant nihilominùs, rataque sint, quæ

in Capitulo geruntur, dummodò Vocales utriusq; Provinciæ adsint pares. In eo autem Capitulo sic extrà ordinem convocato electiones Superiorum omnium, cæteraque fiant, ac si suo tempore celebratum esset.

3. Si tempore ordinario celebrandi Capituli casus aliquis ejus celebrationem impedierit, sit ad Capitulum usquè prorogatum officium, tùm Abbatis Generalis, tùm Seniorum Assistentium, ac Visitatorum, generalium, Procuratoris generalis, Visitatorum provincialium, aliorumque omnium Superiorum. De hoc autem ipso, quod Capitulum celebrari suo tempore non possit, pœnès præfatos omnes, aùt saltem majorem eorumdem partem judicium sit. Quod si id impedimentum nimis diuturnum futurum esse videatur, iidem illi eodem modo, quid opus sit facto, constituant. Nec verò legitimum impedimentum censeri debet, quod non possint omnes convenire; dummodò Vocales pares utriusque Provinciæ Romanæ, scilicet, & Pedemontanæ saltem possint aliqui.

Quid in primo consessu Capituli fieri conveniat.

CAPUT V.

1. CONGREGATIS iis, ex quibus constituendum est Capitulum, cùm ejus inchoandi dies advenerit, Capitulares omnes summo mane pri-

vatas Missas de Spiritu Sancto celebrent, & eamdem Abbas Generalis cunctis Patribus præsentibus cantet. Antequam in Concilium congregentur, signum Concilii detur triginta Campanæ majoris pulsibus; idemque fiat, quotiès Vocales omnes convocandi erunt; quo signo audito, nulla interposita mora, omnes in Concilium conveniant. Missa igitur majori celebrata, instituatur, ùt infrà, Processio, in qua hic ordo servetur.

2. Primò præcedat cum Cruce tota famlia monasterii, in quo celebratur Capitulum, Superiore excepto, qui intèr Capitulares procedit suo in loco, deindè Superiores monasteriorum præcedentiam inter se respectivè tenentes. Sequantur Visitatores provinciales ordine Provinciarum retento, tùm Superiores majores, & postremò Abbas Generalis.

3. Ordo porrò tàm Provinciarum, quàm monasteriorum ex eorum antiquitate, & origine spectetur, ut quò Provincia, vel monasterium priùs erecta fuerit, vel receptum, priorem obtineat locum. Provincia Romana cæteras omnes antecedat, & immediatè post ipsam Pedemontana. Aliæ tres, si ut suprà c.3. n.5. eodem tempore erigendæ fuerint, præcedentiam inter se desumant ex antiquiore monasterio ex iis, quibus illa constare declarabitur.

4. Ingressis ergò Patribus, hymnoque completo, recitet Abbas Generalis, proùt infrà, Orationes, tùm sedentibus omnibus, quærat, nùm plena, & legitima videatur Congregatio Capituli, de quo, si de tribus partibus Capitularibus plures duabus convenerint, dubium non sit. Tunc recognoscatur, quinam absint ex iis, qui convenire debuerint, & cùm quæsitum

fue-

fuerit de abſentibus expectandis, quod majori parti præſentium placuerit, vincat. Quæratur de præſentibus, nùm quis eorum inhabilis ſit, & ſi quis fortè repertus fuerit, excludi ne debeat, an habilis reddi, ex pluralitate vocum ſtatuatur. Abſentium autem vota nullo modo ſupplere liceat.

5. Nullus omninò in Capitulo Generali, ſivè præſens ſit, ſivè abſens alterum accuſet, aùt denunciet, ſivè præſentem, ſivè abſentem, niſi de crimine, vel jam judicialitèr confeſſo, vel quod per facti evidentiam, quæ nulla poſſit tergiverſatione celari, palàm omnibus conſtiterit, vel per legitimi Judicis ſententiam antè intimatum Capitulum Generale latam, de eo quis convictus fuerit: qui ſecùs fecerit, omninò non audiatur, & voce activa, & paſſiva per decennium privatus exiſtat. De perpetrata culpa, cui jam impoſita ſit pœna, nullus accuſet, nequè crimen illud opponat, niſi fortè pœna illa nondùm completa ſit.

6. Illud autem teneatur, neminem quantumvis legitimè impeditum poſſe jus ſuffragii, quod habet, in alterum tranferre, nec quiſquam abſens, & qui conſeſſui Capituli non interſit, vocem habeat in eo, niſi in electionibus. Superiores monaſteriorum exhibeant inventaria, & alia, quæ ſuperiùs diximus per ipſos in Capitulum eſſe deferenda, idemque faciant Viſitatores provinciales.

7. Atquè, ut omnis occaſio præcidatur Capituli, quaſi minùs legitimè congregati impugnandi, eorumque, quæ in eo decreta fuerint pro irritis, & nullis habendorũ, qui ſecundum locum obtinet in Capitulo, abſolvat Abbatem Generalem, aùt eum qui

præeſt

præest in Capitulo antè locum suum genuflexum hac formula.

Authoritate Dei omnipotentis mihi licet indignissimo per Sedem Apostolicam concessa, Ego te absoluo ab omni vinculo excommunicationis, suspensionis, interdicti, & à quibusvis aliis sententiis, censuris, & pœnis, tecumque super quavis irregularitate, & impedimento dispenso, quatenùs possum, & tu indiges, ad hoc tantùm, ut quæcumque per te fient in Congregationibus præsentis Capituli tempore habendis, rata, & firma sint. In nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti. Amen.

8. Deindè Abbas Generalis, aùt qui præest, cæteros omnes genuflexos absolvat iis verbis:

Authoritate Dei omnipotentis mihi licet indigno per Sedem Apostolicam concessa, Ego vos omnes, & singulos hìc congregatos, itemque omnes durante hoc Capitulo nobiscum congregandos ab omni vinculo excommunicationis, suspensionis, interdicti, & à quibusvis aliis sententiis, censuris, & pœnis absolvo, & cum iisdem, & vobiscum super quavis irregularitate, & impedimento dispenso, quatenùs possum, & vos, illique indigetis ad hoc tantùm, ut omnia, quæ in Congregationibus præsentis Capituli agentur, rata, & firma sint. In nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti. Amen.

9. His confectis absolvantur omnes tàm Officiales, quàm Superiores ab Abbate Generali à suis officiis, & Superioritatibus, quod sic fiat. Sedente Abbate Generali, vel eo, qui præest, in sella sua, cæteri omnes Officiales, & Superiores monasteriorum humiliter in solum se prosternant, ille autem erectus dicat.

Ego Frater N. Abbas Generalis Congregationis Reformatorum

matorum S. Bernardi Ordinis Cistercienſis, authoritate Dei omnipotentis mihi licet indigno conceſſa, abſolvo, & abſolutos eſſe pronuncio vos omnes præſentes Officiales, & monaſteriorum Superiores, alioſque abſentes ab officiis, & ab adminiſtratione monaſteriorum vobis commiſſorum.

Tunc illi ſurgant, & in ſubſelliis ſecundùm ordinem ſuæ profeſſionis omninò locum teneant, nulla ſpectata anteactæ dignitatis perfunctæ ratione.

De electionibus in eodem primo conſeſſu faciendis.

CAPUT VI.

1. OFFICIALIBUS igitur, & Superioribus, ùt ſuprà, abſolutis, eligatur Secretarius vir gravis, & ad excipienda quæque acta Capituli, tùm ingenio, tùm manu promptus, & idoneus, qui decreta omnia, & acta ab initio ad exitum uſquè Capituli diſtinctè, & ordinatè perſcribat, eique ſi opus ſit, ad ſcriptionis commoditatem ſocius adiungatur. Eligatur autem hoc modo, & idem fiat in omnibus, & ſingulis futuris electionibus, una Abbatis Generalis excepta.

2. Scribant ſinguli manu ſua in ſingulis ſchedulis jam anteà ſuper menſam præparatis nomen illius, quem Secretarium fieri velint, & eas in urnam, quæ ſuper menſa imagini Crucifixi ſuppoſita eſt, unus poſt alium, Præſide ipſo incipiente, conjiciat. Quo facto Abbas Generalis, vel qui præſidet, & ultimus

capi-

Capitularium Scrutatores futuri primò genibus flexis antè imaginem Crucifixi jurent singuli in hæc verba:

Testor Deum fidei, & veritatis authorem, me suffragiorum, quæ tributa cuique fuerint, numerum verè renunciaturum, & quamvis alicujus manum agnoscam, nemini unquàm patefacturum, & in hoc toto scrutandi officio sinè fraude, & dolo bona fide versaturum.

3. Deindè cùm ad mensam accesserint, inversa urna, schedulas omnes dinumerent, posteà ultimus Capitularium, quem diximus, Abbate Generali, seù eo, qui præest, inspectante describat è schedulis, tùm nomina eorum, quibus suffragia contigerunt, tùm numerum ipsorum suffragiorum, quæ quisque habuerit, ab iis præcipuè ducens initium, in quos plures consenserint, ex quibus quò quisque professione antiquior est, hoc priore loco ponatur, idque in omni nominatione, & scrutinio perpetuò servetur. Tùm verò pronunciet ea nomina clara voce, sic ut omnes audiant. Si quis plus quam mediam partem schedularum habere fuerit inventus, is Secretarius erit; sin minus, res ad calculos revocetur, & qui primus ampliùs dimidia parte calculorum nigrorum habuerit, is erit in Secretarium electus. Quod si res non processerit, iterùm ferantur suffragia primò, scilicet, de iis, qui plura vota habuerint, ut suprà. Quod si nemo habuerit suprà dimidium totius numeri, qui ad eum numerum propiùs accesserit, electus sit, & si pluribus paria numero suffragia faverint, ille electus censeatur, qui professione antiquior erit.

4. Tàm porrò Secretarii electio, quàm Præsidis, & quatuor Definitorum ad ampliorem rerum Con-

grega-

gregationis notitiam ex gravioribus, & magis ſpectatæ virtutis Patribus pro æquali portione, partim ex Provincia Romana fiat, & partim ex Pedemontana.

5. Qui Secretarius electus fuerit, Scrutator etiam ſit, & immediatè poſt illius electionem juret eodem modo, & forma, quibus ſuprà n. 2. eique curę ſit inſpicere cum aliis duobus Scrutatoribus nominatorum ſchedulas, & eorumdem nomina deſcribere, & pronunciare.

6. Secretario ſic electo, è veſtigio Abbas Generalis, ſeù Præſes mox abſolvendus pauca ad ſeſe ingenuè excuſandum, & infirmitatis ſuæ conſcientia præfatus, petat aperto capite à Capitulo veniam. Deindè eligatur Capituli Præſes unus, qui ſtatim Abbatem Generalem ad ſolum proſtratum abſolvat hac forma.

Ego Frater N. hujus Capituli Generalis humilis Præſes authoritate Dei omnipotentis mihi licet indigno conceſſa, abſolvo te, & abſolutum pronuncio ab adminiſtratione noſtræ Congregationis tibi commiſſæ.

Surgat tunc ſic abſolutus, & ſeſſum eat cum reliquis Patribus ſecundùm ordinem ſuæ profeſſionis. Poſteà verò eligantur duo Definitores, apud quos, & Præſidem abdicatus Abbas Generalis, aliis omnibus egreſſis, reddat, ſi tempus patietur, eodem contextu rationem adminiſtrationis ſuæ.

De

De aliis electionibus in secundo confessu faciendis, & quæ sit Definitorii authoritas.

CAPUT VII.

1. SINDICATU Abbatis Generalis absoluto, congregentur iterùm omnes, & alii duo Definitores eligantur. Quo peracto, dimittatur confessus, & remanentibus in Capitulo cum Præside quatuor Definitoribus coràm ipsis Procurator generalis sui officii, & expensarum pecuniarum rationem reddat. Si quid tàm in Abbatis Generalis absoluti, quàm in Procuratoris generalis scrutinio graviùs occurrerit, propter quod Definitorii judicio vel ambo, vel eorum alter ab ipso Definitorio interdicendus sit: tunc alius, vel alii in eorum locum ex Vocalibus ejusdem Provinciæ respectivè à toto Capituli cætu eligantur.

2. Post hujusmodi peractum scrutinium Abbas Generalis, & Procurator generalis absoluti, vel alii in eorum locũ suffecti immediatè post Definitores locum habeant; atquè ii septem omnes alios Capitulares præcedentes, communi consilio minora quæque Capituli cognoscant, examinent, & definiant; graviora verò Capitulo reservent. Pro minoribus autèm ea sola intelligantur, vel quæ ad aliquam personam particularem, aùt aliquod singulare monasterium

specta-

ſpectabunt, ſivè gratiam concernant, ſivè juſtitiam, quorum ſingula, niſi à Capitulo Generali immediatè ſequenti confirmentur, nullius roboris ſint, excepta tamen collatione titulorum abbatialium. Interim verò durante triennio, & donèc ab alio Capitulo, ut ſuprà, abrogentur, ab omnibus tanquàm definitiones omninò obſerventur. Curæ ſit Definitorii Patribus omnia, quæ à quibuſvis allata ſunt, ad Capitulum referre, & literas, quæ mittuntur ad Capitulum, aperire. Sit prætereà penès eos reiicere, quæ referenda non videntur, ſi tamen is, qui refert, non repugnat, alioquin referantur. Poſſint etiam eorum, qui ſcripſerint, nomina taceri, præſertim ſi ipſi id petierint, niſi Capitulum prohibuerit.

3. Videant primo loco, & recognoſcant, an ſcripturæ omnes à Superioribus monaſteriorum, ut ſuprà, ad Capitulum allatæ, & in primo conſeſſu conſignatæ, præſcripto modo ſubſcriptæ ſint. Subſcriptorum atteſtationes perlegant, & examinent, & ſi quos ex hujuſmodi lectione Superiores in re aliqua deliquiſſe invenerint, vel eiſdem auditis ad Conſtitutionum formam corrigant, vel puniendos in eorum ſcrutinio Abbati Generali eligendo remittant.

4. Tempore Capituli Generalis perdurante, Præſes, & ſex Definitores præfati ad cognoſcenda, examinandaque negotia bis quotidiè congregentur, denturque ſemper ad id ſignificandum ſeptem Campanæ majoris ictus lento funis tractu. Unicuique conſeſſui Orationes conſuetas Præſes præponat, & poſt unumquemque gratias agat, ut infrà. Duret autem conſeſſus quiſque, Matutinus quidem à completa Prima uſque ad Sextam, Veſpertinus verò, à completa

pleta Nona usquè ad Vesperas. Eo tempore, quo Definitorium congregatum negotiis incumbit, januę Capituli aliquis semper assistat, is, scilicet, cui id munus Præses injunxerit, quem idem Præses, quotiès opus fuerit, ad se tintinnabuli pulsu advocabit.

5. Capituli Præses antequàm consessum hunc dimittat, aliquos Confessarios diversis ex Provinciis pro Capitularium confessionibus de Definitorum consilio constituat; eligat quoquè eodem modo ex peritioribus Patres quatuor, qui Computistarum officio fungantur. Hi autem cujusque monasterii tàm expensarum, quàm reddituum computa, & rationes examinent; debitorum causas inquirant, & recognoscant, quas deindè in scriptis relatas Abbati Generali novitèr electo consignabunt, addito etiam, si quid in præfatis computis, & rationibus erratum invenerint.

6. Singulis diebus Missa cum Ministris cantetur, ad quam Capitulares omnes nullo impediti negotio conveniant, agantque tàm in ea, quàm in Officio Divino persolvendo Cantorum partes, quibus Præses jusserit, qui tàm Celebrantem, quàm Ministros, facto priùs cum Præside verbo, designabunt, & quæ Missa cantanda sit, indicabunt.

Qua ratione in ſingulis conſeſſibus negotia tractanda ſint.

CAPUT VIII.

1. QUÆ majoris momenti ſunt, pridiè quàm tractentur, in Capitulo palàm proponantur. Suffragiis ſecretis, & uſitata calculorum ratione ſententiæ quæque ſtabiliantur in Capitulo, & quæ ſententia majoris partis fuerit, ea valeat; quod ſi paribus ſuffragiis res ſuſpenſa fuerit, iterùm ferantur ſuffragia, & tùm Præſes altero calculo addito rem diſcutiat, quod idem faciat in omni alio ſimili caſu. Scrutatorum autem partes agant in omni ſcrutinio Major Capituli, Secretarius, & Vocalium poſtremus.

2. Si majori parti Capituli placuerit, certis Capitularium certas res cognoſcendas, & conſtituendas mandari liceat.

3. Sententiam dicturi in Capitulo ſemèl tantùm dicant, & nihil iterent, in re tamen magni momenti Præſes iterùm dicere petentibus poſt omnes dictas ſententias, concedat; dicturus verò ſtans, & aperto capite dicat.

4. Ad aliquam ſententiam ſtabiliendam tùm demùm ferantur ſuffragia, cùm Secretarius eam ſcripſerit, non tamen in libro; ſcriptam autem recitet, ut intelligatur, nùm rectè expreſſa ſit, & ad mentem Capituli, ſemèl verò ſuffragiis confirmata mutari nulla-

nullo modo poſſit, nec melioris quidem compoſitionis, aùt elegantiæ cauſa.

5. Porrò ut religioſa modeſtia in dicendis ſententiis ab omnibus adhibeatur, hæc ſerventur. Qui mandato aliorum aliquid proponit, ſimplicitèr ut accepit, proponat nihil immutans, addens, aùt detrahens, nec in quam partem propenſior ſit, ſignificet. Abſit inanis verborum copia, nec ſinè neceſſitate dilatetur oratio. In loco, & ordine quiſque ſuo ſententiam dicat, idque cùm à Præſide facultatem, & benedictionem acceperit. Placidè, & quietè loquatur, nec magis contendat vocem, quàm loci amplitudo poſtulet. Proba ſit, & modeſta oratio, nec in quemquam aculeata, nec cujuſquam contemptum præſeferens; geſtus etiam omnis compoſitus ſit, & verecundus.

6. Non liceat cuiquam, cùm aliter decretum fuerit, ac ipſe ſenſerit, adhuc adverſari, nec dicere, ſibi non probari, quod decretum fuerit, ſed id, in quod plures conſenſerint, rectum eſſe ſit omnibus perſuaſum. Dicenti nullus obloquatur, nec quicquam, quominùs liberè loqui liceat, dicatur, aùt fiat. Nulli inter ſe colloquantur, aùt ſubmiſſa voce muſſitent, & nemo, niſi facultate impetrata, diſcedat, aùt moveat ſe de loco ſuo. Capitulares, qui morbo detenti conſeſſibus cum cæteris intereſſe non poterunt, in decretis faciendis ſuffragia non ferant.

7. Tertia, vel quarta die ab incæpto Capitulo, aùt certè alia ſibi benè viſa, de mane jubeat Præſes coràm omnibus monachorum omnium tranſacto triennio defunctorum per Capituli Secretarium recitari nomina, additis cujuſque obitus anno, menſe, die,

& loco, in quo defuncti sunt. His recitatis surgat primus Capituli Cantor, & stans aperto capite, & facie ad Præsidem conversa dicat in cantu more solito hæc verba. *Absolvatis animas fratrum nostrorum monachorum hoc triennio defunctorum.*

Quibus dictis, toto cætu surgente, Præses aperto capite subinferat: *Animæ fratrum monachorum nostrorum hoc triennio defunctorum requiscant in pace.* Et responso ab omnibus, *Amen*, Cantor Psalmum *De profundis* in solito tono imponat, quem alternativè cæteri stantes prosequantur; eoque finito subjungant omnes simùl, *Kyrie eleison &c.* & genuflectant. Imponat illicò Præses, *Pater noster*, & eo completo subjungat Versus, *Et ne nos &c. A porta inferi. Requiescant in pace; Domine exaudi orationem &c.* & surgens, subinferensque, *Dominus Vobiscum*, dicat Orationem, *Deus veniæ largitor* cum suis versibus, ut in Manuali pag. 238.

8. Post hæc sedentibus omnibus, si quid à toto cætu decernendum erit, proponatur sanè, sin minùs, injuncta à Præside Missa pro eisdem defunctis eodem mane solemniter celebranda, consessum dimittat.

9. Præses verò cū Patribus Definitorii in loco perseverans catalogum eorum Patrum, qui voce passiva in futura Abbatis Generalis electione gaudere debent examinet, atquè constituat, & ex peritioribus scriptori alicui in plura folia, quot, scilicet, in Capitulo Vocales fuerint, transcribendum consignet, aùt certè imprimi curet.

10. Negotiis demùm, rebusque ad Capitulum Generale spectantibus peractis, stabiliantur in ultimo

ipsius Definitorii consessu taxæ ab unoquoque monasterio in actu Visitationis tàm Abbati Generali, quàm Visitatoribus tum generalibus, tum provincialibus solvendæ. Moxque iterùm toto convocato cætu de præficiendo sibi, ac toti Congregationi Capite, in proximo futuro consessu congregatos commonefaciat. Addat, ut ad hanc tàm gravem, tantiq; momenti rem salubritèr peragendam omni humana cogitatione, & cupiditate seclusa, unusquisque in unam Dei gloriam, utilitatemque Congregationis intuens, non solum omni ambitione, & cupiditate honoris (qua duci monachum flagitium sit) prorsùs vacet, sed etiam ab omni alia propensione, aùt alienatione, quæ rectum judicium impediat, purus, & integer sit.

11. Caveant autem omnes, ne tàm in hac Abbatis Generalis, quàm in omnibus, & quibuscumque electionibus voces, aùt suffragia promissione, terrore, odio, passione, conventione, & Principum, aùt Prælatorũ favore, vel sibi ipsis, vel aliis procurent. Qui secùs fecerit, pœnas in Constitutionibus contrà ambientes fulminatas ipso facto omninò luat. Hoc tamen decreto non prohibetur, quin Capitulares antè electionem quamcumque inter sese sincerè, prudenter, & sinè omninò conventionibus de persona eligenda, tàm privatim, quàm publicè colloqui, & consulere valeant.

De electione Abbatis Generalis.

CAPUT IX.

1. ABBATIS Generalis electio de mane fiat semper, & post à Præside, quantùm fieri poterit, vel ab alio ad illius arbitrium cantatam de Spiritu Sancto Missam, ut in prima die Capituli. Celebrata igitur solemni Missa, conveniant omnes in Capitulum, in quo sit anteà parata sedes, & cætera ad hujusmodi electionem necessaria. Sedentibus autem omnibus legantur per Secretarium, quæ sequuntur.

2. Nullus in Abbatem Generalem eligatur, qui non fuerit, aùt Senior Assistens, aùt Visitator generalis, aùt Procurator generalis, aùt Visitator provincialis, aùt denique alicujus monasterii Abbas, vel Prior per integrum triennium, ejusdemque electio alternativè semper celebretur; ita ut una vice ex professis Provinciæ Romanæ assumatur, & altera vice ex professis Provinciæ Pedemontanæ, & idem de Procuratore generalj, de Assistentibus, & Visitatoribus generalibus dictum sit.

3. His autem perlectis, cum singulis Capitularibus singula nomina eorum, qui juxtà jam dicta in Abbatem Generalem eligi possunt, distributa fuerint, pronunciet Secretarius hæc verba.

In nomine sanctissimæ Trinitatis Patris, & Filii, & Spiritus Sancti ad electionem Abbatis Generalis nostræ Congregationis veniatur.

Tunc

Tunc ſurgentibus omnibus, Præſes in loco ſuo aperto capite ſtans juret in hæc verba.

Teſtor Chriſtum, qui me judicaturus eſt, me eum eligere in Abbatem Generalem hujus Congregationis S. Bernardi Reformatorum, quem ſecundùm Deum judico eligi debere.

4. Sedeant poſt hujuſmodi juramentum omnes, & eos illicò Præſes hoc modo interroget: *Iuratis nè & vos omnes, eum vos in Abbatem electuros, quem ſecundùm Deum judicatis eligi debere?* Surgat tunc qui poſt Præſidem primus Vocalium eſt, & manum dexteram pectori admovens, ità ut ab omnibus videatur, alta, & clara voce reſpondeat, *Juro*, & ſedeat, & ſic unus poſt alium eodem modo ſinguli jurent, primò ii, qui ad dexteram Capituli ſunt, & alii deindè, qui ad ſiniſtram, à majoribus ſemper incipiendo.

5. Tunc Præſes Capituli è ſchedulis ſibi datis eam ſeligat, in qua ſcriptum eſt nomen illius, cui ſuffragari in animo habet, & duobus digitis prehenſam attollens, ut videatur, in urnam, quæ ſuper menſam imagini Crucifixi ſuppoſita eſt, conijciat, idemque alii omnes faciant, primò quidem Definitores, deindè cæteri ordine profeſſionis ſervato.

6. Si qui ex Vocalibus morbo detenti fuerint, accedant cum urna ad eos, qui poſt Definitores prior eſt in ordine, Secretarius Capituli, & Vocalium ultimus. Infirmus autem pòſtquàm juraverit eadem forma, qua Præſes, ſchedulam ſuam in urnam conijciat, idemque obſervetur in ſuffragationibus, & ſequentibus electionibus. Hoc facto accedant ad menſam Scrutatores, & urnam ſuper eam invertant. Hinc ſche-

 dulas

dulas omnes Præses dinumeret, deindè aperiat, & cum nomen in unaquaque illarum descriptum legerit, eas singulas primò Capituli ultimo, & demùm Secretario legendas tradat, qui Secretarius è singulis ipsarum describat tùm nomina eorum, quibus suffragia contigerunt, tùm numerum ipsorum suffragiorum, quæ quisque habuerit, ab ijs præcipuè ducens initium, in quos plures consenserint, ex quibus quò quisque professione antiquior est, hoc priore loco ponatur, idque in omni electione, & scrutinio perpetuò servetur.

7. Tùm verò pronunciet idem Secretarius ea nomina clara voce, sic ut omnes audiant. Si quis de tribus partibus schedularum duas habere fuerit inventùs, is sinè alio experimento legitimus Abbas Generalis sit; sin minùs, res ad calculos redeat hoc modo.

8. Scrutatores, quos diximus, statim expeditis calculis, Secretarius quidem ad dexteram sedentibus, ultimus verò Vocalium ad sinistram binos singulis distribuant, alterum album, quo refragatio declaratur, alterum nigrum, quo suffragatio significatur; qui quidem calculi non plures illic sint, quàm ut ei distributioni sufficiant; ac continuò Secretarius nominet eum, cui major schedularum numerus contigerit, ut de eo in suffragium eatur.

9. Tunc singuli ordine suo, ut suprà, ad mensam accedentes singulos calculos albos, aùt nigros in urnam conijciant, is tamen, de quo agitur, non accedat, nec suffragium ferat, quod in omnibus scrutinijs generatim servetur.

10. Cum omnes id fecerint, Scrutatores inspiciant, quot suffragijs illè sit expetitus, & si duas partes suffragiorum

giorum de tribus tulerit, res confecta est, ille sit Abbas Generalis. Si non habuerit, scribatur numerus suffragiorum, quæ habuit, & palàm pronuncietur. Post proponantur alii, quo ordine scripti sunt, ac de singulis in suffragium eatur. Cui primò de tribus partibus suffragiorum duæ contigerint, is Abbas Generalis sit. Quod si nulli tantum suffragiorum contigerit, pronuncietur quantum cuique contigerit, & redditis cuique calculis, iterùm eodem prorsùs modo suffragia ferantur, ità, nimirùm, ùt quò quisque majorem numerum suffragiorum habuerit, hoc priùs de eo suffragia ferantur. Quod si nec tunc quidem cuiquam evenerit, quantum diximus suffragiorum, tertiò idem repetatur, ea tamen lege, ut qui in Superioribus experimentis plus tribus suffragiis non habuerint, excludantur. Si neque tunc res efficitur, quartò ferantur suffragia, ijs, quibus non plus quatuor suffragijs contigerit, exclusis, nisi fortè omnibus eadem sit conditio; quod si sit, nullus excludatur. Si nequè tunc duo trientes suffragiorum ulli accesserint, is Abbas Generalis electus censeatur, in quem plura suffragia concurrerint, si modò dimidium totius numeri superent. Si verò (quod vix fieri potest) nec tunc quidem res explicatur, repetito scrutinio tandem exitum inveniet.

11. Electione peracta scribatur à Secretario decretum his verbis conceptum.

Anno Domini N. die N. mensis N. in legitimo Capitulo Generali secundùm legitimam, & præscriptam rationem Reverendissimus Pater, ac Domnus N. electus fuit Abbas Generalis Congregationis S. Bernardi Reformatorum Ordinis Cisterciensis.

Hoc

Hoc decretum Præses Capituli, aùt si is electus sit, Definitor antiquissimus recitet, illudque deindè subscribant Definitores omnes, & Scrutatores, & sigillo majore Congregationis obsignent, nec fas sit cuiquam, exceptis Scrutatoribus, schedulas electionis inspicere, sed illæ statim in ignem conijciantur, idemque fiat semper in simili re.

12. Ei, qui sic electus fuerit, ut & reliquis Officialibus eligendis, non liceat officium demandatum detrectare, aùt ulla ratione defugere, fiducia, videlicet, divinæ benignitatis, quæ cùm onus imposuerit, vires ei sustinendo necessarias non denegabit.

13. Cùm primò electus Abbas Generalis declaratus est, omnes Capituli Patres eum summa humilitate, & reverentia salutatum eant, Præses primò post impositum à se Canticum *Benedictus* in tono sexto in Capitulo ipso alternatim absolvendum. Quod si is fuerit Abbas Generalis electus, imponat præfatum Canticum Definitorum primus. Salutent eum deindè Definitores, & tunc eorum officium desinat, tùm alii deinceps ordine suo quisque. Interim facto sonitu omnium campanarum peractæ electionis signo, conveniant cuncti fratres monasterii in Capitulum, qui peracta ibidem etiam ab ipsis Abbati Generali salutatione, adjuncti Capitularibus conferant se processionalitèr in Ecclesiam summo animorum, & vocum consensu concinentes Hymnum, *Te Deum laudamus* à Majore Capituli post Abbatem Generalem electum imponendum. Incedant primò Monasterii fratres, qui Capitularibus sempèr, & ubiquè usquè ad Capituli exitum cedere debent; Capitulares deindè omnes inter sese loca professionis servantes, & Abbas

Gene-

Generalis postremus. Hymno præfato in Ecclesia absoluto, Abbate Generali in loco sibi præparato manente, qui post ipsum antecedit ordine, dicat Versum, & Orationem, ut infrà.

De electione Seniorum Assistentium, & de Superiorum absolutorum scrutinio.

CAPUT X.

1. ABBATE Generali electo, sicut dictum est, vel eadem, vel postera die ad ejusdem Abbatis arbitrium, ad Seniorum Assistentium electionem accedatur, quam cùm rectè fieri tantùm interſit ad conservationem Congregationis, quantùm difficile dictu est (sunt enim ea officia præcipua vincula, & firmamenta Congregationis) videat unusquisque in hac electione, ut ab iis affectibus, qui plerumque tenebras animo offundunt, rectumq; judiciũ eripiunt, liber, & vacuus, unum Deum in hoc opere sibi antè oculos proponat, & divinum lumen, quo mens, & sua, & aliorum dirigatur, piis precibus imploret. Horum autem electio fiat eodem modo, quem in Secretarii electione explicavimus.

2. Post supradictorum electionem, dimisso cætu, Abbas Generalis Senioribus mox electis, & Abbate Generali absoluto, Capitulique Secretario præsentibus, absolutorum illicò Superiorum cujusque mona-

sterii

ſterii ſcrutinium inſtituat hoc modo. Examinentur primò cujuſque monaſterii computa jam reviſa, & tàm debitorum, quàm creditorum rationes, vocenturque, ſi opus fuerit, reviſores ipſi. Videantur aliæ ſcripturæ ab abſolutis Superioribus monaſteriorum ad Capitulum Generale allatæ.

3. His intellectis, cùm Secretarius, Abbate Generali admonente, notaverit, ſi quæ videantur notatu digna, vocentur Viſitatores provinciales, & Superiores per ordinem, & adminiſtrationum ſuarum rationem reddant. Cumque gravioribus, quæ fortè in eos à computorum reviſoribus, vel ab aliis relata, diſtinctè, & ſigillatim reſponderint, Abbas Generalis eos proùt expedire judicaverit, vel laudet, vel reprehendat, objurget, & meritis pœnis afficiat.

De electione Viſitatorum generalium, Procuratoris generalis, Viſitatorum provincialium, & aliorum cujuſq; monaſterii Superiorum.

CAPUT XI.

1. PRÆDICTIS omnibus jam abſolutis, vocatoque iterum totu cætu, eligantur Viſitatores generales, & Procurator generalis eadem prorsùs forma, qua Aſſiſtentes ipſi, quibus electis, dimiſſo iterùm cætu, Abbas Generalis de omnium ſupradictorum Superiorum majorum conſilio, unum, vel

vel plura monaſteria in quacumque Provincia pro ſtudiis tàm Philoſophiæ, quàm ſacræ Theologiæ, aùt etiam Grammaticæ, ſeù Humanitatis deputet, auditis tamen priùs eorum ſententiis, qui præterito triennio præfuerunt monaſteriis, in quibus præfata ſtudia collocari exiſtimat.

3. Studiis ſic deputatis, eligantur tùm Viſitatores provinciales, tùm cujuſque monaſterii Superiores per Abbatem Generalem ipſum, Aſſiſtentes, Viſitatores generales, & Procuratorem generalem dumtaxàt, qui ſi propter alicujus abſentiam pauciores, quàm ſex fuerint, alius, vel alii, & maximè, ſi fieri poteſt, qui eodem officio aliquandò functi ſint, in ejus locum, ad hujus electionis effectum tantummodò per Capituli generalis Vocales ſufficiantur.

3. In hac electione profeſſi unius Provinciæ ad gubernanda monaſteria alterius Provinciæ non aſſumantur.

4. De neceſſitatibus Provinciarum, & monaſteriorum, deque perſonis, quas Abbas Generalis parùm noverit, ipſe diligentèr inquirat tùm à ſupradictis Superioribus, tùm etiam ab aliis, qui proximè illis Provinciis, aùt monaſteriis præfuerunt. Hoc autem ea cautione, & prudentia fiat, ut & qui interrogat, neceſſaria tantùm interroget, & qui reſpondet, ad interrogata tantùm reſpondeat, verbum prætereà non addat. Qui præter interrogata reſpondens aliquid in alterius infamiam dixerit, gravi animadverſione puniatur.

5. Ut autem ad præfatorum electionem veniamus, proponat primò Abbas Generalis unumquemque eligibilem, & auditis, ut ſuprà, dictorum Pa-

trum opinionibus, eumdem deindè suffragiis secretis eorumdem exponat. Qui majore calculorum parte probatus fuerit, is electus sit. Abbas porrò Generalis tàm in hac, quàm in simili electione, in qua electores pares numero fuerint, calculos nigros, & albos, binos habeat.

6. Fiat autem hæc electio hoc ordine, ut Superiores, quorum officia majoris momenti esse Abbas Generalis iudicaverit, priùs creentur, primò equidem Visitatores provinciales, & proximè post hos Superiores Novitiatuum.

De ultimo Confessu, & clausula Capituli.

CAPUT XII.

1. SUPERIORIBUS omnibus electis, & cæteris, quæ ad Capitulum Generale pertinent, expeditis, convocet Abbas Generalis cætum omnem, & palàm tàm acta, decretaque Capituli Generalis, quàm Superiores constituti alta voce pronuncientur, & promulgentur, eodemque tempore quisque, cum nominatus fuerit, in suo collocetur ordine.

2. Post hæc Abbas Generalis locum pro sequenti Capituli Generalis celebratione proponat Capitularium suffragiis approbandum. Hinc idem Abbas Generalis cùm pia, brevique exhortatione congregatos monuerit, quæ pro temporum, & locorum ratione monenda visa fuerint; Hymnum *Te Deum* imponat,

& fiat Proceſſio ad Eccleſiam, ad quam etiam totus monaſterii conventus ordine, quo ſuprà, accedat. Expeditis autem in Eccleſia, proùt infrà, precibus, Capitulum dimiſſum ſit.

3. Capitularium quiſque primam, quam dicturus eſt, Miſſam pro gratiis Deò agendis dicat, ſi ritus patiatur, alioquin cùm primùm licuerit.

4. Superior quiſque monaſterii poſtulet à Secretario, ſi quæ ad ſuum monaſterium præcipuè ſpectantia decreta ſint, in authentica forma ſibi deſcribi, poſteà in codicem monaſterii referenda.

5. Quæ decreta Capituli in uſum conferenda, & executioni mandanda ſunt, Abbas Generalis ex actis Capituli per Secretarium fideliter tranſcribi curet, & eorum exemplaria, ſivè manu ſcripta, ſivè typis impreſſa ad omnia Congregationis monaſteria, quater in anno, eodem, ſcilicet, tempore, quo ſolent Conſtitutiones legi, in eorum ſingulis legenda per Superiores ipſos tranſmittat.

6. Qui Capitulo Generali interfuerint, diſputationes, quæ fortè in Capitulo intervenerint, non efferant, aùt patefaciant; quantumvis enim decreta Capituli palàm fieri debeant, quæ tamen in illis conſtituendis diſputata ſunt, proferri fas non eſt: Quæ divulgata poſſent Congregationi, vel alicui Perſonæ detrimentum afferre; perpetuo etiam ſilentio obruantur. Qui tandem diſceſſuri ſunt, ut primò quoque tempore diſcedant, operam dent.

7. Superiores locales cum primò ad propria monaſteria pervenerint, inuentaria omnia ad Capitulum ab Anteceſſoribus delata examinent, & recognoſcant, & ſi quid in eis tàm circa utenſilia majora, vi-

ctualia, & pecunias, quàm circa debita, & credita, itemque Missas ad Capitulum Generale non fideliter delatum fuerit, de ea infidelitate fidem à Senioribus subscriptam ad Abbatem Generalem, aùt Visitatorem provincialem mittant; qui delinquentes pro delictorum gravitate omninò puniant; Superiores verò monasteriorum, qui id fieri neglexerint, Abbatis Generalis, vel Visitatoris provincialis arbitrio plectantur.

8. Inquirant etiam præfati Superiores à fide dignis, quid tempore Capituli in eorũ monasteriis contrà Constitutiones, ac præsertim contrà caput quintum hujus libri grave commissum sit, & de eo ad præfatos Superiores rescribant cum Seniorum monasterii subscriptione. Abbas verò Generalis, vel Visitator provincialis ijs literis acceptis, ad modum culpæ peccantes puniant.

FINIS.

Preces tàm antè quemcumque Consessum Capituli Generalis, quàm post recitandæ.

DIe prima Capituli Missa majori completa, & depositis à Celebrante, & Ministris, vel apud Altare, vel in Sacrario sacris vestibus, conferant se omnes, tàm Capitulares, quàm familiæ fratres, antè Altare Sanctissimi Sacramenti, ibiquè genuflexis omnibus, imponat Abbas Generalis Hymnum *Veni Creator Spiritus*, & primo eiusdem Hymni tetrastico persoluto, instituatur Processio. Ea autem ingredi Capitulum incipiente, sistet se Cruciferarius in medio eius cum Ceroferarijs, facie ad imaginem Capituli conversa. Subsequentium verò tàm primi, quàm cæteri omnes, ut ingrediuntur, ultrà se non conferant, sed facta in ipso limine Cruci profunda inclinatione, qui ad dexteram pergunt dextrorsùm, & qui ad sinistram sinistrorsùm, inferiores sedes occupent, ex quo fiet, ut qui primi intrauerunt, ultima loca obtineant, & qui ultimi ingrediuntur, priores sedes impleant; ad propria autem loca cum fuerint, faciem ad Crucem in medio existentem convertant, & sic stent, usquè dùm completæ sint preces.

Hymnus.

VEni Creator Spiritus
Mentes tuorum visitam,

Imple ſuperna gratia,
Quæ tu creaſti pectora.
Qui Paraclitus diceris,
Donum Dei Altiſſimi,
Fons vivus, ignis, charitas,
Et ſpiritalis Vnctio.
Tu Septiformis munere
Dexteræ Dei tu digitus,
Tu ritè promiſſum Patris
Sermone ditans guttura.
Accende lumen ſenſibus.
Infunde amorem cordibus,
Infirma noſtri corporis
Virtute firmans perpeti.
Hoſtem repellas longiùs;
Pacemque dones protinùs,
Ductore ſic te præuio
Vitemus omne noxium.
Per te ſciamus da Patrem,
Noſcamus atque Filium,
Te vtriuſque Spiritum
Credamus omni tempore.
Gloria Patri Domino,
Natoque, qui à mortuis,
Surrexit, ac Paraclito
In ſæculorum ſæcula. Amen.

Poſt Hymnum inclinantes ſe ſubiungant *Kyrie eleiſon, Chriſte eleiſon, Kyrie eleiſon.* Tùm Abbas imponat alta voce *Pater noſter*, quo ſecretè completo, addat idem Abbas erigens ſe cum cæteris ſequentes Verſus, & Orationes.

℣. Et

℣. *Et ne nos inducas in tentationem.*
℟. *Sed libera nos à malo.*
℣. *Emitte Spiritum tuum, & creabuntur.*
℟. *Et renovabis faciem terræ.*
℣. *Dominus vobiſcum.*
℟. *Et cum Spiritu tuo.*
Oremus. Oratio.

D*Eus, qui corda fidelium Sancti Spiritus illuſtratione docuiſti: da nobis in eodem ſpiritu recta ſapere, & de eius ſemper conſolatione gaudere.*

Oratio.

A*Ctiones noſtras quæſumus Domine aſpirando præueni, & adiuuando proſequere: vt cuncta noſtra Oratio, & operatio à te ſemper incipiat, & per te cœpta finiatur.*

Oratio.

M*Entes noſtras quæſumus Domine lumine tuæ viſitationis illuſtra: vt videre poſſimus, quæ agenda ſunt, & quæ recta ſunt agere valeamus. Per Chriſtum Dominum noſtrum.* ℟. *Amen.*

Hac ſupradicta forma, antè quamcunque Seſſionem tempore Capituli vtendum erit, cùm ſimul orauerint. In ſecundo tamen, & cæteris Conſeſſibus, omnia ſinè cantu dicantur.

Gratiarum actiones.

POſt quemcunq; Conſeſſum, ſiuè ſoli ſint Patres Definitores, ſiuè totus adſit Capitularium cœtus; Pręſes exurgens ipſe, & cæteris omnibus ſtantibus, dicat.

℣. *Confirma hoc Deus, quod operatus es in nobis.*
℟. *A templo tuo, quod est in Hierusalem.*
℣. *Speciosa facta es, & suauis.*
℟. *In delicijs tuis Sancta Dei Genitrix.*
℣. *Iusti autem in perpetuum viuent.*
℟. *Et apud Dominum est merces eorum.*
℣. *Dominus vobiscum.*
℟. *Et cum Spiritu tuo.*

Oremus. Oratio.

COncede nos famulos tuos, quæsumus Domine Deus, perpetua mentis, & corporis sanitate gaudere: & gloriosa Beatæ Mariæ semper Virginis intercessione à præsenti liberari tristitia, & æterna perfrui lætitia.

Oratio.

EXcita Domine in Ecclesia tua Spiritum, cui Beati Patres Benedictus, & Bernardus Abbates seruierunt: vt eodem nos repleti studeamus amare, quod amarunt, & opere exercere, quod docuerunt. Per Christum Dominum nostrum. ℟. *Amen.*

Orationes suprà electum Abbatem Generalem.

PVblicato per Capituli Secretarium electionis Abbatis Generalis decreto, & Cantico *Benedictus,* vt suprà absoluto, antiquior post eumdem Abbatem imponat Hymnum *Te Deum Laudamus*, & fiat, vt suprà dictum est, Processio ad Ecclesiam, monasterij familia cum Cruce præeunte. Vt in Ecclesiam peruenerint, Crucifero cum Ceroferarijs versùs Altare maius progrediente, ibiquè propè cornu Euange-

lij, versa facie ad cornu Epistolæ, se sistente; cæterorum, qui ingrediuntur, primi hinc indè alas facientes propè ianuam subsistant, facie adinuicem conuersa: hinc alij, & alii suprà ipsos eodem modo, & demùm vltimi, qui progrediuntur ad Presbyterij cancellos se collocent, & dùm Abbas Generalis per medium eorum pertransit, omnes ei profundè inclinent. Abbas autem Generalis ad reclinatorium procedat, & ibi vsquè ad finem genuflexus perseueret. Ad totum Versum *Te ergo, &c.* versùs Altare genuflectant omnes. Hymno autem absoluto, versùs Altare stantibus omnibus, professione antiquior dicat ter in cantu sequentem Versum, & subsequentes Orationes.

℣. *Confirma hoc Deus, quod operatus es in nobis.*

℟. *A templo tuo, quod est in Hierusalem.*

Oremus. Oratio.

D*Eus, qui corda fidelium Sancti Spiritus illustratione docuisti: da nobis in eodem Spiritu recta sapere, & de eius semper consolatione gaudere.*

Oratio.

P*Rætende Domine famulo tuo dexteram cœlestis auxilij: vt te toto corde perquirat, & quæ dignè postulat assequatur.*

Oratio.

O*Mnipotens sempiterne Deus, qui facis mirabilia magna solus, prætende super famulum tuum N. & super Congregationem illi commissam spiritum gratiæ salutaris: & vt in veritate tibi complaceat, perpetuum ei rorem tuæ benedictionis infunde. Per Christum Dominum nostrum.*

℟. *Amen.*

Orent deindè genuflexi ; & ſurgente Abbate Generali, ſurgant omnes, eumdemque ad hoſpitium euntem comitentur.

Preces in Clauſula Capituli.

TErminatis omnibus in vltimo Capituli Conſeſſu, imponat Abbas Generalis Hymnum *Te Deum*, & fiat Proceſſio eodem modo, quo ſuprà à Capitulo ad Eccleſiam, in qua Hymno completo, ſtantibus omnibus, Abbas Generalis ſubiungat in cantu ter hunc Verſum.

℣. *Benedicat nos Deus noſter, benedicat nos Deus.*

℟. *Et metuant eum omnes fines terræ.*

Addat Abbas

℣. *Dominus vobiſcum.*

℟. *Et cum Spiritu tuo.*

Tunc Abbas ſubinferat

Oremus. Oratio.

DEus, cuius miſericordiæ non eſt numerus, & bonitatis infinitus eſt theſaurus, pijſſimæ Maieſtati tuæ, pro collatis donis gratias agimus, tuam ſemper clementiam exorantes: vt qui petentibus poſtulata concedis, eoſdem non deſerens ad præmia futura diſponas. Per Chriſtum Dominum noſtrum.

℟. *Amen.*

Genuflectant poſt hæc, & orent aliquantulùm, & ſurgente Abbate Generali, ſurgant omnes, & eum ad hoſpitium vſquè ſequantur.

BRE-

BREVE
CLEMENTIS
PAPÆ VIII.
Fel. rec.

Quo hæ Conſtitutiones approbantur, & confirmantur.

CLEMENS PAPA VIII.
Ad perpetuam rei memoriam.

EX debito Paſtoralis officii divina nobis diſpoſitione commiſſi ad ea, per quæ perſonis Deo dicatis, præſertim verò Regularibus certa piè, & cum ædificatione proximi vivendi norma traditur, & Regularia loca anteà laxiora reformationem ſuſcipiunt, libenter intendimus, & his quæ providè ſtatuta, atque ordinata fuiſſe dicuntur, dùm à nobis petitur, Apoſtolici muniminis adiicimus firmitatem. Cùm itaque hoc anno MDXCV. Conſtitutiones quædam, ac declarationes in Regulam Sancti Benedicti à dilectis filiis Monachis Congregationis Beatæ Mariæ Fulienſis Ciſtercienſis Ordinis in eorum Generali Capitulo hìc in Urbe congregatis, ſeù quibuſdam ipſorum, ratione ad eorum Inſtitutum, & Diſciplinam accommodata conditæ, & in eodem Capitulo lectæ, & comprobatæ, ac nobis præſentatæ fuerint,

ipsiusque Congregationis Fuliensis nomine nobis fuerit humiliter supplicatum, quatenùs basce Constitutiones, & declarationes confirmare, & approbare de benignitate Apostolica dignaremur: Nos verò illas Venerabili fratri Ludovico Archiepiscopo Montis Regalis, & bon. mem. Audueno Episcopo Cassanensi, Apostolicæ Visitationis nostræ in Alma Urbe Adjutoribus, & operariis, videndas & recognoscendas, ac sicubi opus foret, emendandas dederimus: Demùm ipsi, Constitutionibus, & declarationibus hujusmodi diligenter, & accuratè per eos visis, & perpensis, renuntiaverint Nobis eas sacris Canonibus, & Concilii Tridentini Decretis minimè adversari, & nihil in eis nisi pium, sanctum, & ipsius Congregationis rationibus, & utilitati accommodatissimum contineri: Nos igitur cupientes, ut hæ Constitutiones à dictis monachis toto studio observentur, ac volentes ipsam Congregationem, & illius Generalem, omnesque alios Superiores, ac monachos specialibus favoribus, & gratiis prosequi, nec non à quibusuis excommunicationis, suspensionis, & interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, & pœnis à jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodati existunt, ad effectum præsentium duntaxàt consequendum, harum serie absolventes, & absolutos fore censentes, necnòn Constitutionum, & declarationum prædictarum tenores, & qualitates, ac si insertæ forent præsentibus, pro expressis, & insertis habentes, hujusmodi supplicationibus inclinati Constitutiones, & declarationes prædictas Authoritate Apostolica tenore præsentium perpetuò approbamus, & confirmamus, eisque plenæ, perpetuæ, & inviolabilis firmitatis Apostolicæ robur adiicimus: Supplentes omnes, & singulos tàm juris,

quàm facti, ac etiam solemnitatum quarumcumque defectus, si qui intervenerint, aut intervenisse dici possint in eisdem. Et nibilominùs omnibus, & singulis dictæ Congregationis Fuliensis Superioribus, monachis, monialibus, novitiis, & personis religiosis authoritate, & tenore prædictis mandamus, & in virtute Sanctæ Obedientiæ præcipimus, quatenùs easdem Constitutiones libenter suscipiant, & amplectantur, ac tanquàm legem, & normam vitæ suæ inviolabiliter observent. Cujus tamen præcepti vi nolumus, nec intendimus, ut si quis eorum contrà dictas Constitutiones deliquerit, alii pœnæ, quàm quæ in dictis Constitutionibus comminatur, subjaceat, neque obligetur. Decernentes propterea Constitutiones ipsas nullo unquam tempore abrogari, rescindi, aùt in aliquo immutari, vel alterari posse, nisi modo, & forma in ipsismet Constitutionibus præscriptis: ac irritum & inane quidquid secùs super his à quoquam quavis authoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, cæterisque contrariis quibuscunque.

Datum Romæ, apud S. Petrum, sub Annulo Piscatoris, die 8. Novembris M. D. XCV. Pontific. nostri Anno IV.

M. Vestrius Barbianus.

BREVE

Quo URBANUS fel. record. Papa VIII. Congregationem S. Bernardi Reformatorum à Congregatione Fulienſi diſtinguit.

URBANUS PAPA VIII.
Ad perpetuam rei memoriam.

AD Vberes, & ſuaues fructus, quos dilecti filij monachi Ciſtercienſis Ordinis Congregationis Beatæ Mariæ Fulienſis in vinea Domini afferunt, mentis noſtræ aciem intendentes, quod pro laudabilis eorum inſtituti felici ſtatu, & directione conferat, attentè perſpicimus, ac deſuper officij noſtri partes libenter interponimus, vt ijdem monachi litium præſertim, & diſcordiarum ſemotis anfractibus, in pacis amœnitate reddant Domino abundantiùs fructus ſuos. Cùm itaque in Congregatione Venerabilis fratris noſtri Marcelli Epiſcopi Tuſculaneñ. Lantes, ac dilectorum filiorum noſtrorum Ruberti, Sancti Alexij Vbaldini, nec non Laudiuij Sancti Siſti, & Berlingerij, Sancti Auguſtini titulorum S. R. E. Presbyterorum Cardinalium Gipsij reſpectiuè nuucupat. ſuper negotijs dictorum monachorum à nobis deputatorum ſæpiùs actum fuerit de differentijs, quæ inter Monachos Gallos, & Italos Ordinis, & Congregationis huiuſmodi

hactenùs intercesserunt. Nos eiusdem Congregationis relatione, ac sententia audita, pro maiori animorum concordia inter monachos vtriusque nationis tuenda, & conseruanda, alijsque iustis, & rationabilibus causis animum nostrum mouentibus, Motu proprio, & ex certa scientia, ac matura deliberatione nostris omnia, & singula dictæ Congregationis monasteria, ac domus in Italia, ac partibus Pedemontium cæterisque regionibus dilecto filio Nobili Viro Carolo Emanueli Sabaudiæ Duci, & Pedemontium Principi subiectis existentia, illorumque monachos, personas, ac bona vniuersa ab omni, & quacumque iurisdictione, visitatione, correctione, superioritate, dominio, cura, & regimine dictæ Congregationis, eiusque præsentis, ac pro tempore existentis Abbatis Generalis, ac Superiorum quorumcumque Apostolica authoritate, tenore præsentium perpetuò eximimus, separamus, ac totaliter liberamus, & tàm ex ijsdem domibus, & monasterijs sic vt præfertur separatis, & dismembratis in hunc vsque diem erectis, quàm ex alijs quibuscumque domibus, & monasterijs posthàc vbique locorum sub titulo tamen, & nomine Sancti Bernardi Reformatorum erigendis vnam Congregationem Monachorum Sancti Bernardi Reformatorum dicti Ordinis nuncupandam, à primo dicta Congregatione, eiusque Superioribus, & monachis prorsùs distinctam, & separatam nobis & Sedi Apostolicæ immediatè subiectam ab vno Generali iuxtà regularia eiusdem Ordinis, Constitutiones, & Statuta Apostolica autboritate confirmata, regendam, & gubernandam autboritate, & tenore præsentis erigimus, & instituimus, & Generalis quidem Congregationis Fuliensis suam residentiam, ac sedem ordinariam principalem in monasterio Beatæ Mariæ Fuliensis in Aquitania Riven-

ſis Diœceſis, Generalis verò Congregationis Sancti Bernardi in monaſterio Sanctæ Pudentianæ de Urbe reſpectiuè habeant, nec non Congregationi per præſentes erectæ, & inſtitutæ, eiuſque domibus, & monaſterijs, ac Superioribus, & monachis, nunc, & pro tempore exiſtentibus quod omnibus, & quibuſcumque priuilegijs, indultis, conceſſionibus, exemptionibus, immunitatibus, prærogatiuis, fauoribus, indulgentijs, ac alijs gratijs, tàm ſpiritualibus, quàm temporalibus eidem veteri Congregationi quomodolibet etiam per viam communicationis, ſeù extenſionis, aùt aliàs, quomodocumque conceſſis, confirmatis, & innouatis, ac inpoſterùm concedendis vti, frui, & gaudere liberè, & licitè poſſint ſine aliqua prorsùs differentia per indè, ac ſi eidem Congregationi Sancti Bernardi, eiuſque domibus, conuentibus, Superioribus, & perſonis nominatim, & æquè principaliter conceſſa fuiſſent eiſdem authoritate, & tenore concedimus, & indulgemus. Ad hæc ſtatuimus, & ordinamus, quòd Generalis, & monachi dictæ Congregationis Sancti Bernardi primo quoque tempore in Romana Curia de domo honeſta, & habitatione commoda, in qua Procurator Generalis Congregationis Fulienſis poſſit commorari, ac de penſione, ſeù annuo redditu ſufficienti in perpetuum pro ipſo Procuratore, & duobus monachis eius ſocijs prouidere, ac pro huiuſmodi domus emptione idem Generalis, & monachi ſcuta mille monetæ Romanæ, idque ſemel, pro alimentis verò centum quinquaginta ſcuta annui cenſus, videlicet, ratam partem ſingulis tribus menſibus ſinè vlla prorsùs dilatione ſoluere teneantur. Quòd ſi contigerit, vt Monachi Fulienſes ex eleemoſynis, & liberalitate aliquorum benefactorum eam pecuniæ ſummam annui cenſus in Vrbe habere poſſint, quæ ad centum quinquaginta ſcuta

annui redditus possit pertingere, tunc, & non priùs præfata pensio, siue annuus redditus extinguatur, nec vltrà eum Monachi Sancti Bernardi soluere teneantur. Præterea quod Monachi Galli, qui nunc in Italia degunt, si petierint, in Galliam remittantur sumptibus monasteriorum, in quibus commorantur, idemque fiat de monachis Italis in Gallia nunc degentibus iuxtà concordatum, non ita pridem in Capitulo Generali dictorum monachorum Parisijs celebrato, initum, quod quidem concordatum quoad alia cāpita nullum, atque irritum authoritate, & tenore similibus declaramus. Cæterùm electiones, tàm Generalis, quàm aliorum Superiorum, & Officialium in eodem Capitulo factas quoad ea, quæ præsentibus non aduersantur ad cautelam, & quatenùs opus sit confirmamus, & Apostolicæ firmitatis robore communimus. Quousquè autem Congregationi Sancti Bernardi regimini, ac prosperę directioni per deputationem Generalis prospici possit, Nos per modum prouisionis, & vsque ad futuram Generalis deputationem per nos mox faciendam in eiusdem Congregationis Prouicarium Generalem dilectum filium Petrum de Sancta Agnete Ordinis, & Congregationis huiusmodi monachum expressè professum authoritate, & tenore præsentis facimus, constituimus, & deputamus. Mandantes propterea in virtute Sanctæ Obedientiæ, alijsque arbitrij nostri pœnis dilectis filijs Congregationis per præsentes erectæ huiusmodi monachis, cæterisque ad quos spectat, vt eumdem Petrum in Provicarium sic per Nos deputatum iuxtà tenorem præsentium recipiant, & admittant, illique pareant, faueant, & assistant, ac decernentes præmissa omnia, & singula, præsentesque literas valida, firma, & efficacia, esse, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac omni-

bus, quos illæ concernunt pleniſſimè ſuffragari, ac ab ijs, ad quos ſpectat inuiolabiliter obſeruari, ſicque & non aliter per quoſcumque Iudices, & Commiſſarios quauis autboritate fungentes, in quauis cauſa, & inſtantia iudicari, & deffiniri debere, ac irritum, & inane, ſi quid ſecùs ſuper bis à quoquàm, quauis autboritate ſcienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obſtantibus quibuſuis Conſtitutionibus, & Ordinationibus Apoſtolicis, ac Ordinis, & Congregationis buiuſmodi etiam iuramento, confirmatione Apoſtolica, vel quauis firmitate alia roboratis, ſtatutis, & conſuetudinibus; priuilegijs quoquè, indultis, & literis Apoſtolicis ſub quibuſcumque tenore, & formis, ac cum quibuſuis clauſulis, & decretis in contrarium prçmiſſorum quomodolibet conceſſis, confirmatis, & innouatis, quibus omnibus, & ſingulis illorum tenore præſentibus pro ſufficienter expreſſis babentibus, illis alias in ſuo robore permanſuris, bac vice dumtaxàt ſpecialiter, & expreſsè derogamus, cæteriſque contrarijs quibuſcumque.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Maiorem ſub annulo Piſcacoris die vigeſimaſecunda Maij 1630. *Pontificatus noſtri anno ſeptimo.*

M. A. Maraldus.

Decreta Sac. Congregationis super statu Regularium de mandato S. D.N. ALEXANDRI Papæ VII. pro recipiendis Nouitijs edita.

AD propagandam in Congregatione Monachorum Reformatorum Sancti Bernardi Ordinis Cisterciensis Regularem Obseruantiam, quæ Nouitiorum institutioni, & educationi præcipuè innititur, Sacra Congregatio deputata super statu Regularium de mandato Sanctissimi D. N. ALEXANDRI Papæ VII. in singulis Italiæ Prouincijs eiusdem Congregationis præsentis Decreti vigore designat, ac deputat infrascripta monasteria pro Nouitiatibus, & Professorijs, videlicet. In Prouincia Romana pro Nouitiatu, & Professorio monasterium Sanctæ Pudentianæ de Urbe, & in Prouincia Pedemontana pro Nouitiatu, & Professorio monasterium Beatæ Mariæ de Testona Taurinensis Diœcesis. In quolibet autem ex prænominatis monasterijs pro Nouitiatu, & Professorio, vt præfertur, designatis eadem Sacra Congregatio impartitur licentiam hac vice tantùm recipiendi ad habitum probationis octo Clericos, seù Choristas, dummodo tamen ea, quæ sequuntur, inuiolatè obseruentur. Primùm cum quis ad aliquod monasterium Congregationis prędictæ accesserit petens in monachorum numerum aggregari, Superior monasterij adiunctis sibi duobus, ijsque primis Senioribus (nisi fortè alteruter postulanti propinquitate, aùt maiori aliqua necessitudine, amicitiauè coniunctus sit; tùm enim proximum ab eo Seniorem ad id negotium adhibebit)

hibebit) interroget, & examinet Postulantem prudenter inuestigans nùm aliquod impedimentum in huiusmodi Congregationis Constitutionibus expressum ne recipi possit, habeat. nùm qua corporis, aùt animi conditione ad ipsius Congregationis Institutum requisita careat; quo spiritu, humano, an diuino feratur, an deniquè vitæ generi, & Instituto dictæ Congregationis aptus sit; Videat nùm qua dote, aùt qualitate ad ordinem Clericorum necessaria destitutus sit; quibus literis sit imbutus, & deniquè qua tùm corporis sanitate, tùm animi virtute, & religione sit præditus. Poscat etiam ab eo literas testimoniales à duobus minimùm idoneis testibus subscriptas, quibus testatum fiat ipsum, qui recipi petit, decimum quintum compleuisse annum, neque natum extrà legitimum matrimonium, neque ære alieno obstrictum, neque cuiusquam administrationis rationibus reddendis obnoxium, neque facinorosum esse iuxtà Sixti V. fel. record. Constitutionem: quod si ille huiusmodi literarum testimonium non habet, det operam, vt habeat; in eaque re dicta Constitutio seruetur. Atquè vt animus, & ingenium Postulantis certiùs, & exploratiùs cognoscatur; idem Superior det negotium alteri dictorum Seniorum, vt eum diligentiùs per complures dies, sicut expedire iudicauerit, examinet, eademque opera disciplinæ, atquè Instituti prædictæ Congregationis rationem edoceat, quid illi sit præstandum, aùt exercendum in monasterio, præsertim verò, quid tolerandum nihil reticens asperiorum, exponat. Quo intellecto, Postulantis animus, aùt si satis habet roboris in sententia, consilioque confirmetur, aùt si fluctuat incœpto viribus maiore prudenter desistat: Eodemque tempore de eius conditione, moribus, & anteacta vita, etiam ab extraneis, & longinquis, si opus sit, exquiratur. Cùm autem in hac disqui-

sitione tantum temporis positum fuerit, quantum ad explorandum, cognoscendumque hominem, eiusque conditiones Superior monasterij cum Senioribus adiunctis satis esse iudicauerit, nihilque fuerit inuentum, quamobrem aspernendus, aut reijciendus videatur tamquàm ad Congregationem prædictam minùs aptus: tùm sanè quærant ex eo, qua mente, & voluntate sit; si perstet in sententia, Superiorem Generalem commonefaciat, remque totam, vt euenerit, & suum, & Seniorum adiunctorum iudicium perscribat. Superior autem Generalis cum consensu Seniorum Assistentium, Procuratoris Generalis, & Prouincialis statuat de Postulante recipi, necnè debeat, proùt ad diuinam gloriam, & bonum Religionis magis conducere existimauerit. In Prouincia verò Pedemontana, si in ea præsens non fuerit Superior Generalis, committitur facultas Prouinciali illius Prouinciæ recipiendi Postulantes ad habitum, & admittendi Nouitios ad professionem, qui nihilominùs tàm in acceptatione, quàm in admissione prædictis eorum consensum exquirere teneatur, quos Superior Generalis de consensu Assistentium, & Procuratoris Generalis eidem assignabit, qui saltem tres ex grauioribus eiusdem Prouinciæ Patribus esse debent. Si autem contingat Superiorem Generalem à Prouincia Romana abesse, hanc facultatem præfatam Vicario ab ipsomet Generali ad formam Constitutionum prædictæ Congregationis in suo discessu constituendo committat: qui Vicarius de consensu Prouincialis, & aliorum ab ipsomet Generali de consensu, vt suprà ad hunc a effectum deputatorum accipiat, tùm ad habitum, tùm d Professionem. His vt suprà peractis, si admittendus censeatur, mittatur quàmprimùm ad monasterium nouitiatus, vbi in ipso suo vestitu, modesto tamen, & humilitati noui status suscipiendi consentaneo per aliquot dies,

 vt

vt hospes sit, quo tempore generalem confessionem faciat, & à Magistro Nouitiorum rerum spiritualium, & cælestium meditatione exerceatur; quibus diebus in hac exercitatione consumptis, cùm progressus in omni virtute, maximèque in humilitate faciendi spem dederit, induatur sanè in Domino habitu Nouitiorum, & in eorum cella per annum sit; ad quam cellam nisi de Magistri permissu, Professis, aliisque omnibus omni aditu sit prorsùs interdictum: Vestes ejus, & si quid pecuniæ, aùt aliud suum attulerit, scribantur, & omnia usquè ad Professionem ejus diligenter asseruentur, nisi fortè, dùm Novitius est, aliquid eorum in ipsius vsum insumi contigerit. Illud verò omninò cauendum erit, ne à volentibus ingredi Religionem pro ipso ingressu, nec post susceptum habitum pro admissione ad Professionem, vel alio quocumque prætextu excepto victu, & vestitu Nouitii illius temporis, quo in probatione est, ab ipso, vel eius parentibus, aùt propinquis, vel curatoribus aliquid accipiatur sub pœnis per sacros Canones, & Concilium Tridentinum statutis. Cæterùm decurso probationis annuo spatio, nullus ad Professionem admittatur, nisi per vocum pluralitatem eorum, qui sunt in monasterio Vocalium accedente Magistri voce (cuius potissimùm haberi ratio debet) approbatus. Cùm igitur ex pluralitate vocum constitutum fuerit admittendum esse ad Professionem Nouitium, admoneatur de re tota Superior Generalis, deque suffragiorum numero, quæ in id conuenerint: qui rem diligenter examinatam, momentoque suo ponderatam communicet cum Senioribus Assistentibus, Procuratore Generali, & Prouinciali, & cum eorum consensu statuat in Domino quid agi debeat. Idemque fiat, absente Superiore Generali, in Prouincia Romana à Vicario, & in Prouincia Pedemontana à Prouinciali

de-

de consensu suorum, vt suprà respectiuè deputatorum. Et si admittendus ad Professionem censeatur, admittatur sub exacta tamen vita communi ad præscriptum Regulæ, & Constitutionum prædictæ Congregationis, quauis laxiori consuetudine, seù potiùs corruptela non obstante, seruataque forma Sacrorum Canonum Concilii Tridentini, & Constitutionum Apostolicarum, ac præcipuè Decretorum sanctę mem. Clementis Papæ Octaui. Quod si aliquem ex dictorum Nouitiis antè Professionem à Religione discedere, aùt expelli contigerit, alius in eius locum subrogari possit, dummodò tamen in omnibus seruetur forma superiùs præscripta. Post Professionem nouus Professus eidem Magistro, eidemque disciplinę toto proximo triennio subsit, eodemque tempore, nec actiuam, nec passivam vocem habeat, nec promoueatur ad sacros Ordines, nisi fortè Superiori Generali, Seniores Assistentes, & Procuratorem Generalem in consilium adbibenti virtus, aùt etas persuaserit alicuius, vt cum eo dispenset. Porrò in prædictis monasteriis tàm pro Nouitiatibus, quàm prò Professoriis, vt suprà assignatis, nec Superior, nec Nouitiorum Magister eligatur, seù deputetur, vel amoueatur, nisi ab ipsomet Superiore Generali de consensu Assistentium, & Procuratoris Generalis; familia verò constituatur ab eodemmet Generali cum consensu Assistentium, Procuratoris Generalis, & Prouincialis, nec in eis collocentur nisi Religiosi graues, deuoti, exemplares, & regularis obseruantiæ, ac puritatis Regulæ studiosi: præcipuè verò caueatur, ne ibi ponatur aliquis, qui non consentiat seruare vitam communem, quæ in prædictis monasteriis ad Regulæ, & prædictæ Congregationis Constitutionum prę-scriptum exactè obseruetur, indèque amoueantur, qui tam sanctæ ordinationi còntradicere, aùt quoquomodò se

opponere ausi fuerint. Quod si propter grauissimam aliquam causam amouendus sit aliquis à præfatis monasteriis pro Nouitiatibus, & Professoriis assignatis, & Superior Generalis absit, nec possit sinè aliquo scandali periculo diutiùs res differri; tunc amoueatur per Prouincialem de consensu suorum, vt suprà deputatorum, ita tamen, vt statim de re tota, deque causis huius amotionis Superiorem Generalem commonefaciat, qui alium seruata forma superiùs præscripta illius loco collocet. Ad extremum postquàm Nouitii in Professorum numerum, vt suprà cooptati fuerint, Superiores Regulares, ad quos pertinet, illicò S.Congregationem edoceant suprascripta omnia, & singula fuisse ad vnguem adimpleta, & executioni mandata, alioquin pœnas in memoratis Decretis Clementis Octaui fel. record. statutas se subituros, ac nouas licentias recipiendi Nouitios nequaquàm forè impetraturos certò sciant. Non obstantibus quoad præmissa omnia, & singula Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, nec non prædictæ Congregationis, statutis, consuetudinibus, & priuilegiis, cæterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romæ die 12. *Iunii* 1655.

B. Card. Spada.

Loco ✠ sigilli.

P. Fagnanus S. Cong. Sec.

BREVE

ALEXANDRI PAPÆ VII. felic. rec. contrà Ambientes dignitates tàm intrà, quàm extrà Congregationem.

ALEXANDER PAPA VII.

Ad perpetuam rei memoriam.

NUper pro parte dilecti filij Procuratoris Generalis Congregationis Reformatæ Sancti Bernardi Ordinis Cisterciensis Nobis expositum fuit, quod inter alias eiusdem Congregationis Constitutiones à fel. record. Clemente Papa VIII. Prædecessore nostro confirmatas vna reperitur tenoris sequentis, videlicet. Ut autem honorum, & dignitatum cupiditati, omnique ambitioni, quantùm fieri potest, obstruatur aditus, decernimus, vt si quis Superioris Congregationis, aùt aliam quamcumque dignitatem Congregationis, aùt aliam quamuis externam ambierit, aùt vt ea demandetur alteri cuiuis, conatum adhibuerit, is actiua & passiua voce in perpetuum careat, vel etiam grauiori pœna puniatur arbitrio Capituli Generalis. Quòd si quis aliquem ei rei dare operam cognouerit, nisi quamprimùm deferat ad Capituli Generalis Præsidem eadem pœna teneatur. Cùm autem, sicut eadem expositio subiungebat, nonnulli monachi dictæ Congregationis

tionis

tionis professionis regularis per eos emissæ immemores beneficia Ecclesiastica, etiam curam animarum annexam habentia extrà præfatam Congregationem non sinè præiudicio eorum animarum contrà Constitutionis præinsertæ dispositionem conferre sibi procurent, eaque occasione disciplinam regularem relaxare, carnibus vesci, aliaque incongrua contrà eorum Regulam committere cum reliquorum dictæ Congregotionis monachorum scandalo, & sæcularium personarum offensione non vereantur. Nobis propterea idem Procurator Generalis humiliter supplicari fecit, vt in præmissis opportunè, vt infrà prouidere de benignitate Apostolica dignaremur. Nos igitur dictum Procuratorem Generalem specialibus fauoribus, & gratiis prosequi volentes, & à quibusuis excommunicationis, suspensionis, & interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, & pœnis à iure, vel ab homine quauis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existit ad effectum præsentium duntaxàt consequendum harum serie absoluentes, & absolutum fore censentes, huiusmodi supplicationibus inclinati, præinsertam Constitutionem cum omnibus, & singulis pœnis, & aliis in ea quomodolibet contentis ita quod omnes, & singulæ gratiæ, quas cæterò contrà eiusdem Constitutionis dispositionem obtineri contigerit, nullæ, & inualidæ, nulliusque valoris, & momenti existant, Apostolica authoritate tenore præsentium confirmamus, & approbamus, illisque inuiolabilis Apostolicæ firmitatis robur adiicimus, ac omnes, & singulos iuris, & facti defectus, si qui desuper quomodolibet interuenerint, supplemus. Prætereà à singulis præfatæ Congregationis monachis ne vllum beneficium Ecclesiasticum absquè licentia Capituli Generalis eiusdem Congregationis de triennio in triennium celebrari soliti in scriptis, &

non

non aliter, nec alio modo obtenta consequi, neuè, vt aliquod simile beneficium sibi quoquomodo conferatur, directè, vel indirectè per se, vel per alium, seù alios, & aliter quomodolibet procurare præsumant sub expressis in præinserta Constitutione, necnon nullitatis prouisionum contrà pręsentium dispositionem quomodocumque faciendarum, ac perpetuæ inhabilitatis ad quosuis gradus tàm in dicta Congregatione, quam extrà eam consequendos pœnis per contrauenientes incurrendis authoritate, & tenore præsentis inhibemus. Decernentes præsentes literas semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, & ab omnibus, ad quos spectat, & pro tempore spectabit, inuiolabiliter obseruari. Sicque in præmissis per quoscumque Iudices ordinarios; & delegatos etiam causarum Palatij Apostolici Auditores iudicari, & definiri debere, ac irritum, & inane quicquid secùs super his à quoquam quauis authoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, necnon, quatenùs opus sit, dictæ Congregationis, etiam iuramento, confirmatione Apostolica, vel alia quauis firmitate roboratis statutis, & consuetudinibus; priuilegiis quoquè indultis, & literis Apostolicis in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, confirmatis, & innouatis, quibus omnibus, & singulis illorum tenores præsentibus pro plenè, & sufficienter expressis habentes, illis aliàs in suo robore permansuris specialiter, & expressè derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romæ apud S. Mariam Maiorem sub annulo Piscatoris die 11. *Augusti MDCLV. Pontificatas nostri anno* 1.

G. Gualterius.

BREVE

PAVLI V. fel. rec. contra Ambientes.

PAVLVS PAPA QVINTVS
Ad perpetuam rei memoriam.

QUoniam nemo debet ſibi aſſumere honorem, niſi vocatus à Deo tanquàm Aaron, & à regularis vitæ inſtituto valdè alienum eſt, ut Religioſi viri (quos honorum, & dignitatum gradus, ſanctitate vitæ, & aliis religioſis virtutibus potiùs promereri, quàm appetere, eoſque gradus, cùm ad eos aſſumuntur, obedienter ſuſcipere, ſuſceptoſque humiliter adminiſtrare decet) mendicatis ſæcularium præſertim perſonarum ſtudiis ad eos ſibi aditum patefacere contendant, undè magna in Eccleſia Dei pernicies afferri ſolet. Nos, qui pro muneris noſtri debito in hoc potiſſimùm laborare non deſiſtimus, ut Eccleſiaſtica, Regulariſque diſciplina priſtino candori reſtituatur, huic malo opportunum remedium adhibendum cenſuimus. Cùm itaquè ſicùt accepimus, quidàm in Ordine Sancti Bernardi Congregationis Ciſtercienſium Italiæ, profeſſionis, & Regulæ, quam profeſſi ſunt, penitùs immemores, nimiaque dignitatum, & officiorum Eccleſiaſticorum in dicta Congregatione conſequendorum ambitione ducti pro iis conſequendis, Eccleſiaſticorum, & ſæcularium Principum ſtudia requirant, & à S. R. E. Cardinalibus, aliiſque

Prælatis commendatitias literas, aliosque favores, & gratias propterea expetant, quibus adjuti, quos ipsi ex se promeruisse minimè confidunt, gradus, & dignitates in eadem Congregatione consequi valeant; sicque ejusdem Congregationis quietem, non sinè animarum suarum periculo perturbant. Nos malum hoc ab eodem Ordine, & Congregatione, cujus prosperum regimen, & incrementum ad Ecclesiæ Sanctæ utilitatem sinceris exoptamus affectibus, pro nostra Pastorali sollicitudine propellere summopere cupientes. Motu proprio, & certa nostra scientia, ac de Apostolicæ potestatis plenitudine, eos omnes, & singulos monachos dicti Ordinis, & Congregationis cujuscumque status, gradus, conditionis, praeminentiæ, qualitatis, & dignitatis existentes, qui de cætero ad Prælaturas, gradus, honores, dignitates, administrationes, functiones, & alia officia dicti Ordinis, & Congregationis assequenda intenti, ad Principum, & Prælatorum, ac aliarum quarumcunque personarum, tàm sæcularium, quàm Ecclesiasticarum de gremio dictæ Congregationis non existentium, etiam Cardinalatus honore, ac quacunque sæculari dignitate, & excellentia, etiam Imperiali, Regali, & Ducali fungentium favores recurrerint, vel etiam pactis, pollicitationibus, aliisque viis directè, vel indirectè, palàm, vel occultè ad Prælaturas, gradus, honores, dignitates, administrationes, functiones, & alia officia prædicta obtinenda aspiraverint, vel aliis minùs legitimis & honestis rationibus ea obtinere quæsiverint, aùt etiã spontè oblatis, & minimè conquisitis usi fuerint, illorumque complices, & fautores, ad quascunque Prælaturas, dignitates, & officia, gradus, honores, administrationes, & munera in ipsa Congregatione obtinenda, perpetuò inhabiles declaramus, ac obtentis per eos Prælaturis,

gradi-

gradibus, honoribus, dignitatibus, administrationibus, functionibus, & officiis hujusmodi eo ipsò privamus, ac privatos voce tàm activa, quàm passiva carere decernimus, & declaramus, atque in virtute Sanctæ Obedientiæ, ac sub excommunicationis latæ sententiæ pœna omnibus dicti Ordinis, & Congregationis Superioribus, & Prælatis quocunque titulo nuncupatis, etiam Præsidenti, & Patribus Diffinitoribus, & regiminum præsentibus, & futuris præcipimus, districtèque mandamus, ne quempiam ullo tempore, precibus, literis, vel favoribus adducti, vel aliàs ad instantiam, seù requisitionem, vel contemplationem Principum, vel Prælatorum, aùt aliorum quorumcumque, tàm sæcularium, quàm Ecclesiasticorum extrà dictum gremium existentium, etiam Cardinalium, Imperatoris, Regum, Ducum, ad cujusuis generis Prælaturas, gradus, honores, dignitates, administrationes, functiones, & officia prædictæ Congregationis promoveri, vel pœnas aliquas remittere audeant, vel præsumant. Decernentes electiones, & promotiones ad Monasteria, Abbatias, seù Prioratus, vel officia dicti Ordinis, & Congregationis contrà præsentium dispositionem (quod absit) quandocunque faciendas, & pro tempore obtentas nullas prorsùs, invalidasque fore, & esse, nullisque viribus subsistere, ac omnes, & singulos in præmissis delinquentes, nulla alia monitione præcedente, & absquè processu desuper habendo, sententias, & pœnas præmissas damnabiliter incurrisse legitimè probandum, & omninò convincendum, solas præmissarum personarum instantias, preces, & favores etiam oretenùs porrectas plenam, & indubiam, & sufficientem in judicio, & extrà fidem facere, nec ad id probationis alterius adminiculum requiri. Et ita per quoscunque Judices, & Commissarios quavis authoritate fun-

fungentes, etiam causarum Palatii Apostolici Auditores, & Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinales, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, interpretandi facultate, & autoritate, judicari, & deffiniri debere, ac irritum quoquè, & inane si secùs super his à quoque quavis autoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus quibuscunque Apostolicis, ac in Provincialibus, & synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus; Constitutionibus, & Ordinationibus, ac Ordinis, & Congregationis hujusmodi juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, statutis, & consuetudinibus, privilegiis quoquè indultis, & literis Apostolicis in contrarium quomodolibet concessis, approbatis, & innovatis, &c.

Datum Romæ apud Sanctum Marcum sub annulo Piscatoris die 27. Julii MDCV. Pontificatus nostri anno 1.

M. Vestrius Barbianus.

PAULUS PAPA QUINTUS

Ad perpetuam rei memoriam.

ALiàs per Nos accepto, quod quidam in Ordine Sancti Bernardi Congregationis Cistercienſium Italiæ professionis, & Regulæ, quam professi sunt penitùs immemores, nimiaque dignitatum, & officiorum Ecclesiasticorum in dicta Congregatione consequendorum ambitione ducti pro iis consequendis, Ecclesiasticorum, & sæcula-

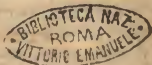
rium

rium Principum ſtudia requirebant commendatitias literas, alioſque favores, & gratias, propterea expetebant, quibus adjuti, quos ipſi ex ſepromeruiſſe minimè confidebāt, gradus, & dignitates in eadem Congregatione conſequi valerent, ſicque ejuſdem Congregationis quietem non ſinè animarum ſuarum periculo pertubabant. Nos malum hoc ab eodem Ordine, & Congregatione pro noſtra Paſtorali ſollicitudine expellere ſummoperè cupientes motu proprio, & ex certa ſcientia noſtra, ac de Apoſtolicæ poteſtatis plenitudine eos omnes, & ſingulos monachos dicti Ordinis, & Congregationis cujuſcunque ſtatus, gradus, ordinis, conditionis, præeminentiæ, qualitatis, & dignitatis exiſtentes, qui ex tunc de cætero ad Prelaturas, gradus, honores, dignitates, adminiſtrationes, functiones, & alia officia dicti Ordinis, & Congregationis aſſequenda intenti, & ad Principum, & Prælatorum, ac aliarum quarumcunque perſonarum, tàm ſæcularium, quàm Eccleſiaſticarum de gremio dictæ Congregationis non exiſtentium, etiam Cardinalatus honore, & quacunque ſæculari dignitate, & excellentia etiam Imperiali, Regali, & Ducali fungentium, favores recurriſſent, vel etiam pactis, pollicitationibus, aliiſque viis directè, vel indirectè, palàm, vel occultè ad Prælaturas, gradus, honores, dignitates, adminiſtrationes, functiones, & alia officia prædicta obtinenda aſpiraſſent, vel aliis minùs legitimis, & honeſtis rationibus ea obtinere quæſiiſſent aut etiam ſpontè oblatis, & minimè conquiſitis uſi fuiſſent, illorumq; complices, & fautores ad quaſcunque Prælaturas, dignitates, & officia, gradus, & honores, adminiſtrationes, & munera in ipſa Congregatione obtinenda perpetuò inhabiles declaravimus, & obtentis per eos Prælaturis, gradibus, honoribus, dignitatibus, adminiſtrationibus, functionibus,

& officiis hujusmodi eo ipso privavimus; ac privatos esse voce, tàm activa, quàm passiva carere decrevimus, & declaravimus: atque in virtute Sanctæ Obedientiæ, ac sub censuris latæ sententiæ pœna omnibus dicti Ordinis, & Congregationis Superioribus, & Prælatis quocumque titulo nuncupatis etiam Præsidenti, & Patribus Diffinitoribus tunc præsentibus, & futuris præcipimus, districtèque mandavimus, ne quempiam ullo tempore precibus, literis, nec favoribus adducti, vel aliàs ad instantiam, seù requisitionem, vel contemplationem Principum, vel Prælatorum, aùt aliorum quorumcunque, tàm sæcularium, quàm Ecclesiasticorum extrà dictum gremium existentium, etiam Cardinalium, Imperatoris, Regum, Ducum, ad cujusvis generis Prælaturas, gradus, honores, dignitates, administrationes, functiones, & officia prædictæ Congregationis promoveri, vel pœnas aliquas remittere auderent, vel præsumerent, & aliàs, prout in nostris desuper in simili forma Brevis sub die 27. Julii 1605. expeditis literis, quarum tenorem præsentibus pro expressis haberi volumus, pleniùs continetur. Nos, qui pro muneris nostri debito in hoc potissimùm laborare non desistimus, ut Ecclesiastica, Regularisque disciplina pristino candori restituatur, ac hujusmodi ambitionis malum ne altiùs serpat, per ampliùs providere volentes, motu, & scientia, & potestatis plenitudine similibus omnibus, & singulis monachis dicti Ordinis, & Congregationis cujuscunque status, gradus, conditionis, præeminentiæ, qualitatis, & dignitatis existentibus, ne de cætero ad Prælaturas, gradus, honores, dignitates, administrationes, functiones, & alia officia dicti Ordinis, & Congregationis assequenda ad Principum, & Prælatorum, ac aliarum quarumcumque personarum, tàm sæcularium,

non existentium, etiam Cardinalatus honore, & quacunque sæcnlari dignitate fungentium favores recurrant, vel etiam pactis, pollicitationibus, aliis viis, directè, vel indirectè palàm, vel occultè ad Prælaturas, gradus, honores, dignitates, administrationes, functiones, & alia officia præfata obtinenda aspirent, vel aliis minùs legitimis, & honestis rationibus ea obtinere quærant, aùt etiam spontè oblatis favoribus, & minimè conquisitis utantur. In virtute Sanctæ Obedientiæ, ac sub excommunicationis latæ sententiæ pœna per contrafacientes ipso facto incurrenda, districtè præcipimus, mandamus, ac probibemus. Non obstantibus &c.

Datum Romæ apud S. Petrum &c. Die 30. Martii 1613. *anno* 8.

INDEX

Rerum præcipuarum, quæ in his Conſtitutionibus continetur.

Primus numerus paginam, ſecundus paragraphum notat.

A

D

E

F

G

H

I

N

O

Q

R

S

T

V

Errata

Errata.

PAgina 37. linea 16. tantùm, adde, ædificia. P. 42. l. 20. todldem, lege totidem. P. 55. l in. 3. in quo, in quæ. P. 75. l. 2. ab ea, ab eo. P. 96. l. 6. manuum, continuo otium, manuum continuo otium. ibid. l. 9. Grammaticas, Grammatices. Ibid. l. 21. quantùm, quantùmvis. P. 99. l. 23. regularium, regularia. P. 100. l. 21. miſſas, adde, ad ſe. P. 102. & ad Regulæ, & ad hoc Regulæ. ibid. l. penult. cinta, cinċta. Pag. 103. l. ult. detur, dentur. P. 104. l. 22. in lineam rectam. Adde, ex utraque parte deſinentis additamento tantum. P. 106. l. 16. Paſtoralis, Paſtorali. ibid. l. 22.. Declarantes, declarantes P. 108. l. 3. ætas major, adde, aùt minor. ibid. l. 24. laborat, laboret. P. 109. l. 7. Clericum quidem, adde, ad ſtatum Donatorum deiicere, aùt &c. Ibid. l. 9. adde, Donatum autem ad viliſſima quævis miniſteria ſemper abiicere, aùt etiam Donatorum poſtremum conſtituere, aùt alia gravi pœna caſtigare ad arbitrium Abbatis Generalis. ibid. l. 11. ſit, dele, ſivè non. P. 110. l. 10. impedimenta, impedimentorum. ibid. l. 18. in donatis, adde, futuris quod artificium calleant, qua prudentia &c. Ibid. l. 19. calleant, valeant. P. 111. l. 10. cum, eum.